

**‘DE VIJAND
AAN DE POORT’**

JOE CREWS

DE VIJAND AAN DE POORT

Joe Crews

Inhoud	1
Flirten met de vijand	2
Het bespelen van gedachten	5
Je ontdoen van de vijand	9
Nee zeggen tot emoties	17
Verwarrende mogelijkheden en verantwoordelijkheid	26
De aanval op de laatste gemeente	35
Reformatie afgesloten	62
Kan iemand trouw zijn aan Laodicea?	72
Terugkeer van het overblijfsel	90
Gedicht van een onbekende schrijver	100
Aangehaalde boeken en getuigenissen	101

HOOFDSTUK 1. FLIRTEN MET DE VIJAND

[pag. 2]

Het leven op planeet aarde is heden een wanhopig schouwspel van het tegengestelde van rechtvaardigheid. De daden van zinnelijke uitpattingen, immoraliteit en afschuwelijke perversiteit hebben een verderfelijke oogst voortgebracht.

Dagelijks worden wij door commentatoren eraan herinnerd dat elk jaar meer dan een miljoen teenagers in Amerika zwanger raakt, en vier van de vijf zijn niet getrouwd. Opinie-onderzoek heeft aangetoond dat bijna 80% van deze jonge mensen geen kwaad ziet in sex voor het huwelijk. Homosexualiteit en abortus worden openlijk bedreven en wettelijk erkend met een minimum aan verontwaardigd protest. Godvrezende huisgezinnen en individuen vinden zichzelf praktisch belegerd in een vreemde wereld met een diep verankerd kwaad. Perplexe ouders worstelen met beslissingen over de opvoeding van hun kinderen, en hoe deze beschermd kunnen worden tegen toegestaan seks-onderwijs, dat tevens in de middelen voorziet van ongeoorloofde bevrediging.

Voor het eerst beginnen trouwe christenen te begrijpen wat Jezus bedoelde toen Hij zei: "Want wat hoog is onder de mensen, is een gruwel voor God." Lukas 16:15. Zelfs al is niet alles grovelijk obscene, er is een zinnelijke hang naar deze dingen die de tijd en gedachten van de meeste mensen gevangen houdt. De schittering van een kunstmatige wereld van amusement heeft vele christenen geconfronteerd met een gewetenscrisis. Zelfs hetgeen voor onschuldig familievermaak doorgaat, wordt door satan gebruikt in zijn listige campagne tegen de Waarheid. Achter de rock-porno muziek, drugs, alcohol en sex ligt een vaag gebied van compromissen waarin de gemeente en de wereld elkaar vinden. Dit is de sfeer van de 'hoogste waardering'. Hier is het waar de kinderen naar het vlees en de kinderen naar de geest tezamen zitten, om te kijken naar hetgeen de televisie brengt en applaudiseren voor de schitterende sterren in hun smakeloze rollen.

In deze boeiende dimensie van het leven zijn er geen beperkende regels voor christenen en niet-christenen. Iedereen staat op de tribunes samengepakt om luid schreeuwend hun verafgode sterren op het veld of toneel aan te moedigen of toe te juichen.

Is het belangrijk dat wij ons verdiepen in deze genoeglijke verstandhouding tussen ideologische vijanden? Ik dacht van wel. Er is iets verkeerd aan de hand wanneer heiligen en zondaars hetzelfde vermaak kiezen en om dezelfde grappen lachen.

[pag. 3]

Ik geloof dat een juist begrip van deze tegenstrijdigheid kan leiden tot redding van miljoenen die nu geen kwaad zien in zo'n geestverwantschap. Het is dan ook de bedoeling van dit boekje, aan te tonen hoe satan zich tot het uiterste zal verdedigen in zijn laatste, wanhopige aanval op de Zevende-dags Adventisten. Een aanval, die gebaseerd zal zijn op een onverenigbaar, hartelijke relatie tussen de gemeente en de wereld.

Wij zullen leren WAAROM satan zo vastbesloten is Gods volk te doen zondigen en waarom hij hen altijd aanvalt met die middelen die het sterkst appelleren aan de mens zijn emoties. Jakobus schreef: "De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is deze.... zichzelf onbesmet bewaren van de wereld." Jakobus 1:27. Als het geheim van een ware relatie met God ligt in het feit dat zelfs de geringste bezoedeling met de wereld moet worden weerstaan, wij dan zeer zeker moeten nagaan wat 'wereld' wil zeggen en waardoor het zo'n vijand van God is. Hier en daar een beetje met de wereld meegaan kan geen deel uitmaken van ware godsdienst. Een radicale afscheiding is een vereiste.

Haast zesduizend jaar is een grote strijd gaande tussen Christus en satan. Het vlees tegen de geest, de wereld tegen de gemeente. Ooggetuigen hebben in tijden van strijd, toen de strijdkrachten van satan herhaaldelijk het kamp van de heiligen belegerden, een nauwkeurig verslag bijgehouden en bewaard. Deze verslagen stonden onder goddelijke bescherming opdat wij de mogelijkheid zouden hebben de tactiek van onze vijand te bestuderen. Nog nooit is het zó belangrijk geweest de wapens en strijdplannen te kennen van hem die er op uit is ons te vernietigen.

Waarheidsgetrouw mogen wij stellen dat één van de hoofdthema's van de Bijbel Gods plan is, een gehoorzaam en geheiligd volk voort te brengen en te verlossen, terwijl satan er op uit is de mens tot ongehoorzaamheid te leiden. Reeds bij de aanvang van het conflict beschuldigde satan God dat Hij onmogelijke eisen had gesteld. De wet werd bespottelijk voorgesteld en te strikt voor de gevallen mens, die te gehoorzamen. Door deze beschuldigingen zocht hij zijn eigen ongehoorzaamheid te rechtvaardigen. Overtuigd, dat Adam noch zijn nakomelingen in staat zouden zijn de zonde te overwinnen, verheugde satan zich in het vooruitzicht God te hebben genoodzaakt Zijn plan te moeten veranderen en zonde in de hemel toe te laten, of anders toe te geven dat Zijn plan tot redding van de mens een mislukking was, omdat niemand geschikt gemaakt kon worden in te gaan. Zo ontstond satans ob-

sessie zijn eigen voorspelling waar te maken en de mens onder het knechtschap van voortdurende overtreding te houden.

Het is duidelijk, dat het menselijk ras de inzet is van een geweldige strijd. Sinds de rechtvaardigheid en integriteit van God voor het ganse universum werd betwist, is het rechtzetten daarvan een eeuwig, kosmisch belang. De uitkomst van het conflict zal óf de eeuwige toekomst van biljoenen wezens in gevaar brengen óf het zal voor altijd iedere grond wegnemen, ooit weer te twijfelen aan Gods liefdevolle handelwijze met Zijn schepselen.

De gedachte dat u en ik een doorslaggevende rol spelen in de uitkomst van deze geweldige strijd doet je versteld staan. Elke keer dat u en ik onze kleine veldslagen tegen verzoeking leveren, zijn we in werkelijkheid betrokken bij het grote conflict waarvan het resultaat van invloed zal zijn op Gods eer voor het ganse bewoonde heelal. De grote strijd tussen Christus en satan wordt niet uitgevochten op een veraf gelegen (Galatic) Melkweg, miljoenen lichtjaren van planeet aarde verwijderd, het vindt op dit moment plaats in uw en mijn hart.

Hoe weinig zijn er die de omvangrijke consequenties begrijpen van deze persoonlijke worsteling tegen satans listen! Maar satan zelf is er zich volkomen van bewust wat op het spel staat. Dit is zijn laatste kans Gods karakter en regering aan te vallen, en van zijn kant is er geen sprake van gebrek aan ijver en vastberadenheid, te trachten elke ziel tegen te houden van het recht op totale overwinning over de zonde.

-0-0-0-0-0-0-0-

HOOFDSTUK 2. HET BESPELEN VAN GEDACHTEN

[pag. 5]

Het zou niemand moeten verbazen dat de grote misleider de meeste van zijn sluipaanvallen direct richt op de menselijke geest en het geweten. Wil hij ons van God vervreemden, dan moet hij hoe dan ook de controle zien te verkrijgen over de citadel waar alle levensfuncties zijn opgeslagen. Als een meester in gedachten-bespeeling begrijpt en gebruikt hij de toegangswegen tot het verstand om zijn boodschappen door te geven. De meest effectieve manier om tot overtreding van Gods wet over te halen is zonder enige twijfel een beroep te doen op de zintuigelijke krachten.

Door middel van corrupte kanalen van communicatie die de wereld momenteel beheersen, gebruikt satan de machtige visuele- en gehoorwegen om de hersenen, het centrale centrum van alle acties en besluiten, gevangen te nemen en te controleren. Schrande als hij is, begreep hij de kwetsbaarheid van het verstand en hij heeft dan ook de natuurlijke wetten die God ter bescherming van onze mentale- en fysieke krachten heeft gegeven uitgebuit.

Eén van deze wetten is dat wij door aanschouwen veranderd worden. Het was de bedoeling van onze liefdevolle God, dat door deze goddelijke principe's in mensen, totale heiligmaking en volmaaktheid bewerkstelligd zou worden. Door de keuze naar scènes van heiligheid en rechtvaardigheid te kijken, kunnen menselijke wezens met de Heilige Geest samenwerken in het herstel van Gods beeld in de gevallen mens. Let op de geweldige mogelijkheid die onze Schepper voor een ieder van ons heeft geopend. Hij maakte de geest met de fantastische bekwaamheid, volledig overeen te stemmen met de boodschappen in verbinding met de vijf zintuigen. Als het netwerk van tien biljoen hersencellen de beelden, geluid en sensaties opnemen, wordt dit opgeslagen in de herinneringsbasis van het verstand. Daar wordt een blijvend verslag bijgehouden van het totaal van alle verkregen zintuigelijke informatie. Vanuit deze bundeling van kennis zijn gedachten en verbeelding genomen, en bevelen worden uitgezonden naar elk orgaan van het lichaam om de opgedragen handeling te verrichten.

Door het proces van deze wonderbaarlijke computermacht, werkende onder de invloed van de Heilige Geest, heeft God beloofd dat Zijn Geest herschape kan worden in diegenen die gewillig zijn er in toe te stemmen met Hem samen te werken. Maar alles berust op de vrijwilligheid en bekwaamheid van de persoon, de juiste beelden en geluiden over te hevelen naar de hersenen. Alleen diegene wiens gedachten volledig

onder controle van God staan is in staat de juiste beslissingen te nemen.

Ergens in de zachte massa van dit wonderwerk van cellen bedekte God zeer diep en secuur het vermogen van een vrije keuze. Geen macht van buitenaf is toegestaan met geweld dit centrum van rede en wil binnen te dringen. Hier wordt uiteindelijk beslist waar de ogen naar zullen kijken, de oren horen en de tong zal spreken. In dit afgezonderd heiligdom van de hersenen zal tenslotte worden beslist welke keuze gemaakt wordt, die tot het behoud van lichaam en geest of die van de eeuwige dood.

Kunt u zich voorstellen hoe satan zich verheugde toen hij voor het eerst begreep hoe Gods verweer geheel berust op de vrije keuze van de wil van de mens? Indien niemand met God zou samenwerken door de Heilige Geest toe te staan de boodschappen tot de hersenen te controleren, niet één bekwaam gemaakt kan worden de overwinning over de zonde te behalen. Met een duivels genoeg stelde hij vast dat God voor hem de weg had opengelaten, hetzelfde recht te hebben om op die manier toegang te verkrijgen tot het verstand. Alles wat hij te doen had was mensen te verleiden hun zintuiglijke krachten te voeden met onheilige- slechte beelden en muziek. Daar God het verstand zodanig heeft geschapen dat door invloed van buitenaf de zintuigen gevormd worden, had satan een laatste kans de strijd tegen God te winnen. Hij had gefaald bij zijn poging Gods plaats in de hemel in te nemen, maar nog steeds had hij toegang tot de menselijke tempel van hen, van wie God afhankelijk is Hem van alle blaam te zuiveren. Door hun lichaam en geest te controleren heeft satan nog steeds de mogelijkheid het gehele reddingsplan te torpederen. Zou God niet in staat zijn te bewerkstelligen dat de mens de zonde overwint, dan zou Hij met satans beschuldiging - dat Hij teveel van Zijn schepselen eiste - moeten instemmen.

Ik hoop dat wij nu begrijpen waarom de duivel er zo op uit is fysieke aantrekkingskracht te gebruiken om ons te doen zondigen. Door velen in de gemeente is een betreurenswaardige poging gedaan deze prikkelingen van buitenaf te kleineren. Er is zelfs getracht het als 'muggenzifterij' of 'wettisch' af te doen, als wij ons bezorgd maken over hetgeen wij zien, horen, denken of eten. Maar nu weten wij dat dit de meest populaire aanvalsroutes zijn om de geest te bederven.

Als wij verder op dit onderwerp ingaan dan zullen wij ontdekken, dat deze fijngevoelige doorgangen tot verleiding niet automatisch zijn beveiligd door op Christus een beroep te doen. Van onze kant zullen weloverwogen- beslissende ac-

ties ondernomen moeten worden om ons goed te beschermen. Het werkelijke geheim van overwinning in de geest is een juist begrip van de kracht van een geheiligde wil. Hoe vaker wij erover nadenken zoveel te meer verbaast het ons. De wil bedwingt de omschakeling die alle acties van het menselijk organisme bestuurt. Hier is een soevereine- persoonlijke kracht, die zelfs God niet zal belemmeren en waarmee Hij zich niet zal bemoeien. Het is één van de grootste onderscheidsfactoren tussen mensen en dieren. Een dier mag veel weg hebben van een mens, maar het ontbreekt hem aan de kracht van de wil, geweten of een redelijk verstand.

Enige tijd geleden las ik iets over een natuur-filosoof die met een aap aan het experimenteren was om te ontdekken welke menselijke eigenschappen het dier bezat. De man van de wetenschap probeerde de aap zover te krijgen dat hij sommige eenvoudige puzzels samenvoegde. Er was weinig medewerking aan de kant van de aap en ten laatste - omdat hij meende dat de aap misschien in verwarring werd gebracht door zijn aanwezigheid - slipte hij het vertrek uit en knielde achter de deur neer om door het sleutelgat naar de aap te kijken. Wat schetst zijn verbazing toen hij bemerkte dat de aap aan de andere kant van de deur door het sleutelgat naar hem zat te kijken. Uiteindelijk kwam hij tot de conclusie dat apen behept zijn met dezelfde neiging tot nieuwsgierigheid als mensen. In tegenstelling met de aap, hebben wij een wil en de macht te kiezen om gered te worden of verloren te gaan.

Wanneer we voor behoud kiezen, kan geen duivel ons beletten om gered te worden. Kiezen we om verloren te gaan, kan zelfs God niet voorkomen dat wij deze stap doen. We zouden ons nu kunnen afvragen, wanneer de zaken zo liggen hoe kan satan ons dan kwaad doen, wanneer hij zich niet met onze wil mag bemoeien? Ofschoon de duivel ons er niet van kan weerhouden gered te worden - wanneer dit onze keus is - kan hij indirect een aanval op onze wil doen, wanneer wij ons door emoties en gevoelens laten leiden. De grootste vijand van onze wil zijn onze emoties. Het is mogelijk dat onze gevoelens ons zo diep bewegen dat ze de wil totaal overheersen. Zo lang de koninklijke machten van een geheiligd geweten de wil, rede en gevoelens leiden zijn ze wonderbaarlijk. Emoties en gevoelens hebben een plaats in de religie, in liefde en vriendschap. Maar sterke emoties kunnen plotseling uit de hand lopen en de wil compleet verlammen. Eén van de grootste gevaren die wij onder ogen moeten zien is satans valstrik de wil door ongeheiligde, ongecontroleerde gevoelens te verzwakken.

De vijand weet hoe sterk deze golven van menselijke hartstochten kunnen zijn en hij heeft geleerd dat beeld en geluid een fascinerend beroep doen op de wil. Hij heeft een bedrieglijke samenleving gecreëerd die glanst en schittert. Blader de tijdschriften en moderne magazines door en u zult bemerken waar de meest aantrekkelijke reclame wordt gevonden.

De verboden pleziertjes van de zonde worden gewoonlijk in de felste kleuren tentoongespreid en met de luidste muziek gebracht. Onze vijand ligt op de loer om elk gaatje te benutten om zo toegang tot onze geest te verkrijgen hopen dat zijn emotioneel appelleren aan onze zintuigen de weg voor hem tot ons verstand zal vrijmaken.

Men zou kunnen vragen: Waarom moet het nu juist zo zijn dat de meest aantrekkelijke dingen - voorzover het God betreft - ook de verkeerde zijn? Ik meen op deze vraag het antwoord te kunnen geven. Laat ons aannemen dat wij een kolom getallen op een schoolbord schrijven, en achter elk cijfer weer een ander getal, trekken er een streep onder en tellen de uitkomsten. Hoeveel verkeerde berekeningen zouden volgens u mogelijk zijn? Juist, wij zouden opgescheept kunnen worden met ontelbare verkeerde uitslagen. Maar hoeveel goede zouden er zijn? Juist, slechts één.

De duivel is in staat zijn beelden met valse kleuren en bedrog af te schilderen. Hij kan klatergoud, valse opwekkingen en leugenachtige zinsbegoocheling gebruiken in het presenteren van zijn verleidingen. God echter zal ons slechts één beeld voorhouden om ons tot Hem te trekken en dat is het juiste beeld. De dingen zijn niet altijd wat ze schijnen te zijn als het komt tot dispensaties van de boze. Er is een valse zekerheid en geveinsde vrede die voortspruit uit satans vermomde zinnelijkheid.

-0-0-0-0-0-0-0-

HOOFDSTUK 3. JE ONTDOEN VAN DE VIJAND

[pag. 9]

De Bijbel noemt twee dingen die absoluut in vijandschap zijn met God. Het is voor altijd duidelijk gesteld dat geen wapenstilstand of compromis deze vijanden van de Waarheid in harmonie met hemelse zaken kan brengen. "Daarom is het bedenken van het vlees, vijandschap tegen God." Romeinen 8:7a. "Zo wie dan een vriend van de wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld." Jakobus 4:4.

De eensluidendheid van deze uitspraken is opmerkelijk en zal u niet ontgaan zijn. Deze vijandschap is altijd het middelpunt van het grote geschil geweest. De ongehoorzaamheid van Adam en Eva verlaagde hun natuur zodanig, dat ze niet meer in staat waren Gods wet te gehoorzamen. Paulus beklemtoonde dat de vleselijke natuur "Zich niet aan de wet van God onderwerpt, en het ook niet kan." Romeinen 8:7b. Het belangrijkste effect van zonde ligt dus in de geest van de mens. Het kan de dingen Gods niet meer liefhebben of daarmee harmoniëren. De gevallen natuur is nu meer geneigd het vlees en de wereld lief te hebben dan de liefde voor geestelijke zaken. Geen wonder dus dat beide - de vleselijke natuur en de liefde voor de wereld - omschreven worden als vijanden. Ze zijn innerlijk met elkaar verbonden. Satan gebruikt de wereld met al haar attracties, om de geest van alle nakomelingen van Adam te bestormen, omdat hun gevallen natuur hen tot een gemakkelijke prooi maakt.

De Bijbel vermaant ons: "Heb de wereld niet lief; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem." 1 Johannes 2:15. Jakobus schreef: "Zo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld. Jakobus 4:4. Hier is een lijn getrokken die niet misverstaan kan worden - of we hebben God lief óf we hebben de wereld lief. WE KUNNEN NIET BEIDE LIEFHEBBEN. De wereld lief te hebben maakt ons tot Gods vijanden en scheidt ons van Hem. Het zijn twee verhoudingen die niet gelijktijdig kunnen bestaan. Het moet of het één of het ander zijn. Paulus beschrijft de vijandschap op deze wijze: "Want het vlees begeert tegen den Geest, en de Geest tegen het vlees, en deze staan tegenover elkander." Galaten 5:17

De bekwaamheid van 's mensen gevallen natuur, uit de gevangenschap van satan verlost te worden, is diep verankerd in de belofte van een Verlosser. God opende deze deur van bevrijding toen Hij tegen de slang zei: 'Ik zal vijandschap zetten tussen u en deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad, dat zal u de kop vermorzelen en gij zult het de

verzenen vermorzelen." Genesis 3:15. Dit was de eerste aanduiding dat de mens een nieuwe proeftijd zou worden toegestaan. Door Christus - het zaad der vrouw - kan de mens breken met de zelf gekozen onderwerping aan satan en besluiten opnieuw Gods wil te gehoorzamen. Zonder een Verlosser, Die in de kracht voorziet, had de gevallen mens geen hoop ooit vijandschap tegen satan te koesteren. Niemand van ons in het vlees heeft het vermogen te kiezen niet meer te zondigen.

De gevallen natuur die wij van Adam hebben geërfd brengt de neiging met zich, God niet te gehoorzamen. Wij hebben niet gekozen geboren te worden met een zondige natuur, maar nu door Christus - het beloofde zaad - hebben wij de keuze of wij blijven toegeven aan de zwakheid van deze natuur.

Door bekering en heiliging zal onze vleeselijke natuur geheel gevormd worden naar het karakter van Christus. "Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus is." Filippenzen 2:5. "Maar wij hebben de zin van Christus." 1 Korinthe 2:16. "Daar dan Christus voor ons in het vlees geleden heeft.... zo wapent gij u ook met dezelfde gedachte." 1 Petrus 4:1.

Dit brengt ons terug naar het wonder en de verborgenheid van het mentale proces, waardoor de Heilige Geest in staat wordt gesteld deze verandering tot stand te brengen. Vaak zeggen wij dat wij ons hart aan Christus hebben gegeven, maar in werkelijkheid bedoelen wij onze geest te hebben overgegeven. Bekering houdt het besluit in, de Heilige Geest de algehele controle over ons verstand toe te staan. In het vervolg zullen de boodschappen - gezonden door een doolhof van neurale verbindingen - gehoorzamen aan een door de Geest geleid commando-centrum. Zo lang wij het toestaan zal de kracht van Gods wil blijven doorgaan via het zenuw-communicatie-systeem naar elk deel van het fysieke organisme te vloeien en gehoorzaamheid voortbrengen. Dit betekent het karakter van Christus te hebben. Ellen White schreef:

"De zenuwen van de hersenen die in verbinding staan met het lichaam, is het enige middel, waardoor de hemel contact met de mens kan hebben en zijn intiemste gedachten beïnvloeden."

Testimonies Vol. 2, pag. 347

Maar zelfs al is de geest van het bekeerde kind van God niet langer vleeselijk, de gevallen natuur wordt NIET weggenomen. Dit brengt een immense strijd op leven en dood met zich tussen het vlees en de geest.

Het is steeds satans voornemen geweest toegang tot de

geest te verkrijgen en het centrale schakelbord om te draaien, zodat hij kan beginnen met het verstoren van de communicatielijnen tot de rest van het lichaam. In werkelijkheid gaat de strijd om het controleren van het verstand. Wie daar regeert is in staat elk ander gebied in het lichaam te beheersen.

Als de Heilige Geest zetelt op de plaats van rede en keus, kan satan absoluut geen toegang verkrijgen. Tenzij de wil beïnvloed is en een weloverwogen beslissing neemt van meester te veranderen, zal de Geest van Christus de overhand hebben. Het interessante daarbij is dat beide en Christus en satan toegang tot het verstand hebben langs dezelfde fysieke weg van de vijf zintuigen. Op zich zijn deze zintuigelijke vermogens absoluut machteloos zich tegen een van buitenaf komende invasie te weren, omdat ze functioneren op het niveau van de gevallen natuur. Alleen wanneer ze orders ontvangen van een - door de Geest versterkt - verstand, zijn de toegangswegen in staat de deur te sluiten voor satans opdringerige pogingen.

We kunnen nu beter begrijpen waarom de vleeselijke natuur en de wereld omschreven worden als: in vijandschap met God. Satans enige hoop is gelegen in het feit de Geest van Christus - de bekeerde geest - om te buigen zodat de zinnelijke natuur het commando overneemt. Maar hij kan dit alleen doen door zich te verzekeren van de toestemming van de kostbare, soevereine wil die God in elk brein heeft verpakt. Om de wil over te halen hem binnen te laten is satans enige mogelijkheid gebruik te maken van de gevallen natuur door middel van de fysieke zintuigelijke gevoelens: ogen, geluid, smaak, reuk en aanraking. Hierdoor treedt de wereld binnen als onderdeel van de vijandschap jegens Christus. De Bijbel gebruikt de term WERELD om elke uitwendige, fysieke invloed te beschrijven die de duivel heeft bedacht om de wil tot zondigen te verleiden.

In zijn perverse wijsheid heeft satan in deze elektronische eeuw een ongelooflijk aantal exotische verleidingen in het leven geroepen. Hij weet, dat ze aanlokkelijk genoeg moeten zijn om de geest te verpletteren. Teneinde de wil van een overtuigd christen gevangen te nemen, moeten flonkerende en glinsterende attracties zo sluw en handig gecamoufleerd worden, dat er niets tegen zondigen valt in te brengen. Satan kent geen scrupules om uitvluchten en bedrog te gebruiken. Als een meester-psycholoog verbergt hij het gemene en slechte, onder een schitterende façade van pracht. De Heere waar- schuwde ons, dat zelfs de uitverkorenen, indien mogelijk,

verleid zouden worden door de grote tekenen en wonderen van de misleider. Mattheüs 24:24
De dienstmaagd des Heeren schreef;

"Satan zal indien mogelijk, proberen de uitverkorenen te misleiden. De meest verlokkelijke invloeden zullen worden aangewend en het verstand zal gehyponotiseerd worden."

Testimonies dl. 8, pag. 293

Nog eens Ellen White:

"Goedkope, niet bevredigende pleziertjes zijn tot alles gemaakt in deze gedegenereerde eeuw.

Satan gooit al zijn betoveringen rondom dit amusement, waardoor eeuwige zaken op de achtergrond raken, en werelds plezier hen meer begeerlijker schijnt dan het hemelse geboorterecht."

The Upward Look, pag. 39

In afwachting van dit uur van verleiding, wanneer satan al zijn wapens zal consolideren tegen het overblijfsel, is waarschuwing op waarschuwing gegeven in de geïnspireerde raadgevingen van God. In het bijzonder is ons op het hart gedrukt op onze hoede te zijn, voor deze verblindende aanslagen om de barricade van het menselijk verstand te doorbreken. Vanaf het moment dat het verstand werd geschapen zich te voegen naar de boodschappen door de fysieke zintuigen overgebracht, moeten deze toegangen speciaal beveiligd, en verdedigd worden.

"Duizenden jaren heeft satan met menselijke eigenschappen geëxperimenteerd en hij kent ze door en door. Door zijn subtiele werkingen verbindt hij in deze laatste dagen, de menselijke geest met de zijne en bezielt het met zijn gedachten en hij doet dit op zo'n sluwe wijze, dat degenen die zijn leiding hebben aanvaard niet weten dat ze door hem en zijn wil geleid worden. De grote verleider hoopt het verstand van mannen en vrouwen zo te veranderen dat alleen zijn stem gehoord zal worden." Mind, Character and Personality, pag. 689,699

Het zou goed zijn wanneer wij diep zeer diep zouden nadenken over de bedrieglijke wijze waarop satan de geest van de mens kan manipuleren zonder dat deze het zelf weet. Het is beangstigend te realiseren. dat we onbewust satans gedachten kunnen denken door toe te staan dat valse sentimenten

onze geest bereiken. In deze tijd van onderbewuste reclame's en ongecontroleerde media en amusement hebben Zevende-dags-christenen nooit eerder onder zo'n zware druk gestaan. Alleen door met hemelse gezanten samen te werken kan de mens z'n hemelse aard behouden.

Gods verborgenheid bracht altijd een afzonderen van de wereld, geluiden en sensaties die de geest hypnotiseren, met zich. Van Eva en David leren wij hoe gevaarlijk het is te blijven talmen en te kijken naar hetgeen dat tot zonde verleidt. Net als Jozef moeten ook wij vaak vluchten voor de magneet van aanlokkelijke verleidingen. De emoties kunnen de overhand verkrijgen en de wil verlammen, wanneer we onszelf toestaan te ruiken aan de geur van de zonde, of de pracht van de zonde zitten aan te gapen of te luisteren naar de zachte tonen van de zonde. Willen wij bekeerd blijven dan moeten wij ons weloverwogen terugtrekken bij aanwezigheid van erkende zonden. Hoe dankbaar kunnen wij zijn dat God onze ogen opent en ons ervan bewust maakt, dat wij op betoverde grond staan. Totale overwinning is slechts verkrijgbaar door zelfverloochening, verzaken van de wereld, dynamische handelingen en besluiten.

Het is de wil die verantwoordelijk is voor de keuze en beslissingen tegen verzoeking. De kracht tot zelfverloochening en het NEE zeggen tot de meest verlokkelijke vorm van zinnelijke bekoring is voor elk mens mogelijk gemaakt. "Daarom weigerde Mozes een zoon van Farao's dochter genoemd te worden. ... dan voor een tijd de genietingen van de zonde te hebben." Hebrëen 11:24,25. Dit was ook het geheim van Jozefs kracht; "De vrouw van Potifar zei: "Lig bij mij! Maar hij weigerde het." Genesis 39:7,8. Het woord galmde en weergalmde met de kracht van een overtuigde wil. Zij weigerden. Het was niet God die voor hen weigerde. Hij gaf het verlangen en de kracht te weerstaan, maar deze weigering kwam voort uit een persoonlijke- doorslaggevende keuze, God meer te gehoorzamen dan zichzelf. God gaf hen een verstand om mee te argumenteren, te kiezen en te weigeren.

Waren deze verschrikkelijke mentale testen in overeenstemming met satans gebruikelijke methode te proberen mensen te laten zondigen? INDERDAAD. Mozes en Jozef werden eveneens geconfronteerd met zo'n overweldigend beroep op hun aangeboren vleeselijke lusten, dat wij bijna sidderen wanneer wij dit verslag in de Bijbel lezen. De plaats, tijd en omstandigheden van de beproevingen waren versierd met alle beïnvloedende factoren, die satan kon vinden om aan hun jeugdige gevoelens te appelleren. MAAR ZIJ WEIGERDEN! Gode zij gepre-

zen. Zouden zij de geringste concessie gedaan hebben aan het vlees, hun wilskracht zou gewankeld hebben en de rest van het Bijbelse verslag zou heel anders zijn verlopen dan nu is vermeld. Een klein beetje zuurdesem van zonde kan geleidelijk de geestelijke barrière vernietigen en de zonde kan de ziel binnendringen.

Laat ons het voorbeeld van een andere jongeman bezien. Hij maakte dezelfde fysieke verleiding mee die Jozef onder ogen moest zien, maar hij draaide zich niet om en vluchtte niet. Simson begon zijn loopbaan met al de voordelen van een heilig, toegewijd leven. Door een speciale gelofte (het Nazireeërschap) was hij aan de dienst van God en zijn volk gewijd. Geleidelijk begon de jonge Nazireeër zich te neigen naar de toegeeflijke levensstijl van de Filistijnen. Beetje voor beetje leidde zijn omgang met de vijand van Israël tot bewondering voor hen en in het bijzonder, voor een sluwe bij naam genoemde vrouw Delila. Bij ieder geslaagd compromis verbrak hij de voorwaarden van zijn wijding aan de dienst van God. Tenslotte bleef slechts een uiterlijk symbool - zijn ongeknipte haren - over om hem eraan te herinneren, dat hij apart was gezet voor een speciaal werk, de bevrijding van zijn volk.

Onvermijdelijk, gelijk een waterval, leidde zijn overgave tot het tragische moment waarop hij het laatste geheim van een miserabel en verwoest leven prijs gaf.

Zoals met alle andere verhalen in het Oude Testament is ook deze ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der wereld gekomen is, opgetekend. Van Simson kunnen wij leren, dat wij geen overwinning kunnen behalen op een tegenstander die wij in het geheim bewonderen. Wij kunnen ons niet met de heidenen vermengen en toch rein blijven. Wij kunnen niet met de zonde flirten, treuzelen of er lichtvaardig mee omspringen zonder besmet te raken. "En al deze dingen zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons...." 1 Korinthe 10:11

Naar welke dingen verwijst de geïnspireerde apostel? Wat gebeurde onder de Israëlieten, en welke aanwijzing en waarschuwing kunnen wij daaruit trekken? Lees de voorafgaande teksten en u zult bemerken dat Paulus hier spreekt over het verbreken van Gods wet. De meest gebruikte woorden in dit relaas openbaren de aard van de overtredingen, die zo effectief dienden in de vernieling van duizenden onder hen vlak voor de grenzen van Kanaän. Let op de samenstelling van verleidingen die het meest succesvol waren om hen van God te verwijderen - hoererij, ontucht, spelen, lust, eten en drinken.

Komt u dit bekend voor? Al deze woorden zijn verbonden met lichamelijke pleziertjes en amusement. "Het volk zat neder om te eten en te drinken; daarna stonden ze op om te spelen.... en het volk was ontbloot." Exodus 32:6,25

Wanneer we zouden proberen de vulgaire wereld van het hedendaagse media-vermaak te beschrijven, zouden wij geen betere woorden kunnen bedenken dan die die gebruikt werden bij het beschrijven van Israëls dwaasheid. Toen alle satanische pogingen om hen een halt toe te roepen in hun opmars naar het beloofde land mislukten, speelde satan z'n troefkaart uit en overviel hun zintuigen met wijn, vrouwen en naaktheid. Degenen wier geest niet versterkt was met een onwrikbaar geloof in Gods wet van liefde, werden overgegeven in een ware orgie van ongeremde seksuele uitpattingen.

De Geest der Profetie verklaart dat dit het laatste middel zal zijn in het zoeken van de vijand, het geestelijk Israël te vernietigen.

"Door wereldse vriendschap, bekoorlijkheid der schoonheid, het najagen van genot, feestvieren vrolijkheid en beker, tracht hij hen ertoe te bewegen het zevende gebod te overtreden...

Zo heeft satan ook nu het meeste succes als hij de volgelingen van Christus kan overhalen samen te gaan met de goddelozen en mee te doen aan hun vermaken, zodat zij voor de zonde bezwijken." Patriarchs and Prophets, pag. 458.

De waarschuwingen aan de Hebreëen gegeven zich niet met de heidenen te vermengen, zijn niet minder van kracht voor de christenen van vandaag. Indien onze vijand in staat was drieduizend Israëlieten bij de Sinaï te vernietigen door feestviering, spelen en naaktheid, hoeveel Zevende-dags Adventisten zullen ten prooi vallen aan zijn snode plannen vlak voor het hemelse Kanaän?

Wij hebben aangetoond dat satans frontale aanvalslijn emotioneel en mentaal is. Hij heeft nu een miljoen maal meer apparatuur tot zijn beschikking om het moraal en de geest door de kanalen van de zintuigen te vernietigen dan aan Baäl-Peör. Gods dienstmaagd vertelt ons, dat twee subtiliteiten het meest succesvol zijn om Gods volk tot zonde te verleiden - omgang met de goddelozen en deelnemen aan hun genoegens.

Zoals het Israël van voorheen Gods aardse bemiddelingskanaal was om Zijn boodschap door te geven, zo is er ook nu slechts één volk die de volledig in ere herstelde waarheden van de geschiedenis zijn toevertrouwd om die met de wereld te delen.

We hoeven ons geen illusies te maken over de wijze waarop wij door de grote vijand aangevallen zullen worden. Ze zullen tegen de geest gericht zijn en ze zullen dezelfde beginselen bevatten, die zo goed werkten om het Israël van ouds uit het beloofde land te houden.

Satan is er nu meer dan ooit op uit te bewijzen dat Gods wet NIET gehouden kan worden. De grote strijd zal spoedig afgelopen zijn. In de korte - hem nog resterende tijd - zal satan alles uit zijn arsenaal te voorschijn halen om in de strijd te werpen tegen het kleine overblijfsel dat nog steeds gelooft dat totale overwinning mogelijk is. Hij heeft geen problemen met degenen die met hem overeenstemmen. De meesten in de christelijke wereld - waaronder vele Zevende-dags Adventisten - geloven dat de zonde van dien aard is, dat ze in dit leven niet overwonnen kan worden. Wil God in staat zijn Zijn karakter van alle blaam te zuiveren en Zich tegen satans aanvallen verdedigen, zal Hij een volk moeten voortbrengen die alle zonde overwonnen heeft. Zijn evangelie is ontworpen om het vele werk dat gedaan moet worden te voltooiën, maar alleen degenen die geloven dat het mogelijk is, zullen met Hem samenwerken in dit louteringsproces. Degenen die de vereiste rechtvaardigheid van de heiligen zien als geheel toegeschreven en nooit werkelijk hebben uitgetoond, zullen zeker geen voorbereidingen treffen te leven zonder zonde. Alleen zij die geloven dat het mogelijk is heilig en rechtvaardig te leven, zullen het vlees 'niet verzorgen tot begeerlijkheden." Romeinen 13:14b.

Juist nu zou het goed zijn even te pauzeren en uzelf af te vragen of u behoort bij dat kleine groepje, die het privilege en de eer zullen hebben God voor het ganse universum te rehabiliteren.

Gelooft u dat het evangelie van Christus in staat is al de werken der zonde in u te vernietigen? Zal Hij wel de kracht geven om sommige zonden te overwinnen, maar om de één of andere reden onthoudt Hij u de kracht om andere te overwinnen? Kan Hij wonen in een hart dat tolerant is jegens één zonde? Ik hoop, dat uw antwoord op deze vragen zelfs de kleinste twijfel wegneemt, dat u kunt behoren tot hen die deel hebben aan de kosmische strijd, het universum van zonde te reinigen.

-0-0-0-0-0-0-0-

HOOFDSTUK 4. NEE ZEGGEN TOT EMOTIES

Jezus leerde dat het onze verantwoordelijkheid is NEE te zeggen, tegen die dingen die een beroep doen op de zelfzuchtige natuur van de gevallen mens. "Zo wie achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volge Mij." Markus 8:34

Door deze woorden stelde onze Heiland voor altijd vast, dat er een voortdurende weigering en weerstand bieden moet zijn jegens die dingen, die een aanslag plegen op onze natuurlijke neigingen. Kunnen wij ons - al is het maar voor een ogenblik - voorstellen dat er geen voortdurende worsteling of veldslag geleverd moet worden in dit gebeuren? De roep om vleselijke verlangens zal elk leven in een slagveld veranderen. Satan zal de kans aangrijpen om met veel vertoon van pracht en praal die fysieke attracties naar voren te brengen, die in bijna zesduizend jaar van experimenteren bewezen hebben, de meest succesvolste te zijn om toestemming van 's mensen wil te verkrijgen. Zij het dat een mens bekeerd of onbekeerd is, zijn gevallen natuur wordt in verzoeking gebracht door deze lichamelijke lusten. Jakobus beschrijft het op deze wijze: 'Maar een ieder wordt verzocht als hij door zijn eigen begeerlijkheden afgetrokken en verlost wordt.' Jakobus 1:14. Dit is alleen een andere manier om te zeggen dat de zondige natuur met klem wordt overgehaald door zulke attracties.

Laat ons nu een andere belangrijke kwestie beantwoorden. Wat betekent zelfverloochening beoefenen en wie van ons heeft de macht daartoe? Slaan wij het woordenboek erop na dan zien wij onder 'verloochenen' de volgende verklaringen: verwerpen, onthouden, niet toestaan. Wij kunnen daaruit opmaken dat de wil eveneens door de gevallen natuur wordt aangevallen. De één of andere handeling is vereist; weigeren of toestaan. Jezus zei: 'Wanneer iemand verkiest Mij te volgen en een christen wil zijn, is er slechts één antwoord mogelijk, het eigen IK moet sterven.' De wil moet weigeren in te gaan op de dringende eisen van het vlees.

Zo'n zelfverloochening zal nooit gemakkelijk zijn, maar door Gods genade is het mogelijk. We kunnen onze eigen meester kiezen. Als vrije, morele rentmeesters kunnen wij beslissen welke regels ons leven zullen beheersen. God heeft in Zijn Woord een simpel en eenvoudig plan ontworpen, om een christelijk leven te kunnen leiden. De wegenkaart naar de hemel is zo duidelijk opgesteld en uitgelegd dat iedereen het kan begrijpen en volgen. Omdat we de macht hebben te

[pag. 18]

kiezen worden we niet gedwongen de voorwaarden van verlossing te accepteren. Staan de voorschriften van de Bijbel ons niet aan, dan kunnen wij ze heel gewoon verwerpen. God zal niemand dwingen ze op te volgen. Hij geeft volkomen vrijheid om welke levensstijl dan ook te kiezen. Beslissen we ons te voegen bij de grote massa op de brede weg en te leven volgens hun ongeremde levensstijl, niemand kan ons stoppen. Wanneer we dit verkiezen kunnen we gaan zitten en onze eigen regels vaststellen. Maar één ding moeten wij daarbij duidelijk voor ogen houden langs deze route zullen we nooit de hemel bereiken. Willen we gered worden dan is het ALLEEN OP GODS VOORWAARDEN!

Vergen deze voorwaarden teveel van ons? Eisen ze meer dan wij kunnen geven? NEE! Ze zijn voor iedereen eenvoudig genoeg. Als de geest zich aan Christus heeft overgegeven kunnen wij ze vervullen. Uiteindelijk blijven er voor een ieder van ons slechts twee mogelijkheden over. Er liggen twee wegen voor ons - de brede en de smalle; twee naturen strijden om controle over ons te verkrijgen - de geestelijke en de vleeselijke; twee stemmen doen een beroep op ons - Christus en de wereld. Deze twee alternatieven kunnen niet met elkaar vermengd worden, geen plezierig in elkaar overvloeien van twee delen aan beide kanten. Het is of het één of het ander, niets daartussen. Het ene accepteren betekent het andere te verwerpen.

We hebben geen keus over het maken van een keus! Sommige dingen kunnen wij niet controleren, maar het besluit wie onze geest en wil zal beheersen wordt aan ons overgelaten. En WIJ moeten dit besluit nemen. We hebben niet gekozen in deze wereld te komen, maar wanneer we niet in de volgende wereld zullen zijn is dit alleen onze eigen keuze.

De Waarheid is dat een ieder van ons deelneemt aan een wedloop, die beslist over onze eeuwige bestemming en er is geen tweede- of troostprijs. Aan het eind van de wedloop ontvangen we één van beide - eeuwige leven - of we verliezen alles en ondergaan - de eeuwige dood.

Wat een enorme verantwoording rust op een ieder van ons die betrokken is bij deze geweldige marathonloop die beslissen zal over onze eeuwige bestemming. Er is een legende over een meute honden die jacht maakte op een klein haasje. Volgens het verhaal zei één van de honden tegen de anderen: "Kijk eens beste vrienden, trekken jullie je terug en schenk mij het genoeg te laten zien hoe dit karweitje geklaard moet worden." Dus, alle andere honden trokken zich terug en die ene hond bleef vol vuur jacht maken op het kleine haasje,

[pag. 19]

maar het kleine haasje was sneller dan de hond en maakte zich ijlings uit te voeten. Na verloop van tijd kwam de hond hinkend en met de staart tussen de poten terug en sloot zich weer bij de meute aan. De andere honden vroegen: "En wat is er gebeurd?" Volgens de legende gaf de hond de volgende verklaring: "Zie je, de haas rende voor z'n leven maar ik voor een hap eten." Het kleine haasje wist dat z'n leven afhing van zijn snelheid en inspanning. Het mag zijn dat de hond - omdat hij niet zoveel te verliezen had - zich niet bezorgd maakte.

Nu, ik heb mensen meegemaakt en gezien die deze wedloop om het leven liepen, alsof het hen niet kon schelen of ze zouden winnen of verliezen. Hun interesse scheen zeer oppervlakkig te zijn, ze waren apathisch over de wijze waarop ze leefden; ze schommelden tussen impulsen en stromen van omstandigheden. Hoe ernstig en ijverig zouden wij ons moeten bezighouden met deze wedloop voor de eeuwigheid. Leven of dood hangt af van onze inspanningen in deze strijd. Een ieder van ons is dagelijks bij deze strijd betrokken. In dit gevecht kunnen geen leeglopers of neutrale toeschouwers zijn. Elke ziel zal of aan de ene of aan de andere kant staan. Veel van deze gevechten draaien zich om onze wil. Iedere dag hebben wij de keuze tussen goed en kwaad. Elk moment volgen wij of onze gevoelens of onze overtuiging. Hoe dan ook wij leven bij één van beide, of door impulsen of door principes. Of Christus of satan zit aan het controle-centrum van ons leven.

Zou u willen weten wie heden uw leven beheerst? Degene die wij het meest liefhebben zal altijd de eerste zijn. Bij elke zonde of persoon zijn twee dingen betrokken. Of we proberen iemand anders te plezieren of we plezieren onze zelfzuchtige opwallingen. Met andere woorden: alle zonde draait zich om één van beide: iets meer lief te hebben dan God, of onszelf en ons lichaam meer te plezieren dan God. Denk er eens over na. Elke immoraliteit en elke verontreiniging ligt hieraan ten grondslag. Wie zal de eerste plaats innemen Christus of wij of iemand anders? Het christelijk leven eist een totale overgave aan één Meester. Als we gewillig zijn Hem het eerste en het beste van alles te geven, als we Hem zo liefhebben zullen er geen problemen met de zonde zijn. Het is dat wij of onszelf plezieren of onszelf verloochenen. Maar een zeer belangrijk feit moeten wij daarbij niet uit het oog verliezen, alleen een geestelijke gezindheid heeft het vermogen NEE te zeggen tot eigenliefde. Degenen die de gezindheid van Christus hebben, en daardoor delen in de

Goddelijke natuur kunnen 'meer dan overwinnaars zijn', en geleid worden te zegevieren, en gered van de kwaadaardige aanvallen van satan.

"De ziel die zich aan Christus overgeeft wordt Zijn eigen burcht die Hij bezet houdt in een opstandige wereld, en het is Zijn bedoeling dat deze ziel geen ander gezag zal erkennen dan de zijne. Een ziel die op deze wijze in het bezit is van de hemelse machten, is onaantastbaar voor de aanvallen van satan.... Zonder een persoonlijke kennis van Christus en zonder een voortdurende gemeenschap met Hem, zijn we overgeleverd aan de genade van de vijand en zullen tenslotte doen wat hij zegt." *The Desire of Ages*, pag. 324

Wat een contrast tussen deze twee mogelijke reacties op verzoeking. We zijn of onaantastbaar voor de vijand of wij zijn aan zijn genade overgeleverd. Het verschil is bekering en voortdurende gemeenschap met Christus. Hoe noodzakelijk is het derhalve dat een christen zijn wil aan God onderwerpt. Zonder een dagelijkse voeding van de geest door gebed en Bijbelstudie kan niemand een oninneembare burcht tegen zonde zijn.

Maar laat ons terugkeren naar de sluwe pogingen van satan om Gods controle over de menselijke geest te vervangen door de zijne. Ook al worden alle waarnemingen van het menselijk lichaam aangevallen is het toch zo dat het oog het meest op verleiding reageert. Jezus zei: 'De kaars des lichaams is het oog; indien dan uw oog eenvoudig is, zo zal geheel uw lichaam verlicht wezen; maar indien uw oog boos is, zo zal geheel uw lichaam duister zijn. Indien dan het licht dat in u is, duisternis is, hoe groot zal dan de duisternis zelve zijn? Mattheus 6:22,23

Begrijpt u de samenhang? Het oog kan hetgeen in de geest wordt opgenomen verontreinigen. Neem bijvoorbeeld overspel. Net als alle andere zonden begint het met gedachten en verbeelding. Paulus spreekt van zonde als: 'Doende den wil des vleses en der gedachten.' Efeze 2:3. Het is aanneemelijk dat het grootste deel van slechte gedachten wordt opgewekt door een ongeoorloofd kijken en de openlijke handeling begint bij zondige gedachten. Dus, waar we naar kijken en hoe we kijken heeft rechtstreeks betrekking op de in gedachten begane zonde.

Jezus zei: 'Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw aanziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan.' Mattheus 5:28

Het is bijna beangstigend te realiseren, dat schuld kan worden toegerekend zelfs voordat het lichaam de daad heeft verricht. Deze zonde mag reeds geestelijk begaan zijn en het lichaam wacht misschien alleen de mogelijkheid af, de geestelijke overtreding ten uitvoer te brengen. Maar houd dit goed voor ogen en vergeet het nooit **DE MEESTE ZONDEN OF ZE GEESTELIJK OF LICHAAMELIJK ZIJN BEGAAN** vinden hun oorsprong in zintuigelijke waarneming. Dit helpt ons beter te begrijpen waarom Jezus zei, dat mensen in de hel geworpen kunnen worden omdat ze hun ogen en handen niet onder controle hebben. Nog altijd is het vrij algemeen onder christenen dat het beter is niet al teveel te zeggen op het gebied van gedrag, wil je niet gerangschikt worden onder hen 'die van een mug een olifant' of van 'iets kleins' een hoofdzaak maken.

Heeft satan de emotionele lichamelijke zintuigen inderdaad uitgebuit, teneinde controle te verkrijgen over de geest en de wil? Dramatische bewijzen hiervan vinden wij in Genesis. Bij zijn eerste poging een menselijk wezen tot zonde te verleiden, maakte hij uitsluitend van deze mogelijkheid gebruik. Lees de geschiedenis van Eva, toen zij met de slang geconfronteerd werd bij de verboden boom en u zult bemerken hoe machtig satan deze verleiding begon, door zintuigelijke aantrekkingskracht. "En de vrouw ZAG dat de boom goed was tot spijze, en dat hij een LUST was voor de ogen, ja, een boom die BEGEERLIJK was om verstandig te maken, en zij nam van de vrucht en at; en zij gaf ook haar man met haar, en hij at." Genesis 3:6

Hier hebben wij de opmerkelijke combinatie van zien, smaak en horen. Zij zag hoe heerlijk het fruit er uit zag. Satan is er nog steeds op uit het pad der zonde aantrekkelijk te maken. Recht of onrecht kan NIET getoetst worden door wat het schijnt te zijn, hoe het voelt of smaakt. Gevoel kan onder controle worden gehouden door hetgeen wij onszelf toestaan naar te kijken of te luisteren. Satan sprak vleierende woorden die Eva's ego en ijdelheid streelden. Wat zij zag en hoorde beïnvloedde haar gedachten zodanig, dat zij geen onderscheid meer zag tussen recht en onrecht, goed of kwaad. Het verbod viel weg en weldoordacht volgde snel de ongehoorzaamheid. Het fruit smaakte zo heerlijk dat zij niet kon geloven dat het verkeerd was het te eten.

In dit bericht vanuit de Hof van Eden wordt het hedendaagse patroon van verleiding duidelijk uitgebeeld. Het Oude Testament staat vol met berichten over satans overwinningen, het meeste van die behaald, door aanslagen op zintuigelijke waarnemingen. Precies zoals Eva voor de boom van goed en

kwaad stond, zo keek David op zekere dag naar het dak van het naastgelegen huis en zag hoe een mooie vrouw aan het baden was. Dit incident zou zelfs niet in de Bijbel opgenomen zijn, wanneer David zich door principes inplaats van gevoelens had laten leiden. Het probleem was, dat hij bleef kijken totdat hij net zoals Eva verblind werd. Deze man van kracht en karakter keek zo lang naar het-geen verboden was, dat hij een speelbal werd in de handen van satan. Hij liet de vrouw halen, beging overspel en tenslotte moord om te verkrijgen wat zijn opgewekte verlangens vroegen.

Bleef de boze doorgaan met Gods volk aan te vallen door de kanalen van zintuigelijke waarnemingen? We zouden over dozijnen van dergelijke tragische ervaringen van compromis en nederlaag kunnen schrijven. Het gebeurde zo vaak met Israël tijdens hun reis naar het beloofde land. Vele malen werden ze verleid door de vleselijke vormen van heidense tempeldienst. Doordat ze zich bogen voor de altaren van satan en meededen aan de zinnelijke gebruiken van aanbidding werd de natie herhaaldelijk gestraft.

We gaan slechts beknopt in op de details van Gods volledige afschuw van alles wat met Baäl-verering te maken heeft. Hij gebood Zijn volk elk heidens altaar te vernietigen en hun afgoden te verbranden. "De gesneden beelden van hun goden zult gij met vuur verbranden; het zilver en goud dat daaraan is, zult gij niet begeren; noch voor u nemen, opdat gij daardoor niet verstrikt wordt; want dat is den Heere, uw God, een gruwel. Gij zult dan den gruwel in uw huis niet brengen, dat gij een ban zoudt worden, gelijk datzelve is, gij zult het ganselijk verfoeien en ten enenmaal een gruwel daarvan hebben, want het is een ban." Deut. 7:25,26. Tevens gebood Hij hen: 'Wacht u, dat gij niet verstrikt wordt achter hen, nadat zij voor uw aangezicht verdelgd zijn; en dat gij niet vraagt naar hun goden, zeggende: Zoals deze volkeren hun goden gediend hebben, also zal ik ook doen.' Deut. 12:30.

God verbood Israël ook maar iets van de dingen, die voor Baäl-verering gebruikt waren, mee te nemen naar hun tenten of huizen, en speciaal gebood Hij, dat geen van hun heidense gebruiken ooit aangewend zouden worden in verband met Zijn eredienst. Denkt God nog steeds hetzelfde ten opzichte van deze aanlokkelijke toevoegsels van het heidendom? Zo ja, wat vindt Hij van de rooms-katholieke zondag die rechtstreeks is overgenomen van de Romeinse zon-aanbidding? Hoe staat Hij tegenover kerstfeest en paasfeest met al hun symbolische schakels van afgoderij en zedeloosheid? En hoe denkt Hij over de trouwring die een speciale devotie aan de zonnegod

voorstelt. Het is moeilijk een voorstelling te vormen hoe ooit goddelijke goedkeuring gehecht kan worden aan dergelijke accessoires van oude godslastering, juist omdat ze nu verbonden worden met moderne vormen van christelijke aanbidding.

Vaak heb ik mij afgevraagd hoe de slappe verklaringen van hedendaagse theologen klinken in de oren van heilige engelen, die zagen hoe het Israël van ouds een algemene zaak maakte met de valse goden, voor wie deze gebruiken werden uitgevonden. Hebben de afgelopen jaren of honderden jaren hen doen vergeten hoe zij - door Goddelijke getuigen gadeslagen - zich ontworstelden aan de rituelen van satan-aanbidding tot rituelen van christelijke godsdienst? Heeft de tijd een ommekeer gebracht in de afkeer, die God had voor deze symbolen van vroegere orgieën van Baäl-aanbidding? Vaak horen wij de volgende verklaring: Ik weet, dat deze gebruiken hun oorsprong vinden in het heidendom, in het vereren van Baäl, Ishstras of Methras, maar ik neem ze nu waar om Jahwe, de ware God te vereren.

Dit mag waar zijn, maar het neemt niet weg dat de herhaalde voorschriften van Jehova, om alles te verwerpen wat aan deze verfoeide gebruiken verwant is, worden genegeerd.

We mogen dit niet afmeten naar onze gemakkelijk te beïnvloeden gevoelens, maar naar de afgekondigde voorschriften van een onveranderlijke God. De prachtige gewoonten van nostalgische heidense feestdagen en gebruiken hebben ons blind gemaakt voor de nauwgezette richtlijnen, die God voorschreef om elk overblijfsel en elke herinnering aan valse godsdienst uit te roeien.

Teneinde Zijn volk te beschermen tegen de in hoge mate zintuigelijke waarneming van deze heidense vormen van verering, stond God hen niet toe verbindingen aan te gaan met de volkeren rondom hen. Gemengde huwelijken waren verboden. Alle volksstammen die in Kanaän woonden moesten of uitgedreven of totaal uitgeroeid worden. Bijna huiveren wij voor de radicale maatregelen die God toepaste om Israël te behoeden voor bezoedeling. Soms moesten hele volksstammen, inclusief vrouwen, kinderen en zuigelingen gedood worden. Ze waren door rebellie en zonde zo verhard, dat niet toegestaan kon worden dat hun blijven een voortdurende bron van verzoeking voor Israël zou zijn. We kunnen deze drastische maatregelen alleen begrijpen wanneer we ze bezien, vanuit het licht van Gods begrip van heiligheid en afscheiding. God heeft slechts één mogelijkheid Zijn Waarheid aan de wereld te verkondigen namelijk door Zijn volk Israël. De zuivering van Zijn karakter vereist een volk die zonde overwint en Zijn rechtvaardigheid aan de wereld weerspiegelt. Omdat Hij de zwakheid

van de gevallen natuur kent en haar geweldig reageren op prikkelingen van buitenaf, trof God voorzieningen onder welke de Israëlieten hun geheiligd en zegevierend leven konden handhaven. Hij gebood hen ver weg te blijven van de corrupte invloeden van de heidense volkeren.

Heeft God nog steeds hetzelfde voornemen en plan met het geestelijk Israël van nu? Zoekt Hij nog steeds een overblijfsel voort te brengen, die satans beschuldigingen jegens Hem weerlegt? Is het voor Zijn volk van nu eveneens noodzakelijk een onderscheid van absolute scheiding met de gevallen satanische wereld van het vlees te behouden, teneinde Zijn perfecte rechtvaardigheid te openbaren?

"De waarschuwingen aan de Hebreeën gegeven geen betrekkingen aan te knopen met de heidenen waren niet duidelijker dan Zijn verbod aan de christenen, zich niet te voegen naar de gebruiken van deze goddeloze wereld." Patriarchs and Prophets, pag. 458.

Niemand kan ons wijsmaken dat de geaardheid van de hedendaagse, zinnelijke maatschappij zichtbaar verschilt met die van de perverse burenen van het Israël van ouds. Onze hoogste en sociale leiders hebben hun goedkeuring gehecht aan dezelfde verdorvenheden, die God noodzaakten deze volkeren te verdolgen. Homoseksualiteit, bloedschande, hoererij, duivelverering, astrologie en een dozijn andere zonden, waren de oorzaak van bestraffing met de dood onder de theocratie van het Oude Testament.

Omdat in het Nieuwe Testament de straf niet onmiddellijk wordt toegepast mogen wij dan aannemen dat voor dezelfde onveranderlijke God zonde acceptabeler is geworden? Vinden wij in het Nieuwe Testament overeenkomstige door Jezus uitgesproken radicale maatregelen, ter voorkoming van verontreiniging door deze gebruiken, bevolen? Zonder enige twijfel erkende Jezus het gevaar van zintuigelijke verzoeking en Hij ordende beschermende maatregelen aan, die bijna net zo extreem klinken als die, die Hij voor Zijn volk van ouds bepaalde. "Maar Ik zeg u, indien dan uw rechteroog u ergert, trekt het uit, en werpt het van u; want het is u nut, dat een uwer leden verga, en niet uw gehele lichaam in de hel geworpen worde. En indien uw rechterhand u ergert, houwt ze af, en werpt ze van u; want het is u nut, dat een uwer leden verga, en niet uw gehele lichaam in de hel geworpen worde." Matthéus 5:29,30

In deze verzen sprak Jezus van die dingen, die het oog

aanzielt en waar handen mee bezig zijn, maar de krachtige taal die gebruikt wordt geeft aan, dat de zintuigelijke vermogens rigoureuus beteugeld en onder tucht gesteld moeten worden, teneinde rein te blijven.

Wat een contrast met de laconieke, plooibare, meegaande geest van vele moderne religieuze dwepers. Er wordt geen aandacht besteed aan zulke zaken als: hoe wij handelen, waar wij naar kijken, wat wij eten, hoe wij ons kleden, etc. Met een air van groot vertoon worden jonge mensen aangespoord geen aandacht te schenken aan dergelijke dingen daar ze 'richting-aangevend' en 'werkgericht' zijn. Een dergelijke bezorgdheid zou vernietigend zijn voor de mooie ervaring van GERECHT-VAARDIGD DOOR GELOOF die - zoals ons wordt verteld - niet meer vraagt dan geloof in het werk van Jezus aan het kruis.

De woorden van onze Heiland geven aan, dat Hij wist dat satan dezelfde aanvalswegen zou blijven gebruiken, om toegang tot de geest en de wil van de mens te verkrijgen. Ze tonen eveneens de dringende noodzaak aan van krachtige, besliste acties in het uitrukken en uitsnijden van elke invloed die tot zondigen kan leiden.

Het is inderdaad beter fysieke organen van waarneming te verliezen dan dat beide - lichaam en ziel - in het vuur van de hel worden geworpen.

-0-0-0-0-0-0-0-

HOOFDSTUK 5. VERWARRENDE MOGELIJKHEDEN EN VERANTWOORDELIJKHEID

Maar waar horen wij dergelijke waarschuwingen dat wij, willen wij voorbereid zijn voor de hemel, onze levensstijl moeten veranderen. Om zelfs maar aan te duiden - zoals Jezus deed - dat hetgeen wij horen, zien of spreken iets van doen kan hebben met al dan niet naar de hemel gaan, reeds als wettisch of fanatiek wordt aangemerkt.

Er wordt aangenomen dat volmaaktheid een toegerekende passieve ervaring is, net als rechtvaardiging. Christus heeft alles voor ons gedaan en het enige wat wij moeten doen is, te geloven dat Zijn volmaaktheid en rechtvaardigheid ons wordt toegerekend. Voor sommigen betekent heiligmaking wat Christus voor hen heeft gedaan en elke poging de werken van Christus te doen is, te trachten zaligmaking te verdienen. Die valse veronderstelling wordt omvergeworpen door uitspraken als deze:

"Het groeien in heiligmaking is een gemeenschappelijk werk, een verenigd handelen. Er moet een samenwerking zijn tussen God en de berouwvolle zondaar. Dit is noodzakelijk voor het ontwikkelen van juiste principes en gewoonten. De mens moet ernstige pogingen in het werk stellen om hetgeen hem in de weg staat om heiligmaking te verkrijgen, uit de weg te ruimen. Maar voor succes is hij geheel en al van God afhankelijk. Menselijke inspanning is niet voldoende en zonder Goddelijke bijstand is het tot mislukken gedoemd. God werkt en de mens werkt, maar het weerstand bieden moet van de mens uitgaan, die zijn kracht put uit God."

Acts of the Apostles, pag. 482.

"Maar velen behalen nooit dit resultaat omdat zij er op wachten, dat God voor hen zal doen wat zij zelf door de kracht die Hij gegeven heeft moeten doen. Een ieder die wil moet geschikt gemaakt worden, door strenge en morele discipline en God zal hen bijstaan door Goddelijke kracht te verbinden met menselijke inspanning." Patriarchs and Prophets, pag. 248.

Deze verklaringen benadrukken de meest belangrijke. Het is geloof in de krachtig verpakte beloften van God, die bevrijding brengen van slechte gewoonten en zonden. Want geloof zonder de werken is dood. Nadat wij, op basis van

[pag. 27]

Gods beloften, aanspraak maken op het overwinnen van zonde, moeten wij dit bewijzen door het waarnemen van Zijn Woord. Degenen die gevraagd hebben van het roken bevrijd te worden, moeten handelen alsof het reeds is geschied. Zij moeten de sigaret weggooien en er zich van weerhouden ze ooit weer in de hand te nemen.

Volgens zuster White is het alleen mogelijk als wij van onze kant alle moeite doen en ons inspannen de zonden waarop wij aanspraak maken die te overwinnen, dat kracht in ons leven vloeit om de verleiding te weerstaan. Uiteraard is het enige, ware bewijs van ons geloof een overtuigde, weloverwogen daad, die het lichaam de mogelijkheid ontzegt de overhand te verkrijgen boven de beloften van God.

"Het ligt niet in Gods voornemen besloten één van beide, het willen of volbrengen in ons te doen, dit is ons werk. Zodra wij serieus aan het werk gaan wordt Gods genade gegeven, om in ons het willen en doen te bewerkstelligen, maar NOOIT als vervanging van onze pogingen. Onze geest wordt tot samenwerking aangespoord. De Heilige Geest bewerkt de menselijke geest voor z'n eigen redding te werken." Testimonies to Ministers, pag. 240

Wij kunnen zonder meer zeggen dat God in de mogelijkheid voorziet om te overwinnen, maar dat wij de verantwoordelijkheid hebben dit te bewerkstelligen. Hij plaatst de kracht tot overwinning in ons en wij tonen ons geloof door in deze kracht actief en strijdlustig de zonde te weerstaan. Als de overwinning is behaald nemen wij niet de eer voor onszelf, maar verheerlijken God die bevrijding verschafte. "Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus."

1 Korinthe 15:57

Satan zou meer dan verheugd zijn als wij gaan zitten en afwachten, dat God ons uit elke gevaarlijke situatie of verleiding bevrijdt. Duizenden doen geen moeite voor henzelf, denkende dat het stelen van Gods eer zou zijn als ze pogen weerstand te bieden aan de zonden van het vlees. Als door een dergelijke passieve houding totale overwinning uitblijft, schikken ze zich omdat God doelbewust verordineerd heeft dat sommige zonden in de ervaring van heiligmaking blijven bestaan.

Op een alarmerende wijze hebben Zevende-dags Adventisten verklaard dat zulke zonden - ofschoon eigenzinnig gepleegd - hun geborgenheid in Christus niet wegneemt. Dit is ongetwijfeld één van de meest dodelijk, leerstellige dwalingen die

[pag. 28]

zich op elk gebied in de Gemeente van het Overblijfsel hebben verspreid. Omdat het zo subtiel in vele boeken over het Adventisme is verwerkt, heeft het nagenoeg een vrije moraal met betrekking tot zonde teweeggebracht. De enorme leugen dat zonde hun relatie met Christus NIET aantast heeft velen ertoe gebracht, minder en minder bezorgd te zijn voor de ingeslopen compromissen en wereldse gelijkvormigheid. Op hetzelfde moment werden ze deugdzaam verontwaardigd op de legalisten in de gemeente, die iedereen op de schuldige toer plaatsen, door hun negatieve instelling jegens kleine dingen zoals koffie te drinken en op sabbat uit te gaan om in restaurants te eten. Spreken wij van reële zaken die praktisch in elke groep voorkomen? Uiteraard! Een groot deel van onze gemeenteleden kan maar niet begrijpen, waarom anderen zo bedroefd zijn over een kleine zonde. Zij zijn er van overtuigd dat dit hen niet van Christus scheidt. Veel meer zou gezegd moeten worden over de aanmatiging van talmen en treuzelen over het betwiste randgebied van satan. Het is vaak verboden terrein voor elke christen zich op te houden waar het twijfelachtig is. God heeft Zijn redenen waarom Zijn volk zich zo ver mogelijk moet afzonderen van de oorsprong van verzoeking. Sommige belijdende christenen schijnen test-situaties uit te zoeken om zo hun groot geloof in de hoede van Gods macht te kunnen tonen. Er is geen belofte van overwinning voor een dergelijke aanmatigende houding. Bevrijding van zonde is niet een 'eens gered, altijd gered' situatie, die geen fouten in de toekomst garandeert. Het is een onafgebroken en duurzaam verblijven in de toegerekende- en verleende (mee gedeelde) verdienste van Christus, plus een zich afscheiden van de ingeziene route van verleiding.

De dienstmaagd des Heeren schreef: "Wij hebben een werk te doen om verzoeking te weerstaan. Degenen die niet ten prooi willen vallen aan satans listen, moeten de toegangen tot hun geest goed bewaken. Zij moeten zich ervan weerhouden datgene te lezen, te zien of te horen wat onreine gedachten oproept." Mind, Character and Personality, pag. 107

Nooit zal ik het conflict vergeten dat ik op elfjarige leeftijd met mijzelf moest strijden alvorens ik alles op Gods altaar legde. Satan onderkent in elk mens zijn grootste zwakheid en juist op dat punt zal hij zijn duivelse vindingrijkheid richten voor een oog in oog gevecht. Mijn zwakheid bestond in het lezen van opwindende beeldverhalen en tijd-

[pag. 29]

schriften. Het was een bar gevecht maar uiteindelijk werd de beslissing genomen. Vijftig jaar hebben mij nog niet doen vergeten, hoe ik in mijn kleine rode wagen de stripverhalen en tijdschriften deed, het omhoog trok naar de weg, dwars door de tuin naar de weide van de koeien, achter de schuur. Daar maakte ik een kuil en begroef de schatten van mijn onbekeerd leven. Die dag gaf God mij een glorieuze overwinning over deze tantalus-kwellende publikaties. Maar ik moest ook stoppen met naar de zomer bibliotheek te gaan, die elke donderdag het naast ons huis gelegen schoolterrein kwam oprijden. Diep in mijn hart wist ik dat, als ik zou blijven kijken naar de fascinerende titels, ze uiteindelijk op mijn schrijftafel zouden belanden.

God gaf mij de overwinning en toonde mij hoe ik het zo kon houden, maar Hij kon niet de beslissing voor mij nemen niet meer naar de bibliotheek-truck te gaan. Dit was mijn verantwoordelijkheid. Nog steeds heb ik moeite niet te kijken naar spannende en avontuurlijke boeken en TV-programma's en als ik ook maar een heel klein beetje zou toegeven zou satan mij in slavernij terugvoeren. Dit is één van de redenen waarom in ons huis geen TV staat. God heeft mij genoeg wijsheid geschonken, niet te treuzelen met iets dat tot zonde kan leiden. Hoe dankbaar zouden wij moeten zijn voor die wonderbare, voor rede vatbare geest die onder de invloed van de Heilige Geest kan kiezen de zonde tegen te staan.

Onvervalste, oprechte bekering maakt ons gewillig de genoegens van zonde op te geven. Teveel mensen spelen spelletjes met het vlees en de wereld eindigen met zichzelf uit te testen boven hun krachten. God zal geen wonderen doen om ons te bewaren voor gevaren die wijzelf hebben opgeroepen. Bid niet om een reine geest terwijl u uw ogen voedt met beelden van immoraliteit en onkuisheid, of u zich mengt onder de bijna naakte menigte in het zwembad of op het strand. Stop met het maken van het onnozele excuus, dat u onder elke omstandigheid en situaties uw emoties of gedachten onder controle kunt houden. Niemand heeft de kracht tot overwinning als de Heilige Geest het verstand niet controleert. En het is zeker dat de Heilige Geest nooit boodschappen naar de ogen zal zenden om naar taferele van provocerende naaktheid, geweld of zonde te kijken. Evenmin zal Hij voeten opdracht geven een schouwburg of bioscoop binnen te gaan of naar een rock concert te luisteren. Wanneer u God vraagt u voor de zwakheid van het vlees te behoeden, leg u er dan op toe mee de helpen deze vraag te beantwoorden. Geïnspireerde getuigenissen vertellen ons hoevelen hiermede in gebreke blijven

[pag. 30]

"Velen nodigen de vijand uit hen te verzoeken. Ze plaatsen zichzelf in omstandigheden waardoor ze in de val worden gelokt." The Upward Look, pag. 25

"U, mijn broeder, vouwt uw handen en laat u meedrijven in boze praktijken, en wacht dan op God voor een wonder om uw karakter te veranderen en u dwingt om een oprecht en heilig mens te zijn. Zult u uzelf moedwillig blootstellen aan verleiding, verwachtende dat God uw neiging en geest forceert, opdat u niet corrupt wordt? Wilt u een slang aan uw boezem drukken en verwachten dat God een bezweringsformule uitspreekt zodat de slang u niet met zijn vergiftigde angel kan doden? Zult u vergif drinken en verwachten dat God voorziet in een tegengif?"

Testimonies to Ministers, pag. 455

"U koestert het kwaad; u versterkt het. U hebt het meer lief dan de liefde voor de Waarheid, reinheid en rechtschapenheid. U legt geen beslag op goddelijke hulp en rukt u niet los van schadelijke en gevaarlijke omgang. Gedwee geef u uzelf over aan de werken van het zondige pad alsof u geen vrij moreel lichaam hebt. Bestudeer onder gebed Gods Woord, treedt Zijn aanspraken resoluut en vastberaden tegemoet zoals Jozef en Daniël. Leg beslag op de hulp die God u beloofd heeft."

Testimonies to Ministers, pag. 452

De uitdrukking 'ruk u los' heeft veel overeenkomst met de woorden die Jezus sprak. Hij zei: "Het is beter uw oog uit te rukken en uw hand af te hakken, om zo van schadelijke beïnvloeding verlost te worden. In onze vriendelijke overredende eeuw is het populair te geloven dat God wil dat we gelukkig zijn en derhalve, zou Hij het nooit noodzakelijk maken dat wij pogingen moeten doen een christelijk leven te leiden. Op deze basis worden Waarheid en principes vaak afgemeten naar de maatstaf van een gevoelsmatige toets van vreugde en plezier van degenen rondom ons.

Is dit niet de oorsprong van vele morele problemen in de gemeente? Waarom zijn er in de Gemeente van de Zevende-dags Adventisten haast evenveel scheidingen als onder de bevolking in haar totaliteit? Eén van de redenen is dat de geest niet terstond de eerste gedachte van zonde afwijst. Die eerste bekoring moet resoluut verworpen worden. Hoe aantrekkelijk het voor de gevallen menselijke natuur mag zijn, de men-

[pag. 31]

tale geest moet NEE zeggen op zo'n beroep. Als de verzoeking wordt gekoesterd en de andere persoon krijgt een tweede en derde gedachte, dan vlamt het vuur op. Echtgenoten en echtgenotes zijn steeds minder en minder voegzaam, terwijl de derde partij meer en meer begeerlijker schijnt en spoedig volgt de scheiding.

Bijna elke - niet volgens de Schrift toegestane - scheiding en een nieuw huwelijk wordt tegenwoordig verdedigd door aan gevoelens te appelleren of op andere gronden. Een vraag willen wij nog naar voren brengen alvorens deze kwestie te laten rusten, om elke verdere discussie over dit onderwerp te voorkomen. Denkt u, dat hij/zij voor de rest van zijn/haar leven alleen zal blijven? Of anders gesteld: er is geen enkele oplossing die een andere huwelijkspartner(in) toestaat. Zonder het ons te realiseren hebben wij een gelukkige verhouding in de plaats gesteld, van de Bijbelse standaard-toets van goed en kwaad. Geleidelijk aan zijn de strikte Bijbelse vermaningen betreffende kleding, dieet, scheiding, etc. gerationaliseerd (verredelijkt) met de voorkeur om gewoonten meer passend en verwant te maken aan de hedendaagse cultuur en persoonlijke smaak. Wij hebben onszelf doen geloven dat geluk, vrede en eensgezindheid het hoogste streven in het christelijk leven is. Hoe aantrekkelijk deze gedachten ook mogen zijn het is GEEN deugdelijke toets voor het afmeten van Waarheid.

Heeft deze houding de boodschap van de Zevende-dags Adventisten Gemeente aangetast? Om op deze vraag antwoord te verkrijgen, dienen wij onze officiële publikaties van de afgelopen jaren na te slaan. Een groot deel van deze artikelen neigt naar de meer luchtiger aspecten van een emotionele liefde-en-genade-verhouding met weinig gegronde onderwerpen over trouw en gehoorzaamheid. Uit eigen, grondig onderzoek kwam naar voren: heel weinig artikelen over trouw en gehoorzaamheid, en één artikel die waarschuwde voor het enorme gevaar van het aanmoedigen van het streven naar een hoger peil. Een ander artikel zinspeelde bedekt op legalisme en geestelijke trots, die gepaard gaat met pogingen op een bepaalde wijze te eten en te kleden. De negatieve aspecten van een christelijke levensstijl kwamen sterker naar voren dan de positieve.

Gisteren werd ik in mijn schrijven onderbroken door een telefoontje uit Californië. Het was 28 september 1987, half zes in de morgen en de opgewonden man aan de andere kant van de lijn belde mij, om een zeer interessant verhaal met mij te delen. Hij was geen Zevende-dags Adventist, maar hij sprak

[pag. 32]

vrijuit over zijn diepe wedergeboren liefde voor Christus. Een paar dagen geleden had deze man alle privé scholen in zijn omgeving bezocht. Van één van deze scholen was hij ten zeerste onder de indruk, want die verbood het gebruik van cosmetica en het dragen van juwelen. Hoewel zijn kerk het dragen van versierselen en het gebruik van cosmetische middelen toestond, was hijzelf er innerlijk diep van overtuigd dat het werelds was en God mishaagde.

Na verdere informatie had hij ontdekt dat het een Adventistische school was, die tegen het dragen van juwelen was en het gebruik van cosmetica verbood. Vastbesloten meer informatie te verkrijgen

IK BEN DE GOEDE

HERDER!

had hij de twee-uur-durende-reis naar Lorna Linda gemaakt en zich tot de universiteitsbibliotheek gewend voor hulp in het uitvinden van de oorsprong van het materiaal ter staving van onze beleringen ten aanzien van kunstmatige versieringen.

Degene met wie hij had gesproken verwees hem naar een map met Reviews and Herald's. Vele uren had hij daar doorgebracht met het doorzoeken van de Advent Reviews van de afgelopen dertig jaar. Toen hij in de vijftiger jaren was aangeland had hij slechts twee artikelen gevonden die betrekking hadden op dit onderwerp. Hij sprak over zijn grote teleurstelling die hij had ondervonden, want in werkelijkheid werden zijn vragen niet beantwoord.

Nog eens deed hij een beroep op de bibliothecaris voor verder materiaal maar die had niets aan te bieden. Niettemin werd gesuggereerd dat hij zich moest wenden tot de dichtstbijzijnde Adventistische boekhandel en daar vragen naar het boekje 'Colorful Cosmetics and Jewelry' (kleurrijke cosmetica en juwelen) geschreven door Joe Crews. Haastig was hij naar de winkel gegaan en had het boekje gekocht. Tweemaal had hij het doorgelezen en mij toen onmiddellijk gebeld om zijn vreugde kenbaar te maken. Hij wilde een artikel voor zijn kerk samenstellen, waarin hij wilde verwijzen naar de Bijbelse normen inzake het dragen van juwelen en het gebruik van cosmetica en hen oproepen een vast standpunt in te nemen. De man zei verder nog: 'Ik kan u niet vertellen hoe blij ik ben een kerk gevonden te hebben die de moed heeft te staan voor wat de Bijbel voorschrijft. Verder vroeg hij of ik hem kon helpen met alle aanvullende informatie en dit aan hem wilde zenden, zodat hij het artikel kon samenstellen.

Laat dus niemand met de belachelijke aanklacht komen, dat onze Gemeente teveel materiaal uitgeeft over standaard-normen en Adventistische levensstijl en daardoor een wettisch beeld scheidt. Het mag zijn dat wetticisme is ontstaan omdat wij

[pag. 33]

niet het materiaal hebben aangedragen om de heerlijke relatie tussen onze liefde en ons dienen van Jezus aan te tonen. Gisteren kon mijn nieuwe Californische vriend bijna niets vinden in onze grote universiteitsbibliotheek, betreffende de kenmerken van specifiek of praktisch christelijk gedrag. Hij

zou honderden artikelen hebben moeten vinden over de theologie van het geloof, toegerekende gerechtigheid, etc.

Het feit ligt er dat velen in onze geliefde gemeente afgeschrikt zijn door teveel de nadruk te leggen op of door vervorming van liefde, genade, rechtvaardigheid en oecumene. Een populair boek, uitgegeven door onze drukkerij, verklaart zonder meer op de omslag: Wij verkrijgen geen verlossing door onze goede daden noch zijn wij ervan verstoken door onze wandaden.

Vraag Eva, Achan of Judas of wandaden onze verlossing kunnen beïnvloeden. Waarom publiceren wij dergelijke gevaarlijke onwaarheden? Deze leugen zit bijna zesduizend jaar in satans geestelijke bagage. Toch zouden wij ons allen verbaasd moeten afvragen hoe het mogelijk is, dat dit begrip gestadig en heimelijk ingang heeft verkregen in de gemeente van het overblijfsel.

De kracht van het zuurdesem van een kleine zonde is niet op de juiste wijze afgeschilderd. Wij allen, predikanten en leken inclusief, hebben het nodig teruggebracht te worden naar het Bijbels begrip van zonde, zijnde een daad van overtreding van Gods wet.

Wij hebben gefaald de gevaren uiteen te zetten en de uiteindelijke consequenties van te handelen in strijd met Gods wil. Onze nalatigheid op dit gebied is buiten twijfel bewezen door de hoge scheidingscijfers onder de Zevende-dags Adventisten en het feit dat bijna 40% van onze jongeren niet zeker weet of ontucht zonde is.

Hoe kan een gemeente met een Elia-opdracht zo'n somber verslag hebben over het gezinsleven, in aanmerking nemende dat de Elia-boodschap uit twee delen bestaat, een hecht gezinsverband en een duidelijke veroordeling van zonde in al haar vormen.

Zonder enige twijfel is gebleken dat onze gemeente niet duidelijk genoeg overspel en ontucht heeft gedefinieerd. De wereld heeft het recht van de ware gemeente der laatste dagen een herstel van de originele principes van reinheid, ingetogenheid en moraal te verwachten. Vooralsnog zijn wij net zover van deze principes verwijderd, als sommige kerken van het geestelijk Babylon en soms schijnt het dat zij op moreel gebied een duidelijker en krachtiger standpunt innemen dan

[pag. 34]

wij. Waarom zijn wij zo bevreesd op het gebied van christelijke normen een vastberaden standpunt in te nemen. Omdat de Evangelischen ons van werkheiligheid beschuldigen overdrijven wij nu teveel, en verzwakken daardoor de zeer goede werken, die ons onderscheiden en identificeren als het ware overblijfsel: Dit is zeer aannemelijk, temeer als wij satans eeuwenlange oorlogvoering tegen Gods volk analyseren.

-0-0-0-0-0-0-0-

HOOFDSTUK 6. DE AANVAL OP GODS LAATSTE GEMEENTE

[pag. 35]

We zijn nu zover dat we een blik kunnen slaan op de klassieke strategie van satan als hij zijn zondige lokmiddelen toepast op 's aards laatste generatie van Zevende-dags Adventisten. Terwijl wij ons concentreren op zijn handig verpakte aantrekkelijke verzoeken moeten wij daarbij niet uit het oog verliezen dat hij tevens andere wapens zal gebruiken om het overblijfsel te verzwakken. In werkelijkheid heeft hij reeds het geloof van duizenden aan het wankelen gebracht door de, van binnenuit opgeworpen, kritiek van welbespraakte mannen en critici betreffende de drie-engelen-boodschap. De ware leerstelling van gerechtvaardigd door geloof is verwaterd door het uitsluiten van heiligmaking.

De Geest der Profetie is aangevallen, de wet is gekleineerd en de oordeels-boodschap is afgezwakt. In feite hebben deze sluwe aanvallen op de basispijlers van ons geloof onvoorziene resultaten ge oogst in de vorm van afval.

"De grote afvallige heeft de wereld in kaart gebracht en is vastbesloten het als zijn koninkrijk in bezit te nemen. Zij die deel uitmaken van zijn koninkrijk zijn talrijk. Ze zijn vermomd, listig en volhardend. Ze weerstaan elke goddelijke invloed en wenden elk middel aan teneinde de ondergang - al is het maar van één enkele ziel - te bewerkstelligen. Ze bezitten geestdrift takt en geweldige talenten, en overal waar de standaard van de Waarheid wordt hooggehouden, benutten zij elke mogelijkheid zich in te dringen." *The Upward Look*, pag. 275

"Velen zullen op onze kansels staan met de toorts van valse profetie in hun handen, aangestoken door de helse toorts van satan." *Testimonies to Ministers*, pp. 409,410

Ondanks deze afvallige leerstellingen heeft de grote meerderheid zich niet laten beïnvloeden hun geloof op te geven. Het ziet er niet naar uit dat ze ooit - in hun tegenwoordige staat van geloof - door theologische argumenten, tegen de fundamentele leerstellingen hun geloof zullen opgeven. Satan ziet, dat voor deze Adventisten een andere benadering noodzakelijk is om hun geloof te doen wankelen. Wanneer hij hen niet door intellectueel appelleren kan beïnvloeden de sabbat op te geven, zal hij emotionele aanvallen

[pag. 36]

op hen doen, dezelfde die zo goed werkten bij Eva en de Israëlieten. Als hij een sfeer kan creëren die hen ertoe leidt de mentale geest toe te staan zich te ontspannen en hem veroorlooft, al is het slechts één van de vijf zintuigelijke toegangen te beheersen, heeft hij een kans het centrum van besluiten, wil en hersenen gevangen te nemen.

Kijk om u heen, alles getuigt van een meesterlijke verzameling van instrumenten en uitvindingen ooit in één keer op deze planeet vertoond. Elk van dezen is erop gericht een klein steunpuntje in iemands geest te verkrijgen. Behalve de meer gevarieerde- en geraffineerde opzet, zijn ze gevormd naar het model van Eden, met de bedoeling de vijandschap tussen de wereld en de christen te doorbreken.

Dit is misschien het juiste moment een paar specifieke waarnemingen van hetgeen zoal in de wereld verkeerd is, aan de orde te stellen. Overweeg de vrijzinnige, fundamentele factoren die in volkomen tegenspraak zijn met Bijbelse principes:

HAAR TAAL: Niemand ontkomt aan de schok van het blootstaan aan de snelle achteruitgang van dit communicatiemiddel. Niet alleen horen wij meer profane woorden in winkels waar wij van tijd tot tijd met anderen in aanraking komen, maar de meer formele kanalen van radio, televisie en nieuwsbladen zijn doorspekt met krachttermen. Het is voor media-persoonlijkheden populair en heel acceptabel geworden hun commentaar met platvloerse taal te verweven.

Een artikel in de *Washington Post* van 8 juli 1987 had als opschrift: EEN PROTOCOL VOOR VROUWELIJKE KRACHTTERMEN. Het schokkend streven was het verdedigen van het toenemend gebruik van vloeken door vrouwen. De beschaafde (?) columnist schreef:

"Zolang vrouwen zich aan bepaalde afspraken houden, wat omschreven zou kunnen worden met zakelijk gevloek etikette en ze kunnen ermee overweg, en er zelfs voordeel uit halen, zullen ze voorzichtig deze woorden gebruiken. De toename van deze taal door vrouwen is naar men zegt, ontstaan vanwege het vloeken op het werk door mannen en vrouwen. Deze toename wordt aan verschillende oorzaken toegeschreven: tendens van ongedwongenheid, vrijheid, achteruitgang van godsdienst, toenemende druk in de werkplaats en onder de groep die zich de omwenteling van de zestiger jaren kan herinneren. Wat ook de reden geweest mag zijn, vrouwen hebben zich zonder meer het gedrag van mannen eigen gemaakt.

[pag. 37]

En zoals velen van hen hebben ervaren, kan kleurrijke taal van pas komen."

Dan volgt een lijst met woorden voor die vrouwen die met geschiktheid de onkiesheid van zweren en vloeken beheersen. Voornoemde columnist schreef: "Hoewel vloeken als een zeeman gegarandeerd de vrouwelijke status afbreekt, kan het voor sommige vrouwen een effectieve strategie zijn."

Het is zonder meer duidelijk dat hoe meer wij met deze wereld in contact komen, hoe meer onze eigen conversatie geïnfecteerd wordt met 'slang' uitdrukkingen die onbewust leiden tot overtreding van Gods wet: UW JA, ZIJ JA, EN UW NEEN, ZIJ NEEN regel van conversatie.

Vele Zevende-dags Adventisten hebben - zonder het zich te realiseren - beleefde vloekwoorden van populaire 'slang', uitdrukkingen samengevoegd, die in werkelijkheid ijdel gebruik van Gods naam zijn. Volgens het woordenboek zijn uitdrukkingen als: gossiemijsje, jeetje en verdorie in werke-

lijkheid afgeleid van de namen van de Godheid. In veel gevallen zijn vervangende woorden gebruikt in plaats van Gods naam, woorden die de eigenschappen van God beschrijven, en deze synoniemen worden achteloos en overvloedig in het spreken gebruikt. Zelfs vanaf de kansel horen wij dergelijke uitdrukkingen. 'Grote goedheid' is alleen een vervanging van het woord God voor één van Zijn eigenschappen. Hetzelfde geldt voor uitdrukkingen als: in godsnaam; om godswil; in 's hemelsnaam. Wanneer heilige engelen hun aangezichten bedekken wanneer ze Zijn heilige naam uitspreken, hoeveel eerbiediger zullen gevallen wezens Gods heilige naam en titels op hun lippen nemen!

HAAR MATERIALISME: Elk aspect van de moderne samenleving is met deze inhalige geest van vergroting van rijkdom besmet. Succes wordt slechts door één factor afgemeten 'inkomen'. Wanneer tijdens het journaal inlichtingen worden gegeven, over prominente mensen die van positie veranderden, hetzij in de regering of industrie, dan volgt onvermijdelijk opgave van het nieuwe salaris dat hun overplaatsing motiveerde.

Erkenning van waarde, verdienste en succes wordt altijd verbonden met de aard van het contract dat men afsloot met de indienstnemende organisatie. Vanaf medische geleerden tot luchtvaart-piloten en voetbal-teams schijnt het voornaamste doelpunt geldbelustheid en materialisme te zijn. Zelden is een openbare beroeps- of overheidsdienaar inderdaad aan de hogere principes van anderen te dienen, toegewijd.

HAAR MISLEIDING: Een recente uitgave van het *Wekelijks*

[pag. 38]

Nieuws had op haar voorpagina het opschrift 'Leugenachtig' staan. Het meeste van dit onderwerp ging over het algemeen onuitgesproken accepteren van liegen om je doel te bereiken. De grote meerderheid neemt als vanzelfsprekend aan, dat misleiding en bedrog een standaard-element van het zakelijk leven is. Adverteren is vaak geheel gebaseerd op een valse of onjuiste voorstelling van zaken.

Tijdens de Iran-contra verhoren waren veel Amerikanen geschokt te vernemen, dat veel taken van de regering geheime acties vereisen, die verkeerd worden voorgesteld. Departementsbeleid verlangt van regeringsbeambten dat ze leugens vertellen zowel aan het publiek, als aan buitenlandse mogendheden. Luisterende naar de logisch schijnende verklaringen waarom onder de heersende omstandigheden was gelogen, waren veel christenen nagenoeg overtuigd dat alles welbeschouwd nog niet zo slecht is. Ook ik moest de verleiding weerstaan het eens te zijn met kolonel Norht toen hij de noodzakelijkheid beschreef, iedereen te misleiden betreffende de ware aard van zijn activiteiten.

Staat de grote massa achter al deze zakelijke- en regeringsbedriegelijke slimheid in het verdoezelen van de Waarheid? De realiteit leert ons dat deze verkeerde manier van opstellen de levensstijl van haast iedereen is. Iedere keer wanneer ik gebruik maak van het vliegtuig sla ik de mensen rondom mij gade. Gedurende de hele vlucht zijn ze verdiept in het lezen van kleurige pocket boekjes en beleven ze een leugen. Hun emoties staan direct onder controle van de denkbeeldige fantasieën van de schrijver. Tussen de romans en TV film in, zijn hun gedachten bezig met fantasie-figuren, verwickeld in verzonnen intriges, die de leugens van het werkelijk leven onbeduidend maken.

HAAR ZELFZUCHT: Is het u ook opgevallen dat tegenwoordig de meest populariserende begrippen samengaan met 'de top' bereiken? Er is een voortdurend gevecht gaande om de grootste, de rijkste of de sterkste te zijn. Wanneer wettelijke middelen ontbreken, wenden sommigen zich tot criminaliteit of geweld om zo waardering te verkrijgen.

Elk commercieel vermaak is gebaseerd op het grondbeginsel van zelfverheerlijking ten koste van de ander en ten koste wat het kost. De Nieuwsbladen staan vol van strijd, omkoping en drugs op elk gebied van de professionele takken van sport. Op geld beluste spelers dringen aan op multi-miljoenen contracten en zoveel temeer ze eruit kunnen slepen zoveel temeer worden ze verafgood.

Zelfs de meest bezadigde en gerespecteerde Amerikaanse

[pag. 39]

Makelaarskantoren in Wall Street zijn ontmaskerd als medeplichtig aan de vennootschap affaires en de intriges bij het bestellen van miljoenen Amerikaanse BV's. Het toppunt van zelfzucht en egoïsme was het schandaal van de TV-predikant met de smerige onthullingen van zonde in hogere kringen.

HAAR TROTS: Zelfs hebben enkele wereldse commentatoren het dwaze meedoen met de stroom van moderne kleding en ontkleding waargenomen. Zoals de mode heen en weer schuift zo worden christenen in het kielzog van het meest populaire van dat moment meegesleurd, wat het ook zij. Ze geven zich eerder alle mogelijke moeite aan de modegrillen te voldoen dan aan geïnspireerde principes van eerbaarheid, zedigheid en goede smaak. Mini-rokjes komen en gaan en een paar mannen - waarvan sommige homoseksuele zijn - dicteren in werkelijkheid het soort kleding die de Amerikanen in het nieuwe seizoen zullen dragen. Kunnen wij nu begrijpen waarom Ellen White zoveel te

zeggen had over het onderwerp bescheidenheid en zedige tooi?

HAAR SEX-OBSESSIE: Dit is ongetwijfeld één van de meest duidelijke zintuigelijke manifestaties van satans controle over de planeet aarde. Smerige, schunnige woorden die fatsoenlijke mensen enige jaren geleden zelfs niet fluisterden, zijn nu het voornaamste onderwerp van populaire TV-panels. De meest heilige- en privé verhoudingen zijn naar beneden gehaald tot het peil van vrolijke praatshows, en absoluut niets wordt gespaard.

Door de openbare media wordt reclame gemaakt over geboorte-beperkende middelen, die op hogere scholen worden besproken en aan kinderen van de lagere scholen uitgelegd.

Elk aspect van adverteren staat vol met seksuele insinuaties en dubbelzinnigheden. Voor christenen is het haast onmogelijk niet te zien en niet te horen, brokstukken van zondige elementen van satans koninkrijk. Maar door Gods genade en kracht kan de geest - die onder Goddelijke controle staat - afgeschermd worden voor deze verderfelijke perversiteit. Maar nog altijd ziet het er naar uit dat enkelen een standvastige houding innemen tegen deze schaamteloze aanvallen van wereldse gezindheid.

Kunt u nu begrijpen waarom God Zijn volk nog steeds op een afstand wil houden van deze corrupte invloeden? Ze zullen een deel van ons worden wanneer we nalaten onszelf op een speciale wijze te beschermen. Het gebeurt automatisch wanneer we ons onder hen begeven, naar hen luisteren en geen scheidingsbarrières opwerpen. Dit is ook de reden dat we - niet zoals enkele jaren geleden duidelijk gemeenteleden kon-

[pag. 40]

den onderscheiden. Nu kleden, eten en praten zij net zo als de vleselijke wereld rondom hen. Het grootste deel van deze veranderingen kunnen wij toeschrijven aan de schadelijke invloed waarmee wij onze geest voeden.

Velen onderschatten de schadelijke invloed van ongeselecteerde leesgewoonten. Het verstand wordt onbekwaam gemaakt voor Bijbelstudie als wij ons met waardeloze onderwerpen bezighouden. Door het lezen van Boodschappen voor jonge Mensen - door E.G. White - ik was toen elf jaar, brak ik met het lezen van dergelijke lectuur. Niemand moest mij bewijzen dat deze boodschappen juist waren. Mijn dwingende verslaving aan het lezen van spannende verhalen had mij beroofd van elke werkelijke vreugde in Christus en ik wist dat ik ermee moest stoppen. Woorden als deze gloeiden in mijn binenste:

"De lezers van verzinsels geven toe aan een slechte gewoonte die elke godsvrucht vernietigt en de schoonheid van de heilige bladzijden verduistert. Het veroorzaakt een ongezonde opwinding, vervreemdt de ziel van gebed, verhoogt de verbeelding, maakt de geest onbekwaam voor iedere geestelijke oefening." Messages to Young People, pag. 272

Een tijdlang probeerde ik mijn honger voor historische- en religieuze romans voor mijzelf aannemelijk te maken, maar diep binnenin mij wist ik wat ze mij aandeden. Uiteindelijk overtuigden drie getuigenissen mij er van dat er geen compromis in mijn besluit mogelijk was:

"Gruweldaden, wreedheden en losbandige praktijken, nauwkeurig in sommige historische werken beschreven, hebben de geest van velen als zuurdesem doortrokken en leidde tot het plegen van dezelfde handelingen. Boeken die satanische praktijken van menselijke wezens afschilderen geven ruchtbaarheid aan het kwaad. Deze vreselijke gebeurtenissen en bijzonderheden moeten niet nog eens beleefd worden, en iemand die de Waarheid voor deze tijd gelooft, meewerken aan het instandhouden van de herinnering daaraan." Messages to Young People, pag. 284

"Liefdesromans, lichtzinnige en boeiende verhalen en zelfs de zogenaamde religieuze romans, boeken, waaraan de auteur een morele les heeft toegevoegd, zijn een vloek voor de lezer. Religieuze sentimenten mogen door

[pag. 41]

het verhaal verweven zijn, maar in de meeste gevallen is het satan verkleed als een engel des lichts, zodat hij effectiever kan misleiden en verlokken." Messages to Young People, pag. 272

"Zelfs ficties welke geen suggesties tot onreinheid bevatten en de bedoeling hebben voortreffelijke principes te leren, zijn schadelijk. Het bevordert de gewoonte haastig en oppervlakkig te lezen louter en alleen om het verhaal. Het draagt ertoe bij het vermogen om gedachten met elkaar te verbinden af te breken zodat het de geest ongeschikt maakt na te denken over de grote vraagstukken van plicht en bestemming... Vaak is naar voren gebracht, dat willen wij de jeugd winnen - zodat zij afstappen van sensationele waardeloze lectuur - wij hen een beter soort romans ter beschikking moeten stellen. Dit staat gelijk aan het probleem een dronkaard te willen genezen, door hem in plaats van

whisky en brandewijn de mildere dranken als wijn, bier en cider aan te bieden. Het gebruik van deze dranken zou een voortdurend koesteren zijn van de begeerte naar sterkere stimulansen. De enige veilige weg voor de dronkaard en de enige waarborg voor de gematigde mens is totale onthouding. Voor de lezers van verzinsels gelden dezelfde regels. Totale onthouding is de enige veiligheid. Counsels to Parents and Teachers, pag. 383,384

Zou dit het zwakke getuigen van de hedendaagse Zevende-dags Adventisten verklaren? Hoe moeilijk is het om te gaan met geestelijke realiteiten als de geest - gelijk een stortplaats van afval - overvol is met al het waardeloze dat er door gefilterd is. De Geest van God kan niet communiceren door lichamelijke zenuwkanalen die ongevoelig zijn geworden door een overbelasting met afval.

Probeer u voor te stellen dat uw hersenen een permanente opslagplaats zijn van de essentiële ideeën en principes die door het lezen van al deze boeken daarin opgenomen zijn. Als de gedachten blijven verwijlen bij gelezen onderwerpen die niet waar, zuiver en deugdzaam zijn, dan zullen ze een mentaal lidteken achterlaten die misschien nooit geheeld zal worden.

In de jaren die komen zullen er flitsen zijn die opnieuw deze onzuivere gevoelens en gedachten brengen. Ik herinner

[pag. 42]

mij de strijd - zelfs nadat ik gedoopt was - tegen de af en toe terugkerende gedachten van hetgeen ik vroeger gelezen had.

Dit brengt tevens één van de meest verwoestende effecten van verkeerde leesgewoonten in beeld. De wijze waarop het brein met zijn miljoenen neurale-verbindingen en intern-geheugen is samengesteld, maakt het haast onmogelijk alles wat gelezen is, totaal uit te wissen. Eenmaal tot het geheugen toegang verkregen hebbende, wordt het nagenoeg een deel van de opslagplaats van kennis waaruit alle besluiten en acties worden betrokken.

Het feit ligt er dat als wij onze geest openen voor de intense gedachten van niet-christelijke schrijvers wij hen ook toestaan, dat hun denkwijze deel gaat worden van ons eigen gedachten-patroon. Tenslotte draagt het ertoe bij wat voor karakter wij ontwikkelen. Denk er eens over na dat elk boek dat wij lezen ons iedere keer een beetje meer gelijk maakt aan degene die het heeft geschreven, zowel naar geest als karakter. Feitelijk staan wij iemand toe voor ons te beslissen wat voor persoon wij zullen worden.

Woordschilderingen hebben hetzelfde vermogen de verbeelding te prikkelen als werkelijke tafereelen. Dit is het waarom intense lezers zo verdiept zijn in de intriges van het verhaal. Hun emoties worden op dezelfde wijze beïnvloed als die van TV-kijkers. Mentaal hebben ze werkelijk aandeel in alle handelingen en verrichtingen van hun held of heldin's schijn-situatie. De polsslagen verhoogt, tranen vloeien en elke andere lichamelijke reactie volgt, direct of indirect betrokken zijnde bij het goede of slechte wat grafisch door de schrijver wordt gekarakteriseerd.

Kan het een gevaarlijke gewoonte zijn de geest en de emoties over te geven aan alle daden en denkbeeldige karakters in het boek? In dergelijke gevallen creëert en controleert de schrijver iedere gedachte en gemoedstoestand van u. Door zijn vaardigheid met woorden betreft hij u in elke scene en dwingt u elke vreugde, droefheid of schuld van al de personen die afgeschilderd worden mee te beleven.

Zijn wij verantwoordelijk voor zonden die alleen in gedachten zijn begaan? Jazeker! God verklaart: "Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw aanziet om dezelve te begeren, die heeft alrede overspeld in zijn hart met haar gedaan. Mattheus 5:28.

Zien wij dan niet hoe satan in staat is om in de geest van miljoenen mensen zonde op te wekken door het handig manipuleren van gedachten en woorden van een immorele auteur? Het is verbijsterend te bedenken dat christenen zo gemakkelijk

[pag. 43]

getransformeerd worden naar satans beeld, als ze zichzelf toestaan zich te voeden met verkeerd leesmateriaal.

De profetes schreef: "Als de geest wordt gevoed en geprikkeld door bedorven kost, worden de gedachten onzuiver en sensueel." Messages to Young People, pag. 284

Hoe het ook zij - of wij het ons realiseren of niet - de schrijver van hetgeen wij lezen vormt ons leven, wat eeuwige consequenties met zich kan brengen. Velen zullen verloren gaan als resultaat van het in zich opnemen van twijfels van sceptische schrijvers. Anderen misschien door hun geest volledig te vullen met de vrije moraal van zogenaamde christelijke schrijvers die heel subtiel valse- en liberale ideeën over God en de Bijbel naar voren brengen. Het is van het grootste belang eerst de

leesstof te onderzoeken en te testen bij de voorschriften van de apostel Paulus: "Voorts broeders, al wat waarachtig is, al wat eerlijk is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wel luidt, zo er enige deugd is, en zo er enige lof is, bedenkt datzelve." Filippenzen 4:8

Denk eens een ogenblik na over de kunstmatige aantrekkingskracht van het theater. Bijna 100% van haar nagemaakte belevenissen zijn bedoeld, om de religieuze invloeden te verwoesten. Welke mogelijke reden zou een christen kunnen aanvoeren, om zich te scharen onder de hypnotische invloed van verdraaide taal en immorele begrippen? Welke boodschappen worden overgebracht naar het interne geheugen van de meester computer?

Wij hebben vastgesteld dat God de cellen van het verstand schiep om vorm te geven aan hetgeen door de vijf zintuigen wordt waargenomen. Waarom zou iemand met een door Christus geleide en bekeerde geest, zulke taferelen genoeglijk en amusant vinden? Zij kunnen het niet. Het is onmogelijk voor de geest die door Christus geleid wordt iets te accepteren wat niet zuiver, waar en deugdzaam is. Alleen de vleeselijke natuur schiept behagen in dingen die voortgebracht zijn of komen uit de filmstudio's van Hollywood.

Is het standpunt van de gemeente tegen het bezoeken van theaters gebaseerd op deugdelijke beginselen? Bracht zuster White haar eigen streng verbiedende verklaringen over dit onderwerp naar voren, of ontving zij ze inderdaad van de Heere? Als het theater honderd jaar geleden reeds een gevaarlijke en twijfelachtige plaats was voor christenen, is het

[pag. 44]

nu minder riskant geworden? Dit zijn vragen die iedere Zevende-dags Adventist voor zichzelf moet beantwoorden.

Twee belangrijke principes maken het voor een Adventistische levensstijl onmogelijk dat bioscoop-bezoek daarvan deel uitmaakt. Hoe kan een oprecht, waarachtig kind van God zonder gewetensbezwaren doorgaan met 90% van zijn/haar tijd te besteden aan die zaken die alles ongedaan maken wat wij in 100% van onze tijd hebben geprobeerd op te bouwen. Dit heeft geen zin. Hoe kunnen wij dergelijke objecten, die lijnrecht in tegenspraak zijn met alles waarvoor wij staan, steunen? Er zou een morele afkeer moeten zijn om er aan mee te werken dergelijke objecten, die zoveel verderf veroorzaken en zielen kapot maken in stand te houden.

Het tweede punt betreffende het bezoeken van bioscopen is de morele invloed die het met zich brengt. Niet-christenen die een Zevende-dags Adventist een bioscoop zien binnengaan, gaan niet van de veronderstelling uit, dat dit 'een op de 100 films is' die misschien de toets van de Bijbel kan doorstaan. Zij veronderstellen dat belijdende heiligen van God zich voeden met dezelfde waardeloze stof waarvan zij genieten. Wat een verdraaid getuigenis, en wat een bespotting van de reine verheven religie van Jezus Christus!

Wanneer u een verbazingwekkend getuigenis betreffende de invloed van televisie en films wilt lezen, overdenk dan deze geïnspireerde woorden die meer dan vijftig jaar, voordat de bewegende film werd uitgevonden, geschreven werden: "Door aanschouwen worden wij veranderd. Door zich over te geven aan onreine gedachten kan men de geest zo ontwikkelen, dat zonden die men eens verafschuwde aangenaam zijn geworden. Satan gebruikt alle mogelijke middelen om misdaad en ontferende ontucht populair te maken.... De geest wordt vertrouwd gemaakt met zonde. Het lage en gemene wordt in de dagbladen uitvoerig beschreven en alles wat de zinnen prikkelt wordt in opwindende verhalen naar voren gebracht. Ze horen en zien zoveel over misdaad en geweld dat het geweten dat zich eens vol afschuw zou hebben afgewend van dergelijke scènes, verhard wordt en gretig ingaat op deze dingen." Patriarchs and Prophets, pag. 459

Mevrouw White had geen perfectere beschrijving kunnen geven dan wanneer zij zelf had gekeken naar Nielsens hoog gewaardeerde detective serie 'De laatste nacht'. Niet alleen raken we daardoor met zonde vertrouwd maar we staan er ook

[pag. 45]

veel toleranter tegenover. Er zijn genoeg psychologische redenen aan te voeren waarom de geest totaal in beslag wordt genomen door hetgeen op de TV wordt vertoond. De weloverwogen snelle scene-verandering van flitsende TV-beelden geven de denkende geest niet de tijd hetgeen waarnaar gekeken wordt te beoordelen of te censureren.

Wetenschappelijk onderzoek heeft aangetoond dat de snel opeenvolgende fragmenten van beelden feitelijk aan de kritische beoordeling van het denkend verstand voorbij gaan en rechtstreeks in het onderbewustzijn worden opgenomen. Zonder dat wij het beseffen wordt de geest handig beïnvloed meer en meer te accepteren wat gezien en gehoord wordt.

Wij mogen onszelf op de borst slaan omdat wij in staat zijn reclame's en programma's die wij niet leuk vinden uit te zetten, maar ze zijn gemaakt ten koste van miljoenen dollars om ons denken te leiden of wij selecteren of niet. Er bestaat niet zoiets als een onschuldig TV-programma. Subliminale (onderbewuste) reclame heeft gegarandeerd dat elke kijker met of zonder toestemming of goedkeu-

ring wordt beïnvloed. Satans boodschappen worden - zelfs door de meest onschuldige advertenties van commercials - overgebracht.

Een paar dagen geleden lag in mijn brievenbus een catalogus van de Gedachten Communicatie Gemeenschap. Het adverteerde met honderden audio- en geluidsbandjes die aangeprezen werden als zijnde 100% effectief in 'moeiteloze zelfverbetering' en voorzagen in haast elke karakter-zwakheid bij mensen bekend.

De geluidsbandjes werden als volgt omschreven: Een serie van subliminale boodschappen zijn verborgen of verkapt verweven in het achtergrond geluid van muziek of golven. De boodschappen zijn op een enigszins lagere decibel dan de muziek. Liggend op de rug worden de boodschappen in het brein van degene die luistert, gelijktijdig met de muziek opgenomen zonder dat men er zich van bewust is ze te hebben ontvangen. De boodschappen zijn net onder het ontdekkings- en waarnemings-niveau.

De video-bandjes voor gewichtscontrole en roken werden beschreven als zo effectief dat het voor het onderbewustzijn vrijwel onmogelijk is, de kracht en de energie van deze subliminale video's te weerstaan. Deze video's bombarderen en doordrenken uw hersencellen zo volledig dat u gereed bent gewillig gewicht te verliezen en bereid de sigaret voor nu en voor altijd weg te gooien.

Door de hele catalogus wordt in rood aangegeven dat de video-bandjes gewichtverlies bewerkstelligen bij degenen

[pag. 46]

ie er naar luisteren of kijken en verder wordt gewaarschuwd, ze niet af te spelen in tegenwoordigheid van hen die het niet nodig hebben gewicht te verliezen.

Het zou naïef zijn te denken dat zo'n geweldig publiciteitsmiddel niet door begerige bedrijven gebruikt wordt om hun producten te verkopen. Niemand weet precies in hoeverre de subliminale commercials zich uitbreiden en de wereld van de media-reclame zijn binnengedrongen. Wat we wel weten is, dat we ons niet kunnen verlaten op het geweten van grote instellingen om ons te beschermen voor onderbewuste invloeden. Wij moeten zelf stappen ondernemen om onze geest te beschermen tegen ongewenste invasies.

Wat kunnen we zeggen van Zevende-dags christenen die zich urenlang voeden met de smerige dubbelzinnigheden van melodrama's en komische serie's? Het is onmogelijk dat ze gelijktijdig geestelijke- en zinnelijke dingen kunnen liefhebben. De Bijbel zegt: "Zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem" 1 Johannes 2:15. Het is NIET aanmatigend of veroordelend wanneer we zeggen dat deze mensen in wezen niet werkelijk bekeerd zijn!

Hoe moet satan zich verheugen als hij ziet hoe TV-series de geestmogelijkheid om rein van onrein te onderscheiden vernietigt. Gods smeekbeden zijn veronachtzaamd: "Mijn zoon! geef Mij uw hart, en laat uw ogen Mijn wegen bewaren." Spreuken 23:26 Niemand kan in werkelijkheid geloven dat het televisiescherm een reflector is van Gods wegen.

David, wiens ogen hem tot lust en moord verleidde, liet dit geweldig persoonlijk getuigenis na: "Ik zal geen Belials-stuk voor mijn ogen stellen.... Die leugen spreekt zal voor mijn ogen niet bevestigd worden." Psalm 101:3,7. Indien David de verleiding die ongewild voor zijn ogen gebracht werd niet kon weerstaan, wat kunnen we dan zeggen van degenen die weloverwogen door de televisie de verleiding de huiskamer binnenbrengen? Zonder twijfel kunnen wij elke avond op de TV meer naaktheid zien dan wat David lang geleden in de ogenblikken van zijn kijken zag, maar het effect op de geest is net zo demoraliserend en verslavend als in de tijd van David. Bijna zesduizend jaar is de gevallen natuur door dezelfde vleselijke aantrekkingskracht geprikkeld geworden.

Na zijn vreselijke overtreding te hebben ingezien nam David zich voor, dat hij zijn ogen nooit meer zou toestaan bij het boze te vertoeven. Als een man naar Gods hart zou hij geen zondige scènes voor zijn ogen stellen. Het spreekt voor zich dat David niet sprak van TV-series maar dat hij zijn blikken niet zou toestaan dat dergelijke verleidelijke scènes

[pag. 47]

aan zijn geest zouden voorbijgaan, noch dat iemand die leugen vertelt voor zijn ogen zou vertoeven. Zou David trouw blijven aan deze principes dan zou hij zeer beslist geen theater bezoeken, of zich verlustigen aan de alledaagse voeding van moderne televisie. En als wij ons voornemen trouw te zijn aan deze geïnspireerde principes, zullen ook wij verkiezen niet naar dergelijke dingen te kijken. Het zou een zeldzame mengeling zijn, zelfs voor één op de honderd media-films, om Davids criterium van geen kwaad te willen zien of leugens aan te horen, te kunnen doorstaan.

Een interessant feit is dat de meeste Zevende-dags Adventisten ermee instemmen dat er bijna niets goeds uit Hollywood en aangesloten productie centra komt. Nochtans tonen onderzoeken aan dat ze schoorvoetend toegeven van tijd tot tijd naar hun met sex doordrongen programma's zitten te kijken. De Ministry Magazine van April 1985 publiceerde een verslag van het onderzoek bij Adventistische

huisgezinnen inzake het al dan niet vasthouden aan christelijke maatstaven. Tot hun verbazing en verbijstering moesten de inspecteurs rapporteren: "Het Adventistische standpunt ten aanzien van bioscoop-bezoek schijnt een verloren zaak te zijn, met slechts een vijfde van onze jeugd in overeenstemming daarmee en minder dan de helft van de ouders die de traditionele zienswijze steunen.... Wat scheiding, sieraden en films betreft stemmen onze historische principes niet meer overeen met de 'algemene gewoonte' van onze leden.

Het feit ligt er dat elk aspect van onze traditionele Adventistische levensstijl - volgens de samenstellers van dit rapport - uit de moderne kerk dreigt te verdwijnen. Zij drongen erop aan dat een commissie aangesteld zou worden om uit te zoeken, wat de oorzaak is van het verwaarlozen van onze principes en opnieuw aan onze leden uiteen te zetten waarom onze gemeente achter deze principes staat, alsmede de Bijbelse basis daarvan aan te tonen.

Later in hetzelfde jaar publiceerde de Review and Herald een dergelijk verzoek van de functionarissen van de North Pacific Union Conferentie. President Richard Fearing bevestigde dat de eerstkomende jaren de gemeentelijke maatstaven beklemtoond zouden worden, temeer daar wij als gemeente voor een kruispunt staan en overwegen welke weg wij zullen inslaan, die naar protestantse begrippen of handhaven wij de Bijbel en de Geest der Profetie! Wij, in de Northwest, staan achter de principes van de Gemeente... (1 Augustus 1985, pag. 114). Jac Harris, Unie Conferentie Secretaris, voorzag dat er een frontale botsing zou zijn in onze college's en gemeenten

[pag. 48]

en hetgeen de gemeente heeft geleerd en onderwezen. Hij wees op de problemen van het gebruik van alcohol, het bezoeken van bioscopen en dansgelegenheden, het meer en meer toenemen van het dragen van sieraden en het gebruik van niet-cafeïnevrije dranken, als tekenen van geestelijke achteruitgang, en de laksheid bij het inachtnemen van de Sabbat.

Een maand nadat het interessante, reacties uitlokkende artikel was verschenen, reageerde een redacteur van The Adventist Review met een redactioneel commentaar. Hij preeste de leiders van de North Pacific Union met hun doortastend standpunt en eindigde met de woorden: 'Moge hun district groeien.' Jammer genoeg werd het dappere voorbeeld van de North West leiders niet door veel anderen met gejuich begroet en evenmin schoot de groep - zoals Eugene Durands hoofdartikel waagde te hopen - als paddestoelen uit de grond. In feite ontstond niets meer als wat omschreven zou kunnen worden met 'een pijnlijk stilzwijgen'.

Niettemin kunnen de woorden van Richard Fearing niet geloofwaardig worden. Wij staan voor een kruispunt. Een van tweeën: of wij gaan door op de weg van geleidelijke gelijkvormigheid met de populaire protestantse koers, of wij gaan terug naar de hoge morele normen van de originele Adventistische fundamenteën.

De geschiedenis leert ons dat elke religieuze opwekking voor ons precies dezelfde koers heeft ingeslagen die wij, zoals het schijnt, nu gaan innemen. Het artikel in de Ministry Magazine toont aan hoe snel wij bergafwaarts gaan, naar de kant van de ons omringende cultuur. Het heeft ons zeer zeker niet totaal overrompeld, omdat wij door de geïnspireerde getuigenissen weten dat zo'n afwijking zou plaatsvinden. Onder veel tranen beschreef Ellen White de uiteindelijke ontwikkeling, de wereldse compromissen, die de gemeente zou verdelen en een traumatische schudding-ervaring met zich zou brengen. Treffend beschreef ze de 'stap voor stap' ervaring die gemaakt zou worden naar de sociale vereisten en werelds gezindheid. Honderden pagina's met raadgevingen vloeiden uit haar pen, tegen de vele stappen die door de gemeente en haar leiders genomen zouden worden. Wij zijn allemaal op de hoogte met deze getuigenissen, maar het schijnt dat slechts weinigen bereid zijn, ze als maatstaf voor een krachtige oproep tot berouw en reformatie te hanteren.

In één geval werd haar toegestaan te luisteren naar, en verslag op te maken van een actuele zitting van de boze met zijn duivelse volgelingen. Dit zijn de woorden die satan gebruikte in zijn toespraak tot de boze engelen;

[pag. 49]

"Meer liefhebbers van plezier dan liefhebbers van God, zullen onze meest effectieve medewerkers zijn. Degenen van deze categorie die geschikt en intelligent zijn, zullen als lokvogels dienen om anderen in onze strikken te vangen. Velen zullen hun invloed niet vrezen omdat ze hetzelfde geloof belijden. Wij zullen hen ervan overtuigen dat de eisen van Christus minder strikt zijn dan ze eens geloofden en dat ze door inschikkelijkheid een grotere invloed op wereldsgezinden kunnen verkrijgen. Daardoor zullen ze zich van Christus scheiden en geen kracht hebben onze macht te weerstaan en spoedig zullen ze bereid zijn met hun vroegere ijver en toewijding te spotten."

Testimonies to Ministers pag. 474

Merk op hoe geschikte, intelligente, invloedrijke leden gebruikt zullen worden om anderen ervan te overtuigen dat ze een grotere invloed kunnen uitoefenen op wereldsgezinden, wanneer ze wat min-

der strikt zijn dan in het verleden. Hoe fortuinlijk voor ons dat God uit de mond van onze vijand dit verbazingwekkend verslag van satans tactieken heeft gegeven.

Mocht u denken dat satan zijn plan om invloedrijke mensen in de gemeente te gebruiken nog niet heeft gelanceerd, kijk dan eens om u heen. Van alle kanten komen stemmen op die verkondigen dat wij te strikt en te wettisch zijn geweest. Wij hebben onze jonge mensen verloren wordt gezegd, omdat we ons verzetten tegen populaire activiteiten zoals het bezoeken van bioscopen en het dragen van sieraden. Keur geen enkele speciale gewoonte af. Leer hen enkel de principe van liefde en hoe hun keus ook mag uitvallen het zou een geaccepteerde norm moeten zijn.

Lees alstublieft de volgende berichten die wij uit de Brieven Kolom van een recente Adventistische Review hebben gelicht. Ondervraagden leverden commentaar op het onderwerp: 'maatstaven' en hoe die op jonge mensen moeten worden toegepast. Deze verklaringen zijn opgesteld door bijzondere medewerkers, met geloofsbriefjes van de Generale Conferentie of plaatselijke conferenties.

"Waarom leren wij hen niet hoe geschikte kleding en amusement te kiezen en ophouden met te oordelen over de juistheid of verkeerdheid van iets specifiek." "Inplaats van ons toe te leggen op liefde en dienst, schijnen we ons te concentreren op kleding, sieraden,

[pag. 50]

films of andere gedragingen waarvan WIJ denken dat het verkeerd is."

"Ik denk, dat wij niet de algemeen verspreide frustraties begrijpen die jongeren - onze toekomstige leiders - hebben wanneer zij de willekeurige maatstaven bezien die wij hen opleggen."

"Met 90% van onze jongeren die bioscopen bezoeken en een meerderheid die één of ander sieraad draagt, laat ons proberen het kwade door het goede te overwinnen en hen vragen ergens een lijn te trekken, dit is beter dan te zeggen WAAR ze die lijn moeten trekken. Wij praten er over hoe iemand zich moet kleden, welke films te zien, etc. Zij hebben geen standaard-predikatie van node... Wanneer Christus ons aanneemt zoals wij zijn, zijn wij dan niet hetzelfde jegens elkaar verschuldigd?"

"We moeten eenvoudig bijbrengen, dit is beter dan geen sieraden... Maar we hebben zolang over kleinigheden zitten dubben dat het moeilijk zal zijn te veranderen... Fundamentele waarden in de gemeente nemen af en wij bekvechten over ringen en films.... Niet alle films zijn slecht en studenten zouden moeten leren hoe de betere te kiezen, inplaats van alles absoluut af te keuren."

Wanneer predikanten en leraars, werknemers van de gemeente, driest hun mening tegen de fundamentele waarden van de gemeente kunnen spuien, hoelang zal het nog duren voordat deze fundamentele geluidloos en officieel via de achterdeur verdwijnen? Van groter belang is hoelang kan een georganiseerde gemeente vasthouden aan principes, die publiekelijk verworpen en gehekeld zijn in de Review en dit door haar eigen leiders?

Let op het interessante feit dat dit alles is gedaan in de naam van de godsdienst en het constateren van wettische motieven bij allen, die pogen de kenmerken van een christelijke levensstijl te gehoorzamen.

Om ervan verzekerd te zijn dat zijn plan de gemeente te infiltreren met wereldse gezindheid zou slagen, heeft satan met succes de ongelooflijke leugen verspreid, dat degenen die een duidelijk standpunt innemen ten aanzien van specifieke richtlijnen, fout zijn. Zij zijn de slechte mensen en alleen degenen die de details overlaten aan een persoonsgebonden inzicht zijn de goede mensen. Dit wil NIET zeggen dat liefde

[pag. 51]

en verwantschap niet belangrijk zijn, maar deze principes te onderrichten zonder enige toepassing op het werkelijke leven, laat jongeren in het luchtledige zweven. Het is alsof wij Baptisten en Methodisten de belangrijkste principes van gehoorzaamheid leren, zonder te vertellen welke dag de rustdag is. We kunnen er niet van uitgaan dat iedereen automatisch onderricht en overtuigd is HOE de details in praktijk toe te passen.

Het is zonder meer duidelijk dat sommigen in de wijze van onderricht inzake specifieke normen, fouten hebben gemaakt door het motief van liefde eruit te laten, maar een veel grotere fout wordt gemaakt, wanneer wij alleen liefde leren zonder de daarbij behorende werken der liefde. De Waarheid is dat wij jammerlijk gefaald hebben, door niet de Bijbelse voorschriften voor onze maatstaven te geven. Dit is de reden waarom onze jeugd verward raakt.

Sommigen van degenen die in de Review reageerden, suggereerden dat er geen gegronde Bijbelse

argumenten zijn tegen films, sieraden, etc. Eén brief sprak zelfs van een opgelegde last en eigenmachtige richtlijnen. **HIER LIGT HET WERKELIJKE PROBLEEM.** Ik kan oppositie tegen het opleggen van speciale richtlijnen begrijpen, wanneer deze als eigenmachtig worden waargenomen. Maar dit is een verkeerde waarneming. Geen van onze richtlijnen is eigenmachtig, ze zijn Bijbels!

Gedurende veertig jaar heb ik deze kwesties met zielen doorgenomen, 18 jaar als predikant en 22 jaar als full-time evangelist en ondervond geen moeilijkheden bij het leiden van jonge mensen in het vreugdevol aanvaarden van onze normen, gebaseerd op God lief te hebben boven alles. Het enige probleem waarmee ik geconfronteerd werd was, wanneer volwassenen (ouders, leraars, etc.) begonnen met de jeugd verkeerde beweegredenen toe te dichten, met betrekking tot hun bijzondere levensstijl. Tenslotte gelukte het hen hun ervan te overtuigen, dat het wettisch was om dergelijke gebruiken of principes tot een dagelijkse ervaring te maken - dezelfde verdraaide ideeën die naar voren kwamen in de Brieven Kolom in de Review van 27 augustus 1987.

De dienstmaagd des Heeren nam geen blad voor de mond bij het beschrijven van de sluwe manier, waarop de compromissen in de rijen van Gods volk zouden binnendringen.

"Gelijkvormigheid met de wereld is de oorzaak dat een volk haar houvast verliest. De verkeerde voorstelling van ware principes is niet ineens naar voren gebracht. De engel de Heeren toonde mij deze zaak in symbolen.

[pag. 52]

Het scheen alsof een dief steeds dichterbij kwam en dichterbij kwam en langzaam maar zeker de identiteit van Gods volk wegnam door onze broeders ertoe te leiden zich aan wereldse normen aan te passen.... De Heer roept op tot hervorming en reformatie. Hij verlangt er naar dat in elke plaats waar gelovigen wereldse beginselen hebben overgenomen, een waarschuwend stem wordt gehoord: 'Roep uit de keel, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin, en verkondig Mijn volk hun overtreding en het huis Jakobs hun zonden.' *The Upward Look*, pag. 202

Door deze geïnspireerde verklaring worden enige interessante feiten vastgesteld. Ons wordt verteld dat juiste principes heel, heel langzaam op slinkse wijze verkeerd worden voorgesteld en de identiteit van Gods volk wegneemt. Dit langzame proces wordt door satan tot stand gebracht, door onze broeders ertoe te leiden, zich aan wereldse gewoonten aan te passen. Zij roept op voor een stem van waarschuwing, die gelijk een krachtig bazuingeschal, overal waar gelovigen wereldse principes hebben aanvaard, zal worden gehoord.

Wat een uitdaging voor elke wachter op Sions muren. Geen enkele Zevende-dags predikant zou aan dit bevel van God om 'Luid te roepen en niet in te houden, en te verkondigen aan Gods volk hun overtreding' (Jesaja 58:1) ongehoorzaam moeten zijn.

In de naam van liefde, sparen sommigen de gelovigen door de zonde in de gemeente niet aan te pakken. Het is NIET vriendelijk of liefdevol waarschuwingen en berispingen zoals gelijkvormigheid aan de wereld, gelijk een dief heimelijk dichterbij komende, achterwege te laten. Gods volk, in Zijn ogen de meest waardevolle schat, moet gewaarschuwd worden omtrent de zonden die hen van hun Verlosser scheidt. Indien wij God werkelijk liefhebben dan zullen wij op alle mogelijke manieren trachten diegenen die de appel van Zijn ogen zijn, te behouden. Hij haat de zonde in Zijn volk. Het zal hen uit de hemel sluiten als dit niet ingezien en overwonnen wordt. De onaangename taak uit de weg te gaan om zonde - als die in de gemeente wordt waargenomen - naar voren te brengen getuigt van een gevaarlijk gebrek aan bezorgdheid aan de kant van de wachter. Predikers die deze taak schuwen omdat het tegen hun zachtzinnige natuur indruist, zullen te laat ontdekken dat de tegenzin, hun stem gelijk een bazuin te verheffen, gebaseerd was op een zelfzuchtige bescherming van eigen gevoelens in plaats van liefde voor God.

[pag. 53]

"Wanneer zich verkeerdheden onder Gods volk voordoen en de dienstknechten van God gaan daaraan zonder meer voorbij, dan handhaven en rechtvaardigen zij de zondaar en zijn daardoor net zo schuldig en halen het misnoegen van God over zich; want zij zullen verantwoordelijk gesteld worden voor de zonden van de overtreders.... Diegenen die de zonde door de vingers zien, worden door het volk als zeer liefdevol en binnemelijk beschouwd enkel en alleen, omdat ze niet de hand houden aan een duidelijke Bijbelse plicht. De taak kwam niet overeen met hun gevoelens, daarom vermeden ze het." *Testimonies to Ministers*, pag. 266

"Ware liefde zoekt eerst de eer van God en het redden van zielen. Degenen die deze liefde hebben zullen niet de Waarheid ontduiken, om zichzelf daardoor te behoeden voor de onplezierige gevolgen van ronduit te spreken. Wanneer zielen in gevaar verkeren zullen Gods dienaren zichzelf niet

ontzien, maar de woorden die hen gegeven zijn spreken en weigeren het kwaad te verontschuldigen of te vergoelijken." Prophets and Kings, pp. 141,42

"Terwijl degenen met een toegeeflijke aard geen moed hebben het kwaad te veroordelen, maar blijven zwijgen, wanneer hun invloed noodzakelijk is om de Waarheid tegen elke aanval te verdedigen, veel hartzeer en verslagenheid mogen ontlopen, zullen ze eveneens een zeer rijke beloning, zo niet hun eigen ziel verliezen." Testimonies Vol.3, pag. 302

Sommige predikanten bedriegen zichzelf. Ze houden teveel van hun gemeenteleden om deze zonden naar voren te brengen, terwijl ze in werkelijkheid bevreesd zijn hun populariteit te verliezen bij degenen die terechtgewezen dienen te worden. Ze hebben geen problemen om de zonden van hen die de Sabbat niet heiligen naar voren te brengen, maar ze vinden het veroordelend zonde in de gemeente te berde te brengen. Maar God zegt: 'VERKONDIG MIJN VOLK HUN OVERTREDING.' Jesaja 58:1.

Hoe dan ook, zonde onder de heiligen wordt niet gezien als een grote sta in de weg voor het afsluitingswerk. Ondanks dat zou niemand zich geroepen moeten voelen als een detective onder de broeders of corrector van afvalligen rond te gaan. Integendeel, elke getrouwe gelovige zou bedreefd moeten zijn en wenen over het tragisch meegaan met de wereld. Zij die

[pag. 54]

verzegeld worden zullen niet alleen de zonden die begaan worden inzien, maar zullen er naar streven die recht te zetten .

"Het ware volk van God, dat hart heeft voor het werk des Heeren en voor redding van zielen, zal de zonde altijd in haar ware aard zien. Zij zullen aan de kant staan van een getrouw en ronduit aanpakken van de zonden die het volk van God zo gemakkelijk aankleven en een standpunt innemen zoals de Bijbel die voorschrijft. Vooral in het afsluitingswerk van de gemeente in de tijd van de verzegeling van de honderd vier en veertig duizend, die vlekkeloos voor Gods troon zullen staan, zullen ze diep bewogen worden door de verkeerdheden onder Gods volk." Testimonies, Vol. 3, pag. 266

Let speciaal op het volgende: Wanneer de laatste gebeurtenissen dichterbij komen zullen de trouwe en oprechten in de gemeente kenbaar zijn door het ronduit aanpakken van de zonden die het volk van God zo gemakkelijk aankleven... Heel intens voelen zij de verkeerdheden onder Gods volk aan.

Wij durven diegenen die de gemeente in zonde leiden niet aanpakken, terwijl het Verzegelingswerk en de Ladicea-boodschap aangeven dat dit gedaan moet worden. Aan de andere kant kunnen wij niet een ieder die zich ongevraagd opwerpt en met scherpe stem de zonde in de gemeente veroordeelt, verdedigen. Waarachtige reformisten tonen liefde voor de overtreders, diep bedreefd zijnde over de zonden in de gemeente, doch met een onwrikbare trouw vasthoudend aan de Advent-boodschap. Maar een ongeveinsde geest van vernieuwing zal de zonden die door de gemeente worden begaan aan de orde stellen.

Momenteel heerst in de Adventgemeente een bijna bezeten trots en vertrouwen in de gemeentelijke structuur van de organisatie. Elke boodschap van vernieuwing en bekering wordt onmiddellijk afgekeurd als zijnde een aanval op de gemeente. Zelfs de meest loyale leden worden gebrandmerkt als kritisch en veroordelend, omdat ze uiting geven aan hun droefheid en bezorgdheid over het verontrustend afwijken van de maatstaven.

Ergens begrijp ik wel waarom deze tegenwerkende houding in ons genootschap is ontstaan. Door enkele radicale andersdenkenden zijn onverantwoordelijke aanvallen gedaan, op de leiders van ons volk en het is gemakkelijk aan te nemen, dat elk tegensprekend commentaar van een tegenstander van de Waarheid komt. Deze verkeerde stellingname heeft soms geresulteerd

[pag. 55]

tot een ongegronde argwaan jegens onafhankelijke, of selfsupporting evangelisatiewerk die niet geheel onder de leiding van het georganiseerde genootschap stond.

Het is niet juist te ontkennen dat veranderingen hebben plaatsgevonden of de slapheid die ontstaan is te negeren. Zonde verlaat ons niet vanzelf en een godsdienstige opleving komt niet door voor te geven dat alles in orde is. Voor mij liggen kopieën van de Review and Herald uit de veertiger jaren toen ik nog een college- en seminarie student was. In die dagen werden onze principes zorgvuldig door onze leiders verdedigd en was er communicatie met ons volk via de pagina's van de 'Goede Oude Review'.

In de Review van 4 oktober 1945 was een rapport opgenomen van de resoluties door de Southern California Conference met betrekking tot christelijk richtlijnen. In dit artikel werd benadrukt dat deze

principes door de jaren heen in onze gemeente waren nagekomen. Hier volgt wat onder de kolom Amusement was opgenomen: "Zeer zeker zal iemand die zich voorbereidt op de komst van Jezus NIET gevonden worden in het theater, de kermis, de bioscoop, het circus, de dansvloer, bij het kaartspel of bijwonen van commerciële sportevenementen. . . Wij dringen er sterk op aan zich af te scheiden van wereldse omgang op schaatsbanen en publiekelijk zwemmen op stranden."

Hetzelfde artikel nam een sterk standpunt in ten aanzien van sieraden en verklaarde nog eens speciaal: "Geen smalle band van goud zal gedragen worden als een teken van trouwbelofte" . De gemeente in die dagen hield onwrikbaar vast aan het standpunt, om wie dan ook weer als lid op te nemen, die hertrouwd was zonder duidelijke Bijbelse gronden. Kijk nu eens naar de liberalisering van de moderne gemeente aangaande de meeste van deze voorschriften. Officieel hebben wij ons standpunt inzake hertrouwen, de trouwring en gemengd zwemmen gewijzigd. En tegenwoordig wordt een ieder die trouw blijft aan datgene wat de Southern California Conference in 1945 heeft vastgelegd, beschouwd als NIET BEHOREND bij de grote stroom van het Adventisme. Onze jeugd wordt door de bussen van de gemeente naar de wereldse competitie-evenementen van atletiek gebracht. Films worden in onze publikaties omschreven als zijnde voor een ieders geweten te beslissen.

Deze feiten breng ik niet naar voren om de gemeente te bekritisieren, maar om een belangrijk punt aan te halen die wij in de profetie van E.G. White vervullen, namelijk dat de demarcatielijn tussen de gemeente en de wereld nagenoeg verdwenen is. Zij schreef:

[pag. 56]

"De scheidingslijn tussen wereldsgezinden en vele zogenaamde christenen is bijna niet te onderscheiden. Velen die eens serieuze Adventisten waren, richten zich nu naar de wereld - haar praktijken en haar gebruiken, haar zelfzuchtigheid... Dagelijks wordt de gemeente de wereld meer gelijkvormig." Testimonies, Vol. 8, pag. 118,119

Sommigen verdedigen de veranderingen die gemaakt zijn als noodzakelijke aanpassingen aan de geest van de tijd en culturele eisen. Niets is minder waar. Wij zijn gewaarschuwd voor het gevaar van dergelijke veranderingen.

"Wij zullen geen verbond met de wereld aangaan, menende dat wij daardoor meer kunnen bereiken.... Geen enkele richtlijn van de Waarheid die de Zevende-dags Adventisten gemaakt heeft tot dat wat ze zijn, zal verzwakt worden. Wij hebben de oude landpalen van de Waarheid en onderzanding en plicht, en in het volle zicht van de wereld zullen wij standvastig onze principes verdedigen." Testimonies. Vol. 6, pag. 17

Niemand van ons zou zich moeten schamen een positie in te nemen precies daar waar God wil dat wij zullen staan, in het verdedigen van die principes die ons gemaakt hebben tot dat wat wij als volk zijn. Zij zegt, dat in geen enkel opzicht de lijn van Waarheid - die ons gemaakt heeft tot dat wat wij zijn - mag verslappen. Hebben wij de lijn ten aanzien van het dragen van sieraden laten verslappen? Hebben wij de lijn ten aanzien van zedige kleding, bioscoop-bezoek, competitie sporten, scheiding en hertrouwen laten verslappen? De gemakkelijkste manier om dergelijke vragen te ontwijken is te beginnen met grote verontwaardiging te tonen, voor het 'negatief' en 'kritisch' denken van de vragensteller.

Vele jaren geleden schreef de redacteur van de Review and Herald wat er zou gebeuren, als wij de lijn van de Waarheid inzake het dragen van sieraden minder strak zouden handhaven. Met een bijna profetisch inzicht schreef hij:

"Als de moeders van Israël ringen dragen zullen de dochters volgens dezelfde logische redenering menen het recht te hebben op het dragen van verlovingsringen. Weer anderen dat ze verplicht zijn de ringen van familie erfstukken te dragen of als herinnering aan gestorven vrienden, enz. Waar eindigt de beïnvloeding?"

[pag. 57]

"Waar moet een lijn getrokken worden? Logischer wijze het verbieden van alle ringen." - Review and Herald, 8 januari 1920, pag. 6

Zevenendertig jaar nadat F.M. Wilcox zijn bezorgdheid had kenbaar gemaakt, schreef een andere redacteur van de Review and Herald - F.D. Nichols - een dergelijk redactioneel hoofdartikel waarin hij verklaarde:

"Het is een klein stapje van bijvoorbeeld een trouwring naar een verlovingsring en van deze twee naar andere ringen, en van al deze ringen naar oorringen. Wij geloven dat in dit geval - zoals in vele andere - onze enige veiligheid ligt in het feit niet te proberen hoe dicht wij bij de gevaarlijke

kant van de weg kunnen komen, maar hoe ver wij erbij vandaan moeten blijven. Wij kennen de redenen die gebruikt worden om het afwijken van de richtlijnen te rechtvaardigen, namelijk dat het een gewoonte in het thuisland is geworden, dat een vrouw een ring moet dragen om kritiek te vermijden. Voorzover wij weten verschaffen degenen die met zo'n verklaring aankomen geen enkel ander bewijs dan hun persoonlijke indruk. Wij betwijfelen ten zeerste of de hedendaagse vrouw meer geeft om het dragen van een trouwring, dan in de vorige generaties." - Review and Herald, 25 januari 1957

Merk op hoe deze vooraanstaande verdediger van ons geloof inzag dat het argument - verandering van sociale gewoonten in deze tijd - een poging is om het afwijken van de richtlijnen in onze gemeenten te verdedigen. Zoals zeer velen in die dagen liet hij geen twijfel bestaan aan de geïnspireerde richtlijnen van de Geest der Profetie betreffende het dragen van trouwringen. Is de vrees van deze twee redactionele reuzen F.M. Wilcox en F.D. Nichols bevestigd door de recente ontwikkelingen in onze gemeente? In zijn documentatie: 'De trouwring, Ellen White en de Zevende-dags Adventisten Gemeente' geeft Roger Coon, toegevoegd secretaris van de Ellen White Stichting, een opzienbarende schildering van het 'zuurdesem effect' van de trouwring.

"Het heeft inderdaad de deur geopend tot het algemeen dragen van juwelen.... en heeft de weg gebaad voor

[pag. 58]

het stilzwijgend accepteren van ringen (verlovingsringen, klasringen, vriendschapsringen etc.) aan de handen van gemeenteleden. Met het verminderen van de oppositie tegen het dragen van de trouwring op de terreinen van sommige van onze universiteiten in Noord Amerika, in het begin van de zeventiger jaren, vinden wij een meer complexer probleem in het begin en in het midden van de tachtiger jaren." (pag. 16)

Het past ons te vragen waarom deze soepeler houding ten aanzien van de trouwring heeft geleid tot het dragen van andere juwelen? Het antwoord is zeer nauwkeurig en uitvoerig vervat in het General Conference Statement die door de najaarsvergadering van 1986 werd aangenomen. Tijdens deze verhandeling refereerden zij aan de duidelijke overeenstemming met de Zevende-dags Adventisten in Noord Amerika, en onze historische positie op dit punt, die praktisch of geen verschil maakt tussen een trouwring en juwelen die uitsluitend ter versiering worden gedragen.

Sedert onze leden geen verschil zien tussen een ring aan de derde of andere vingers, is het niet moeilijk te begrijpen waarom ze zo defensief zijn ten aanzien van andere sieraden, nu de trouwring een alledaags iets is geworden. Roger Coon's beschrijving van het 'stilzwijgend accepteren van andere ringen' is slechts een afschaduwing van hetgeen zal gebeuren als deze gewoonte algemeen wordt aanvaard.

In mei 1987 werd onder niet-gegradueerde studenten aan één van onze universiteiten een onderzoek gedaan in verband met het dragen van ringen. Van de 211 studenten die meewerkten aan dit onderzoek, zei 74% dat ze geen verschil zagen tussen een trouwring of verlovingsring. Meer dan de helft van de studenten verklaarde dat zij voornemens waren hun toekomstige vrouw een verlovingsring te geven en 78% van hen was de mening toegedaan dat als een trouwring acceptabel is, zij eveneens een verlovingsring kunnen dragen.

Mogen deze verontrustende cijfers aanleiding geven nog eens serieus na te denken over de achtergrond van het door de mens gemaakte onderscheid, wat Gods Woord niet doet!

Omdat het dragen van een trouwring de deur opent voor andere symbolische juwelen en eventueel tot sieraden in het algemeen, moeten wij beginnen deze gewoonte in een ander licht te bezien. Wij moeten het niet alleen taxeren naar de voor of tegens of tekortkomingen, maar naar het effect wat het op anderen heeft. Sommigen zien geen zonde in het dragen van een ring. Heeft de Bijbel ons iets te zeggen over handelingen

[pag. 59]

die op zichzelf niet zondig zijn, maar een struikelblok kunnen zijn om anderen tot zonde te leiden? Kunnen wij aansprakelijk gesteld worden voor de zonden van iemand anders in zulke omstandigheden? Elke Zevende-dags Adventist zou ernstig moeten nadenken over het beantwoorden van deze vraag.

Paulus schreef: "Doch gijlieden, alzo tegen de broeders zondigende, en hun zwak geweten kwetsende, zondigt tegen Christus." 1 Kor. 8:12. Naar welke zonde verwees hij? Wat hadden deze gelovigen in Korinthe gedaan om een zwak geweten te kwetsen en daardoor tegen Christus te zondigen? Ze hadden voedsel gegeten wat aan de afgoden was geofferd. Was dit op zich een zonde? NEE! Paulus stelde uitdrukkelijk dat het niet verkeerd was; en ze hadden de vrijheid dit te eten. MAAR WAAROM

NOEMDE HIJ HET EEN ZONDE? Lees het hoofdstuk en u zult ontdekken dat Paulus het een zonde noemt, omdat het eten van dit voedsel anderen beïnvloedde het ook te eten, strijdig met hun innerlijke overtuiging.

GA NIET AAN HET GRONDBEGINSEL VOORBIJ. Wanneer het zonde is anderen door onze invloed ertoe te brengen iets te doen wat op zichzelf niet zondig is, is het meer dan zonde hen door ons voorbeeld te beïnvloeden iets te doen wat duidelijk overtreding van de Waarheid is. Wanneer mensen uw trouwring als excuus gebruiken - omdat hun zwak geweten door uw voorbeeld is overweldigd - verklaart Gods Woord dat u zondigt jegens Christus.

Paulus was zo diep onder de indruk van dit vraagstuk, dat hij - wat door velen als radicaal wordt beschouwd - tot de conclusie kwam: "Daarom, indien de spijs mijn broeder ergert, zo zal ik in eeuwigheid geen vlees eten, opdat ik mijn broeder niet ergere." - 1 Korinthe 8:13.

Anders gezegd: hij wilde het niet riskeren verantwoordelijkheid te moeten delen voor iemand anders z'n zonden. Hij zou voor eens en voor altijd alles nalaten, zelfs als het een onschuldige handeling betrof, wat een struikelblok zou kunnen worden voor een ander persoon.

De Generale Conferentieleden hebben deze aangelegenheid correct vastgesteld. Ons volk erkent geen verschil tussen een trouwring en andere juwelen. Hun gewetensvolle overtuiging is gebaseerd op bijna anderhalve eeuw Bijbelse en Geest der Profetie leerstellingen. Wie zou dit volk willen beïnvloeden hun geweten geweld aan te doen, hetzij door gedrag of door voorbeeld?

Wie, gelijk Paulus, zou gewillig zijn te verklaren: 'wanneer een trouwring een broeder of zuster tot zonde verleidt, zo zal ik in der eeuwigheid geen trouwring dragen, opdat ik mijn broeder of zuster niet doe zondigen.

[pag. 60]

Ellen White gebruikte dikwijls het woord 'zuurdesem' om het effect van zonde in de gemeente te beschrijven. De dictionaire omschrijft het op deze wijze: Iedere invloed die zich verspreidt en werkt om geleidelijk verandering tot stand te brengen. Het Nederlands Woordenboek (van Dale) omschrijft het op deze wijze: werkend beginsel op geestelijk terrein en in zaken van godsdienst. Met deze verklaringen in gedachten kunnen we onderstaand getuigenis beter begrijpen:

"Ik ben zeer bezorgd over het gistingsproces wat schijnt te gaan over inschikkelijkheid bij gewoonten en mode. Geen cent zou uitgegeven mogen worden voor een bandje van goud om aan te geven dat we getrouwd zijn." Testimonies to Ministers, pag. 181

Begrijpt u nu waarom wij werden gewaarschuwd dat invoering van de trouwring een geleidelijke verandering zou teweegbrengen, zoals het ook reeds door Webster werd gesteld. Zuster White sprak niet van economische toestanden, toen ze zei dat wij geen cent moeten uitgeven voor een trouwring. Zij sprak over een meer serieuzer onderwerp; het openen van een deur en het begin van een fermentatie-proces die de gehele gemeente zou doordringen en veranderen.

Is het uitgekomen wat voezegd werd? We hebben bewijs geleverd dat de profetes alle reden had diep bezorgd te zijn over dat kleine maar machtige stukje zuurdesem, hetwelk zo'n verreichende invloed zou uitoefenen. Toen ze zei dat wij geen cent behoorden uit te geven voor een trouwring, was dit om uitdrukkelijk aan te geven dat niemand er een zou dragen. Ze was bezorgd waartoe deze afwijkende mening zou leiden en wat een slechte invloed het op anderen zou hebben. Wij zouden zelfs nog meer bezorgd moeten zijn, als wij zien hoe het de innerlijke overtuiging tegen het dragen van juwelen, dat wijzelf gedurende de afgelopen jaren door nauwgezet prediken hebben opgebouwd, afbreekt.

Laat in het najaar van 1977 gaf ouderling Neal Wilson, president van de Generale Conferentie, uitdrukking aan zijn innerlijke overtuiging van de juistheid van de zuurdesem-verklaring van de gevolgen van de trouwring en hoe het van toepassing is op de Verenigde Staten. Tijdens de Noord Amerikaanse Evangelische Conferentie van 7 januari 1977 verkondigde hij nadrukkelijk, dat het dragen van een trouwring in dit land NIET vereist is.

"Er worden praatjes rondgestrooid dat de gemeenteleiding

[pag. 61]

een compromis heeft gesloten betreffende de trouwring. Dit is een incorrecte- en betreurenswaardige verklaring. Sommige mensen beweren dat de trouwring in Amerika net zo noodzakelijk is als overzees. Dit is betwistbaar. Wij appelleren aan onze werknemers, wij dringen er bij ons volk op aan, de getuigenissen van Ellen White - die u kunt vinden in Testimonies to Ministers, pag. 180 - op te volgen. Wij, in Noord Amerika ontraden de trouwring. Het is niet vereist. Beklemtoon de claims van het evangelie op de kandidaten.' (White Estates File Document).

Ouderling Wilson was bezorgd dat onze leden de boodschap, dat de gemeenteleiding de trouwring afkeurde, NIET hadden begrepen. Hij, evenals de redacteur van de Review and Herald hadden - zoals reeds aangehaald - de gezaghebbende raad van God tegen het dragen van een trouwring be-

grepen en zij verzochten onze medewerkers en leden het getuigenis van Ellen White, die ze konden vinden in Testimonies to Ministers, pag. 180, op te volgen. Dit is de verklaring dat wij geen geld moeten uitgeven voor een bandje van goud, om aan te tonen dat wij getrouwd zijn. (Idem pag. 181).

Vijf jaar eerder heeft een andere president van de Generale Conferentie - ouderling Pierson - dezelfde verklaring betreffende de trouwring als basis gebruikt voor een vurige oproep tot opwekking en reformatie. In zijn openhartig - van hart tot hart - artikel dat als opschrift droeg: HET GISTING PROCES schreef hij:

"Als ik de extreme mode bekijk, de ringen, de halskettingen, de grote broches, de medaillons, de overdadig versierde horloges, zijn niet de kostbare versierde stenen de oorzaak van mijn bezorgdheid, het is het gistingproces, de trots, eigenliefde, liefde voor de wereld, de compromis die het openbaart dat mij ongerust maakt voor Gods volk.... Teveel van ons keren terug in de wereld. Als de liefde tot de wereld in ons hart is, kan de liefde tot de Vader daar niet zijn." Review and Herald, 17 december 1972

Kennelijk zijn wij nu gekomen aan de tijd dat het noodzakelijk is, dat de oude landpalen van de Waarheid, ondervinding en plicht, opnieuw worden bevestigd en verstevigd. Zuster White wees erop dat wij 'voor de ogen van de wereld' voet bij stuk moeten houden in het verdedigen van onze principes.'

-o-o-o-o-o-o-o

HOOFDSTUK 7. REFORMATIE AFGESLOTEN

[pag. 62]

Als de laatste verkondiging van Gods Waarheid en openbaring van Zijn karakter aan de wereld, draagt de Gemeente van het Overblijfsel een zware verantwoording. Zoals onze naam reeds aangeeft zijn wij het overblijfsel of sluitstuk van een lange rij van vermaarde onderdanen, wier stemmen in elke generatie sinds Christus' komst naar deze wereld, gehoord werden. Dezelfde verguisde leerstellingen die zo dierbaar waren aan onze geestelijke voorvaders, zijn nu aan ons doorgegeven om die in de laatste generatie te verdedigen. WAT EEN VOORRECHT!

De eerste gemeente verdroeg martelingen en stierf voor haar principes. De Waldenzen, Reformatoren en Puriteinen legden hun leven af voor het verdedigen van het oorspronkelijke geloof. Nu zijn wij verantwoordelijk voor de bescherming en verkondiging van hetzelfde reine evangelie. Wagen wij het, het af te zwakken of te veranderen of toe te laten dat het veranderd wordt?

Het is misschien goed dat wij er nog eens aan herinnerd worden, hoe onze vervolgde voorlopers een ongelooflijke moed aan de dag legden om pal te staan voor een onpopulaire Waarheid. In 1593 werden al degenen die niet tot de Staatskerk van Engeland behoorden, door het Britse Parlement verbrand en gebrandmerkt als 'ontrouwe personen'. Dit werd gedaan omdat een groot aantal ijverige hervormingsgezinde Puriteinen zich van de Staatskerk hadden afgescheiden en onafhankelijke gemeenten stichtten. Dood of uitwijzing uit het land werd verordineerd jegens al degenen die niet achter de Kerk van Engeland stonden.

Maar de geest van reformatie kon niet onderdrukt worden. In het jaar dat koningin Elisabeth stierf (1603) waren minstens 10% van de Anglicaanse geestelijken bekeerd tot de Puriteinse zienswijze. En toen koning Jacobus in hetzelfde jaar voet aan wal zette, werd hij onmiddellijk opgewacht door een delegatie van predikanten die hem een 'Millinary Petition' - zo genoemd omdat het door duizend leden van de Kerk van Engeland was ondertekend - overhandigden.

In de nieuwe KJV Bijbel, uitgegeven door Thomas Nelson, vindt u achterin een historisch supplement van sommige van de verzoeken van deze bezorgde predikanten, in hun petitie aan de nieuwe koning. Eén van deze verzoeken was of het maken van een kruis vóór het dopen kon worden afgeschaft, het gebruik van de ring bij de huwelijksceremonie geschrapt en het dragen van een hoofddekseel en koorhemd - de witte jurk

[pag. 63]

door sommige geestelijken gedragen - niet verplicht werd gesteld. (pag. 222).

Hoewel het moderne christenen vreemd mag voorkomen dat 10% van de protestantse geestelijken in Engeland zo bezorgd waren over dergelijke, schijnbaar onbelangrijke zaken, moeten wij de achtergrond van hun protest kennen. Ze leefden dicht bij de heidense oorsprong van deze gebruiken en hielden vast aan hun innerlijke overtuiging van het heilige niet te vermengen met het onheilige. Zuster White verklaarde waarom ze van deze gebruiken een punt van hervorming maakten:

"De Engelse Reformisten die de Roomskatholieke Leerstellingen verwierpen, hadden echter aan veel van haar gebruiken vastgehouden. Ondanks het feit dat de geloofsbelijdenissen verworpen

waren, werden enkele gebruiken en ceremoniën in de godsdienst van de Kerk van Engeland opgenomen. Er werd gesteld dat het hier niet ging om gewetensbezwaren maar dat ze - hoewel niet in de Schriften vermeld - in wezen niet belangrijk waren en derhalve niet verboden of zondig. Het vasthouden aan deze gebruiken diende om de kloof, die de Gereformeerden van de Rooms-katholieken scheidde, te vernauwen en ertoe zou bijdragen dat het protestantse geloof door de Rooms-katholieken geaccepteerd zou worden.

Voor de conservatieven en de tot compromis bereid-zijnden schenen deze argumenten overtuigend. Maar er was een andere groep die niet zo oordeelde. Het feit dat deze gebruiken en ceremoniën dienden om de kloof tussen Rome en de reformisten te overbruggen was in hun ogen een beslissend argument tegen het instandhouden daarvan. Zij zagen dit als een teken van de slavernij waarvan ze eindelijk bevrijd waren en ze waren niet bereid terug te keren. Zij redeneerden dat God in Zijn Woord de voorschriften voor Zijn eredienst heeft ingesteld en dat de mens niet de vrijheid heeft dit eraf te doen of dat erbij te voegen. De aanvang van de grote afval lag in het nastreven om Gods autoriteit te vervangen door die van de kerk. Rome begon met het opleggen van hetgeen niet door God verboden was en eindigde met te verbieden wat Hij uitdrukkelijk geboden heeft.

"Velen verlangden ernstig terug te keren naar de reinheid en eenvoud die de eerste gemeente kenmerkte. Zij beschouwden veel van de gevestigde gebruiken van de Engelse Staatskerk als gedenktekens van afgoderij en vol-

[pag. 64]

gens hun geweten konden zij niet aan haar diensten deelnemen." - The Great Controversy, pp. 289,290

Dit gedeelte is in z'n geheel overgenomen, zodat u een geïnspireerd beeld verkrijgt, waarom de geestelijke voorvaders van onze eigen gemeente deze eredienst-gebruiken, die besmet waren met Rooms-katholieke godsdienst en heidendom, weigerden aan te nemen of op te volgen. Zelfs al worden trouwring en kruisen niet met name in de Bijbel genoemd, waren de hervormers kennelijk op de hoogte van de achtergrond van deze gebruiken en beschouwden ze derhalve als gedenktekens van afgoderij. Zij wilden niets aannemen dat hen zou verbinden met de door mensen gemaakte tradities van de Rooms-katholieke kerk.

Het bewijs dat de leiders van de Engelse Staatskerk op de hoogte waren van de heidense connecties wordt volledig bevestigd door de fameuze uitspraak van John Henry Newman. Nadat hij het Anglicaanse geloof had verloochend en later kardinaal werd van de Rooms-katholieke Kerk, schreef hij:

"Constantijn - met het oog op het aanbevelen van de nieuwe religie aan de heidenen - voerde de uiterlijke versieringen van hun eigen godsdienst in. Het is niet nodig nog verder in te gaan op deze onderwerpen waarmee toegewijde protestantse schrijvers de meeste van ons vertrouwd hebben gemaakt. Het gebruik van tempels gewijd aan bijzondere heiligen... wierook... kandelaren... zijn allemaal van heidense oorsprong en geheiligd door het aanvaarden van de kerk."

An Essay On the Development of Christian Doctrines, pag. 373.

Zeker is dat de Engelse Staatskerk wist dat de religieuze gebruiken en ceremoniën overgeërfd waren van de heidense godsdienst, en de loyale Puriteinen die dit begrepen konden daaraan niet mee doen.

Newman zei dat de toewijding van protestantse schrijvers het mogelijk heeft gemaakt dat deze feiten bekend werden. Geen wonder dat de protesterende Puriteinen zich onbehaaglijk voelden over het gebruik van de trouwring.

Het is veelzeggend dat Ellen White voor de kleding van de moderne christen het voorbeeld van de puriteinse begrippen aanhaalt:

"Puriteinse reinheid en eenvoud moeten de huizen en

[pag. 65]

kleding van hen die de plechtige Waarheid voor deze tijd geloven, kenmerken."
 Testimonies Vol. pag.189

"Geen cent zou uitgegeven moeten worden voor een bandje van goud om aan te tonen dat we getrouwd zijn"

Testimonies to Ministers, pag. 181

"De ring die uw vinger omsluit mag eenvoudig zijn maar het is nutteloos en het dragen daarvan heeft een verkeerde invloed op anderen." Testimonies Vol. 4, pag. 630

"Eenvoudige kleding, zonder opsmuk van juwelen of versieringen van welke aard dan ook is in overeenstemming met ons geloof." Testimonies, Vol. 3, pag. 366

Het waren deze moedige puriteinse protesteerders tegen overblijfselen van dwalingen en afgoderij, die een weg zochten naar ons land en het Protestantisme in Amerika hebben gegrondvest.

Hoe betreurenswaardig is het dat hun stoutmoedige overtuiging geen stand hield onder de nazaten van de Pelgrim Vaders. Sommigen hielden vast aan het ware geloof en werden schakels in het vasthouden en doorgeven van deze principes aan de Zevende-dags Advent Gemeente die in het midden van de 19e eeuw ontstond. John Wesley was grotelijks beïnvloed door de puriteinse ethiek van vernieuwing en hervorming binnen de gevestigde kerk.

In één van de vroegere uitgaven van de Review and Herald bewezen onze gemeenteliders hulde aan Wesley als zijnde een geweldige voorstander van onze zienswijze van hoge christelijke normen. Bij het verdedigen van het Adventistische standpunt inzake juwelen, citeerden zij Wesley's oproep aan de Methodisten:

"Ik vermaan u geen goud, geen parels of kostbare edelstenen te dragen.... En adviseer de vrouwen geen ringen, oorbellen en colliers te dragen.... Het is waar het zijn kleine dingen, heel klein zelfs daarom zijn ze het niet waard daarover te strijden. Geef ze op, laat ze vallen, doe ze weg. Zonder veel woorden aan te verspillen, een klein naaldje kan veel pijn in het vlees veroorzaken en een beetje toegeeflijkheid veel schade aan de geest." Review and Herald, 19 juli 1855

[pag. 66]

Het stemt tot bezinning als wij zien hoe Wesley's vrees werd vervuld. Hij richtte zich tot een kleinere gemeente dan de onze, maar hun normen verschilden slechts weinig van de onze. Deze vroegere Methodisten waren niet alleen onderwezen tegen het dragen van een trouwring, maar ook tegen het drinken van thee, dansgelegenheden, etc. Nochtans heeft dat kleine naaldje waar Wesley naar verwees, dat hele kleine beetje wereldse zuurdesem miljoenen leden van de Methodisten Kerk zo doordrongen dat 82% van hun predikanten niet meer gelooft in de inspiratie van de Bijbel. Drinken, roken en gokken zijn niet langer fundamentele punten, zelfs onder de pastorale leiding van de kerk. Sommige Methodisten predikanten zijn scherpzinnig genoeg, in te zien hoe deze tragedie zich kon ontwikkelen en waarom heden meer leden de kerk verlaten dan er bij komen.

Dean M. Kelly, verordeneerd Methodisten predikant, schrijver en expert in het aantrekken van nieuwe leden, schreef een artikel voor het Predikanten Magazine, getiteld: 'HOE ADVENTISTEN DE TOENAME VAN LEDEN KUNNEN STOPPEN'. Het werd in de februari-uitgave van 1983 opgenomen. Na eerst de achteruitgang in zijn eigen kerk aangehaald te hebben, alsmede van andere grote officiële Protestantse Kerken, gaf hij dit onpartijdig advies:

"Indien de Adventisten de toename van het ledenaantal willen stoppen en verminderen net zoals vele andere kerken, hoeven ze alleen maar de nadruk te leggen op het feit dat alcohol, tabak en cafeïne niet wezenlijk van belang zijn voor verlossing. Beslis dat vegetarisme uiteindelijk niet ZO belangrijk is en dat voetwassing een beetje smakeloos is. Geef aan dat het lidmaatschap in Arbeidsverenigingen nog niet ZO slecht is en dat tienden - zoals eerst vereist - een vorm van rechtvaardigmaking door werken kan zijn....

"Deze dingen die ik aangehaald heb zijn die, die de Zevende-dags Adventisten Beweging zo uniek, kenmerkend, en veeleisend heeft gemaakt. Ze geven houvast, overtuiging en oprechtheid. Elke kerk heeft zo haar eigen wijze erop te staan dat wil men één van haar zijn, men alle vereisten moet naleven. Indien men de voorwaarden laat vallen verandert de beweging, het verzwakt, men krijgt identiteitsverlies en het wordt alledaags. Dit is HET antwoord op de vraag: 'Hoe kunnen Zevende-dags Adventisten de toename van het ledenaantal stoppen? WEES ZOALS DE METHODISTEN!' (pag. 7)

[pag. 67]

Heeft u de verbazingwekkende concessies gevolgd? Wees als de Methodisten indien u gezag wilt verliezen, vitaliteit en ledenverlies. Wat deden ze, ze verloren hun unieke hoge standaard-normen die offers en zelfverloochening vereisten. Slaan wij acht op de les waarop hij ons wijst? Zijn wij bereid te leren van het getuigenis van onze puriteinse voorvaders, en van John Wesley en van het voorbeeld van de eens zo manmoedige kerkreuzen die nu zitten met achteruitgang en onverschilligheid?

Misschien moet ik eveneens de vier vurige protesten aanhalen die in de volgende Predikanten Magazine werden opgenomen. Waren deze protesten door Methodistische predikanten geschreven? NEE, door Adventistische predikanten die - geloof het of niet - met klem beweerden dat Kelly's

standpunt te sterk 'werkgericht' was. Ze verwierpen de raad van de Methodisten predikant, omdat ze reeds bezig zijn de Methodisten na te streven. Misschien hebben zij de Adventistische publikaties gelezen en geloofd die verklaarden: "Wij verkrijgen geen rechtvaardigheid door onze goede werken, noch blijven wij daarvan verstoken door onze wandaden." Zo niet, dan moet Dean Kelly's artikel hen mateloos geïrriteerd hebben.

Het Methodistisch advies aan de leiders van de Zevende-dags Adventisten is deze: "Nu weet ik dat wij geen specifieke handelingen kunnen verrichten die ons bij God aanbevelen, maar dat er vele dingen zijn die ons van Hem kunnen scheiden en die worden 'zonden' genoemd. De schim van John Wesley? Niet alle Methodisten zijn het vergeten. Of toch!

Het zou een zeer nuttige ervaring kunnen zijn de koers van deze dynamische, religieuze beweging door de jaren heen te volgen en bevestigd te zien dat het uithollingsproces van compromissen, hen uiteindelijk de das heeft omgedaan. Maar wij als gemeente, zijn nog steeds niet gewillig dit in te zien. Door een of andere reden schijnen wij nog steeds te geloven dat, willen we meer leden winnen, wij de normen moeten verlagen, zodat het gemakkelijker voor hen wordt gemaakt. Dit is zeer zeker de meest populaire weg, maar is het ook de juiste? Zelfs al zouden wij daardoor een groot aantal leden kunnen winnen zouden zij dan de zwakke schakel zijn in het gemeenschappelijk lichaam in plaats van een versterking? Zuster White zei:

"Wij moeten onze normen niet een klein beetje verheffen boven de wereldse standaard, maar we moeten ze onmiskenbaar duidelijk maken." Fundamentals of Christian Education, pp. 288,289

[pag. 68]

Nog eens schreef ze:

"De toets van discipelschap is bij hen die zich hebben voorgedragen om gedoopt te worden niet zo nauwkeurig afgelegd als het zou moeten zijn om vrucht te kunnen dragen. Het zou duidelijk moeten zijn of degenen die belijden bekeerd te zijn alleen DE NAAM van Zevende-dags Adventisten hebben aangenomen, of dat ze de kant van God hebben gekozen, en zich van de wereld hebben afgescheiden en het onreine niet aanraken." Testimonies to Ministers, pag. 128

Ik zou willen stellen dat er vier redenen zijn voor de mate van satans succes in het meeslepen van zoveel Zevende-dags Adventisten in zijn valstrik van wereldse genoegens.

TEN EERSTE: We zijn misleid in het denken dat belangstelling voor uiterlijke normen een vorm van wetticisme is, terwijl het volledig onbelangrijk is voor verlossing.

TEN TWEEDE: Wij zijn misleid in het geloven dat God alles doet en dat elke inspanning van onze kant om de zonde te overwinnen werkgericht is.

TEN DERDE: Wij hebben niet begrepen dat WIJ verantwoordelijk zijn voor het sluiten van de deur der verzoeking, door ons afzijdig te houden van omstandigheden die verzoeking oproepen.

TEN VIERDE: Wij zijn ertoe misleid een bepaalde houding aan te nemen waardoor wij minder afstandelijk, onvriendelijk en eigenaardig schijnen over te komen voor degenen rondom ons.

Hoe veilig is het te zoeken naar een vreedzaam naast elkaar leven met de mensen rondom ons? Moet er werkelijk een eensgezindheid zijn met de overgrote meerderheid van de samenleving die ons dicteren hoe wij moeten leven? Ik meen te mogen beweren dat wij als Zevende-dags christenen niet moeten pogen onze normen aan te passen, om daardoor meer acceptabel te worden. Er is geen land in de wereld wiens cultuur niet aards is. Wij zijn geen trouw verschuldigd aan de wereldse levensstijl van een door AIDS aangetaste-amusements- zieke wereld!

Het bevreest mij er zelfs maar aan te denken wat de consequenties zijn van het zaad dat nu reeds onder onze jongeren opkomt. Onderzoekers van de Andrews Universiteit stelden vast dat 19% van onze jongeren niets verkeerd ziet in sex vóór het huwelijk en een ander 19% is er niet zeker van of het zonde is. Dit is bijna 40% van onze jongeren. We hebben

[pag. 69]

geen reden aan te nemen dat hun verwarde morele inzichten hen niet zullen leiden tot dezelfde onzorgvuldige excessen als de rest van de samenleving. Adventistische predikanten besteden meer en meer tijd aan besprekingen met diegenen die een venerische (geslacht) ziekte hebben opgelopen en met hen die met drugs- en alcohol problemen te kampen hebben.

Wanneer de aids-plaag zich dieper in de hetero seksuele gemeenschap nestelt, zullen onze studenten dan beschermd zijn tegen besmetting? Als bijna 40% onder hen geen zedelijke overtuiging hebben hun deugdzaamheid te beschermen, hoe kunnen ze dan gevrijwaard blijven van de voorspelde holocaust van de dood, die geen vaccin of behandeling in staat is af te wenden! Wat te zeggen van die

jonge mensen die op kampnamenkomsten blootstaan aan het risico omdat ze argeloos geloven dat elk Adventistisch College een paradijs op aarde is? Denk alstublieft niet dat ik de verantwoordelijkheid bij de colleges plaats. Het afbrekend moraal begint bij hen thuis en in de gemeente. De bedorven, perverse principes van satan hebben vanaf hun jeugd de geest van onze jongens en meisjes in beslag genomen. Hoe kan één uur in de Sabbatschool twintig of dertig uur televisie onderricht in zonde - onuitgesproken of uitgesproken - teniet doen? Tevens moeten wij ons ook afvragen, wat horen zij in de gemeente die hen er op moet voorbereiden de amusements van de wereld te weerstaan. Predikanten en leiders van de padvinderij begeleiden onze kinderen vaak naar de opwindende sport-arena's waar teams elkaar vurig bestrijden en trachten elkaar neer te slaan of eronder te krijgen.

Overigens moet er zeer zeker een verband gelegd kunnen worden tussen Oud Testamentische tijden en onze dagen. Gedurende de 400 jaar tussen Maleachi en Mattheüs wilde God, dat Zijn volk - de joden - de wereld zouden voorbereiden op de eerste komst van Christus. Maar de geschiedenis leert ons dat zij Helleens werden en verslonden werden door assimilatie in de Griekse cultuur. Vooral waren zij gefascineerd door de grote Olympische sport-evenementen in de stadions. Ons wordt verteld dat de joden begonnen met deel te nemen aan de atletiek competities en zelfs naakt in de omsloten ruimte van de heilige tempel oefenden. Enkele priesters namen deel aan gymnastische activiteiten. Dit Hellenisatie programma leidde uiteindelijk tot het accepteren van vele heidense gebruiken. Ouders gingen ertoe over, de namen van hun kinderen die afgeleid waren van de combinatie met Yahwe te veranderen in de namen van immorele Griekse goden en godinnen.

We leven nu in een ander speciaal tijdperk vlak voor de

[pag. 70]

tweede komst van Jezus. Opnieuw vinden wij het volk van God, in beslag genomen door de geest van rivaliteit en commercialiseerde- prestatie gerichte sporten. De afgoden van deze eeuw zijn favoriete idolen van basketbal, baseball, voetbal en tennis. De gemeente van de Zevende-dags Adventisten is nog niet zover gegaan als de joden, maar wij zijn beïnvloed door deze manie, zodat wij officieel deze kwestie om wedstrijden tussen colleges als onderdeel van ons gemeentelijk- en schoolsysteem te accepteren, hebben besproken.

Zal deze verwereldlijking ons op dezelfde wijze aantasten als Gods volk van ouds? Zullen we zo druk bezig zijn met onze spelen en training om het andere team te 'kloppen' dat wij geen tijd hebben het goede nieuws van Christus' spoedige komst met anderen te delen? Zouden wij niet aanvangen met vrijuit te verklaren, dat wij erop tegen zijn dat ook maar 'iets' onze geestelijke gevoelens afstompt en de toegangswegen tot het verstand voor satan opent? Wij hoeven geen excuses te vragen voor het schrijven van artikelen over, of te spreken van de onvoorstelbare aanvallen van satan op de zintuigen. Het mag zijn dat deze dingen geen toetssteen zijn voor het lidmaatschap maar het zouden best toetsen van gehoorzaamheid kunnen zijn voor de speciale tijd waarin wij nu leven. Het is een vreselijk iets plezier te hebben in die activiteiten die God haat. Dit is het teken van het lauwe Laodicea.

Op dit punt aangekomen zou iemand kunnen vragen: 'Wie kan dan gered worden? Als de geest zo gemakkelijk beïnvloed kan worden en het lichaam zo'n onvoorstelbare aantrekkingskracht heeft, welke hoop hebben wij dan om te overwinnen? Zelfs de meest intense kracht van verzoeking kan een mens NIET dwingen om te zondigen, tenzij dat verstandelijk toestemming wordt gegeven en fysieke medewerking aan de verleider. Een ieder die door satan gecontroleerd wordt, heeft ervoor gekozen door hem gecontroleerd te worden. Kiezen wij voor Christus dan worden wij onmiddellijk verbonden met de Bron van onweerstaanbare kracht en overwinning. WIJ HEBBEN HET LAATSTE WOORD. De beslissing om Christus te dienen brengt aan onze kant dezelfde hemelse boodschappers die Daniël en Jozef bijstonden in hun nijpende problemen.

Het zou voor ons net zo erg zijn de macht van onze Bondgenoot te onderschatten, als de kracht van onze vijand verkeerd te beoordelen. Wij hebben geen enkele reden ontmoedigd te zijn. Hij die voor ons is, is meer dan hij die tegen ons is. Het geheim ligt in de wil - de macht om te kiezen. Hebben wij eenmaal de beslissing genomen Christus als Heer van ons

[pag. 71]

leven te aanvaarden, dan ontvangen wij bovendien de isolerende kracht van de Heilige Geest om alle toegangswegen tot het pas toegewijde verstand te beschermen. Maar het is noodzakelijk het nog eens te herhalen: DEZE BESCHERMING IS NIET AUTOMATISCH. De kracht is er en de overwinning is er, maar wij moeten die kracht gebruiken om het binnenkomen van de zonde via de vijf zintuigen te verhinderen. Dit is geloof dat werkt. Wij krijgen geen krediet voor overwinning omdat wij zonder Hem niets vermogen.

Nadat wij nu de glorieuze Waarheid dat een ieder de overwinning kan behalen erkennen, moeten wij bedroefd belijden dat de meerderheid in de gemeente in de lauwe toestand van Laodicea verkeert. Ze leggen geen beslag op de ware kostbare ervaring van GERECHTVAARDIGD DOOR GELOOF.

Er is een alarmerend gemis aan het eren van Gods wet en weerkaatsing van Gods karakter. Het is zichtbaar in onze rijen en wij vinden het op elk niveau zowel onder leken als leiderschap. Slechts weinigen zullen dit ontkennen. Het zou niet eerlijk zijn indien wij beweren dat alleen de leken te kampen hebben met zichzelf te onderwerpen aan Christus. De gevallen natuur voert - in elk persoon afzonderlijk - precies dezelfde veldslag tegen de mentale geest en het maakt niet uit welke positie wij in de gemeente bekleden. Niemand kan de Geest van Christus behouden tenzij wij de toegerekende en verleende (meegedeelde) verdiensten van onze Verlosser op een gedurige en dagelijkse basis ontvingen. Hoe gemakkelijk is het te beginnen met te vertrouwen op menselijke inspanningen, de persoonlijke uren van toewijding te verwaarlozen en aan te vangen met af te wijken van Gods Woord. Alleen als wij onze geest volledig vullen met de raadgevingen van de Heilige Geest en die opvolgen, is het, dat wij trouwe schaapherders en uitvoerders van Gods werk kunnen zijn.

Het is een enorm belangrijke verantwoordelijkheid gekozen te worden als functionaris of leider van de Gemeente. Kwaliteiten van karakter en leiderschap worden niet aan bepaalde posities verleend, maar aan personen die aan de geestelijke voorwaarden van het ambt voldoen. De wijsheid om een goed diaken, ouderling of conferentie president te zijn zal alleen toenemen bij hen die er op een individuele wijze naar zoeken. In deze tijd van compromissen en lauwwarme Laodicezen, hebben wij het nodig opzieners te hebben, die ons terug kunnen leiden naar de 'eerste-liefdes-ervaring' met Christus. Wanneer leiders 'blind' en 'naakt' zijn, voorspelt het weinig goeds voor de lauwwarme plaatselijk groep die zoekt naar leiding van hen die over hen gesteld zijn.

-0-0-0-0-0-0-0-

[pag. 72]

HOOFDSTUK 8. KAN IEMAND TROUW ZIJN AAN LAODICEA?

Het identiek zijn aan Laodicea heeft in het gemoed van velen in de Gemeente van het Overblijfsel ongeruste vragen opgeroepen. Vragen die te maken hebben met loyaliteit en autoriteit. Kan een mens volkomen gehoorzaam zijn aan God en toch loyaal zijn aan een gecompromitteerde Laodicea Gemeente die zozeer behoefte heeft aan berouw? Bij wie berust de uiteindelijke beslissing wat Waarheid is?

Toegegeven het zijn netelige vragen en men loopt de kans verkeerd begrepen te worden als men ze zelfs maar aanroert. Maar ik denk dat ze aan de orde gesteld moeten worden, willen wij in staat zijn, duizenden te redden van een fatale rebellie tegen de pilaren en basis van de Waarheid van Gods gemeente.

Dit is de tijd voor extremisme. Satan streeft ernaar de Advent Beweging in twee gelijkgerechtigd, uiteenvallende delen te splitsen waar tegengestelde meningen prevaleren. Precies zoals er een vastbesloten splitsing is over de onderwerpen legalisme en goedkope genade, zo zijn er ook twee extreme zienswijzen over de kwestie van het uiteindelijk gezag. De ene groep gelooft dat de georganiseerde gemeente geen ondersteuning behoort te ontvangen, omdat ze regressief fouten gemaakt in het leiden van het werk. Daarom moet aan de gemeente geen erkenning van administratieve- en geestelijke autoriteit worden toegekend. Zij geloven dat het nu een afvallige organisatie is op wiens leiderschap niet langer vertrouwd kan worden, en dat een ieder voor zich moet beslissen wat Waarheid is.

De andere groep stelt dat God geen individuen maar een Gemeente leidt en dat Hij daarom het Lichaam tot eenheid verenigt door het toekennen van een onfeilbare leiding. Deze groep gelooft dat alles wat officieel is afgestemd, de stem van God aan de wereld is en alle privé overtuigingen en opinies moeten in het belang van de eenheid in de Gemeente worden opgegeven.

Geen van beide stellingen is correct. De Waarheid ligt in het midden, waar een gezamenlijk leiderschap wordt erkend en gerespecteerd, maar waar Bijbelse beperkingen zijn opgelegd aan de handelingen van besturende comités. Zuster White schreef - bijna een heel boek - om deze extreme aanspraken van de oppositie-groep te corrigeren. In Testimonies to Ministers geeft zij de meest evenwichtige beschouwing van juist leiderschap dat overal gevonden kan worden. Zij stelt heel duidelijk dat er in de Advent Gemeente maar één beslissende, onfeilbare scheidsrechter kan zijn en dat is het

Woord van God.

[pag. 73]

Wij zijn verantwoord argwanend geweest ten aanzien van het katholieke denkbeeld om leerstellige- en religieuze begrippen door mensen - ongeacht welke rang ze bekleden - te laten vaststellen. Met verbazing en medelijden hebben wij de uitspraken van de Katholieke Kerk bestudeerd: Geen vlees op vrijdag en de verklaring dat bepaalde hooggeplaatste gerespecteerde 'heiligen' bij nadere beschouwing toch geen heiligen bleken te zijn. Het bracht onder de katholieken vrij wat verwarring teweeg, maar ze pasten zich snel aan, omdat ze de kerkelijke instelling van pauselijke onfeilbaarheid aanvaardden. Voor hen kan waarheid bepaald en verzegeld worden door een ex-kathedrale beslissing van het hoofd van de kerk.

De katholieke mythe van onfeilbaarheid van mensen, sprekende met goddelijke autoriteit, is niet alleen door de Zevende-dags Adventisten verworpen, maar ook door het protestantisme in z'n geheel. De leiders van onze Generale Conferentie zouden de eerste zijn zo'n dwaalbegrip te verwerpen. Vaak hebben zij onze leden gevraagd voor hen te bidden als ze bij elkaar kwamen, om besluiten te nemen betreffende het wereldomvattend werk.

De Bijbel roept ons op om voor koningen en overheids personeel te bidden, maar nog veel belangrijker is het om onze gemeenteleiders door gebeden te ondersteunen. Geen politieke groep op aarde is ooit bijeengekomen, om zaken te bespreken die van een grotere betekenis waren, dan de aangelegenheden van onze Gemeente. Besprekingen tussen Naties mogen de voorpagina's van de Nieuwsbladen halen, maar ze zijn alleen van belang als ze verband houden met de voleinding van Gods werk op aarde.

Het is van onze kant geen verwaandheid te erkennen dat de vooruitgang van deze speciale, laatste boodschap van Waarheid 's hemels hoogste prioriteit heeft. De komst van Jezus aan het eind van de grote strijd is nauw verbonden met de verkondiging van Openbaring 14 aan alle naties en geslachten en taal en volk.

Tijdens de afgelopen veertig jaar heb ik meermalen zitting genomen in het Administratieve Comité en samen met mijn broeders tot God gebeden om wijsheid de juiste beslissingen te nemen. Nooit heb ik de verantwoordelijkheid moeten dragen, zitting te nemen in een Generale Conferentie, maar ik kan mij het enorme gevoel voorstellen van de dringende noodzakelijkheid, waarmee deze leden God smeekten om Zijn leiding, bij het nemen van besluiten en dat Zijn raadgevingen de overhand over hen mocht hebben. Zij begrepen zeer goed hun totale afhankelijkheid van God om de juiste beslissingen te nemen [pag. 74]

speciale vergaderingen worden belegd om bepaalde kwesties in de gemeente te beslissen, zouden al onze leden God moeten vragen of Hij de geest van hen - die niet zichzelf voor deze vertrouwelijke positie hebben gekozen - wil leiden. Waarom hebben zij onze gebeden zozeer van node, omdat wij geloven dat de Generale Conferentie de hoogste geestelijke macht op aarde vertegenwoordigt. Betekent dit dat om die reden elk besluit, betreffende leerstellingen aangenomen dient te worden als zijnde onaanvechtbaar? Zeer zeker niet. Geen mens is onfeilbaar. Onze gemeente heeft er altijd met klem op gewezen dat elke leerstelling getoetst moet worden aan de Bijbel en dat geen mens of groep van mensen de prioriteit van de Bijbel kan overnemen.

In het boek Questions on Doctrine, samengesteld door de Generale Conferentie, lezen wij de algemeen bekende gezindheid van de Zevende-dags Adventisten Gemeente ten aanzien van dit punt:

"Wij geloven dat alle theologische overtuigingen getoetst moeten worden aan het Woord, naar Waarheid beoordeeld, en hetgeen de toets niet kan doorstaan, wat het ook zij, verworpen moet worden" (pag. 28).

"De meningen van geleerde mensen, de conclusies van de wetenschap, de geloofsovertuigingen van geestelijke critici, de stem van de meerderheid, niet één van dezen zou aanvaard moeten worden als bewijs van voor of tegen elk punt van religieus geloof. Alvorens wij welke leerstelling of voorschrift dan ook, aannemen zouden wij een duidelijk: 'Zo zegt de Heere' moeten vereisen.' The Great Controversey, pag. 595

Bij het verdedigen van de geïnspireerde geschriften als het laatste woord van Waarheid, verklaarde zuster White uitdrukkelijk, dat de leiders van het werk fouten hebben gemaakt en dat het rampzalig zou zijn te menen, dat menselijk oordeel in welk opzicht dan ook, een uiteindelijke toets voor zuivere leerstellingen is. Zij schreef:

"Diegenen die er geen gewoonte van hebben gemaakt de Bijbel voor zichzelf te onderzoeken of te overpeinzen, hebben vertrouwen in de leiding van mensen, zodat velen de boodschappen die God aan Zijn volk zendt verwerpen als de leidende broeders ze niet aanvaardden... Zelfs

[pag. 75]
 al zouden onze leidende mensen het licht en de Waarheid verwerpen, blijft de deur nog open. De Heere zal mensen opwekken die de boodschappen voor deze tijd aan Zijn volk zullen geven." Testimonies to Ministers, pp. 106,107

"Wij moeten ons vertrouwen niet op anderen stellen om de Bijbel voor ons te onderzoeken. Sommige van onze leiders hebben herhaaldelijk aan de verkeerde kant hun positie ingenomen en

als God een boodschap zou zenden en wachten tot deze oudere broeders de weg zullen voorbereiden, deze boodschap het volk nooit zou bereiken." Gospel Workers, pag. 303

Deze getuigenissen geven niet aan dat de leidende broeders of leden van de Generale Conferentie niet gerespecteerd of geraadpleegd moeten worden. Ze herinneren ons er slechts aan dat hun besluiten onderworpen zijn aan de hogere autoriteit van Bijbelse Waarheid en niemand zou blindelings ook maar iets moeten aannemen zonder het eerst aan de Bijbel te hebben getoetst. Duidelijk zet zij dit uiteen in Testimonies to Ministers, pag. 30

"Het is de plicht van predikanten de mening van hun broeders te respecteren. Maar hun relatie tot elkaar moet net, zoals de leerstellingen die zij onderwijzen, getoetst worden aan de wet en de Getuigenissen. Als dit wordt gedaan, zal er geen verdeeldheid tussen hen zijn, mits hun harten leergerig zijn."

Nog eens schreef zij: "Onze gemeenteleden zien dat er verschil van mening is onder de leidende mensen, en zij mengen zich in de strijd betreffende de onderwerpen die ter discussie staan. Christus roept op tot eenheid, maar Hij roept ons niet op ons te verenigen in verkeerde gebruiken. De God des hemels trekt een scherpe tegenstelling tussen zuivere leerstellingen.... Dringend verzoek ik onze broeders zich te verenigen op een ware Schriftuurlijke basis." - Selected Messages, Vol. 1, pag. 175.

Merk op dat zij sterk aandringt op eenheid in de gemeente en onder broeders, maar dat eenheid gebaseerd moet zijn op de

[pag. 76]

autoriteit van de Bijbel en niet op een meerderheid van stemmen van gemeente comités of de zienswijze van leiders. Zes jaar voor zij stierf, schreef zuster White in de Review and Herald: "Wij moeten geen vertrouwen stellen in de richtlijnen van mensen, tenzij wij bewijs hebben dat zij onder de invloed van Gods Geest staan." (1 juli 1909).

Er waren tijden waarin zij zag dat de Heilige Geest de Generale Conferentie leidde en dat hun acties in overeenstemming waren met het Woord. In 1875 schreef zij:

"Mij werd getoond dat niemand zou moeten zwichten voor de mening van anderen. Maar als het besluit van de Generale Conferentie - die de hoogste autoriteit van God op aarde is - is genomen, moeten persoonlijke onafhankelijkheid en persoonlijke zienswijzen niet verdedigd maar onderworpen worden." Testimonies Vol. 3, pag. 492

Wij vestigen er de aandacht op dat alleen persoonlijke zienswijze en persoonlijke mening opgegeven moesten worden, maar geen Bijbelse principes of leerstellingen. En het is belangrijk op te merken hoe de Geest der profetie zelfs deze wijze van onderwerping aan de Generale Conferentie kwalificeerde. Negentien jaar later schreef zij dat ze niet achter sommige van hun acties van 1894 stond en het daaropvolgende jaar schreef zij deze schokkende woorden:

"In het centrum van het werk hebben zaken een vaste vorm aangenomen en elk ander instituut volgt dezelfde koers. En de Generale Conferentie zelf is door verkeerde sentimenten en principes corrupt geworden." Testimonies to Ministers, pag. 359

En in 1896 zond zij dit krachtige getuigenis naar het kantoor van de Review and Herald te Battle Creek:

"Wie kan er nu nog van verzekerd zijn dat het veilig is de mening van de Generale Conferentie te respecteren? Als de leden in onze gemeente het beleid begrepen van hen die wandelen in het licht van de vonken van hun eigen vuur, zouden zij dan hun besluiten respecteren? Ik antwoord: NEE, geen moment. Mij werd getoond dat het volk in het algemeen niet weet dat het hart van het werk in Battle Creek ziekelijk is geworden." Special Instructions. Betrekking hebbend op de Review And Herald en het werk in Battle Creek, pag. 20

[pag. 77]

Het sterkste bewijs van het reeds eerder gegeven getuigenis in 1875 werd in het jaar 1901 bevestigd in het Bulletin van de Generale Conferentie van hetzelfde jaar opgenomen.

"Dat deze mannen in de geheiligde plaats zouden staan om de stem van God tot het volk te zijn, zoals we eens van de Generale Conferentie geloofden, is verleden tijd."

(pag. 15, kol. 2, paragraaf 1)

Deze getuigenissen moeten niet uitgelegd worden als oneerbiedig of niet loyaal met de leiders van

de gemeente, en evenmin zijn ze automatisch van toepassing op andere perioden in de geschiedenis van de gemeente. Wij stellen alleen het beginsel vast dat geen onfeilbaar comité binnen het kader van de Gemeente van het Overblijfsel wordt erkend. Zoals alle protestantse leiders, zouden de ambtenaren van onze Generale Conferentie geschokt zijn te moeten vaststellen, dat iemand hen zou beschouwen als een onfeilbare beslissende partij in wat Waarheid is. Zonder uitzondering schrijven zij deze soevereine functie toe aan de Bijbel. Om die reden moeten wij het speciale overblijfsel van de gemeente krachtig ondersteunen en hen die voor administratieve functies gekozen zijn. Zij dragen zware verantwoordelijkheid die grotere wijsheid dan menselijke vereist. Wij moeten hen trouw met onze gebeden en aanmoediging ondersteunen.

De Heere verlangt ernaar de geest van hen die aan het hoofd van het werk staan te leiden. Zo lang zij in harmonie met de geïnspireerde richtlijnen van God handelen, moet hen erkenning en respect gegeven worden als de hoogste autoriteit van God op aarde. Maar al deze handelingen en uitspraken moeten onderworpen worden aan de beslissende toets van alle Waarheid - DE BIJBEL. Geen comité op aarde - inclusief de Generale Conferentie - heeft de autoriteit te stemmen over geopenbaarde Bijbelse principes. Deze principes zijn NIET onderworpen aan het stemmen-aantal van mensen. Zij kunnen goed of afgekeurd worden door comité-acties, maar ze kunnen NIET tot min of meer bindend voor de gewetens van leden gemaakt worden.

Met deze redelijk geïnspireerde principes was onze gemeente het altijd eens. Zij die zeggen dat God een andere organisatie zal gebruiken om het werk af te sluiten vergissen zich. De laatste oproep tot wedergeboorte, reformatie en

[pag. 78]

afscheiding van Babylon moet komen van het Genootschap van de Zevende-dags Adventisten. Zij die beweren dat de gemeente te ver is gegaan in afvalligheid om berouw te hebben, vergissen zich. Zo'n scenario strookt niet met het Bijbels beeld noch de Geest der Profetie. In de beraadslagingen van God is geen andere gemeente geopenbaard om de Late Regen en het Zegel van God te ontvangen en het geven van de Luide Roep.

Er is geen enkele grond voor het geloof dat God deze gemeente heeft verworpen vanwege haar lauwheid. Het is gemakkelijk te vergeten dat er temidden van de afval, getrouwe herders en leiders zijn die hun knieën niet voor Baäl gebogen hebben. Zij zijn bedroefd over de wereldse gezindheid en stellen alles in het werk om het getij te keren. Ons is heel duidelijk verteld dat NIET DE GEMEENTE, maar alleen degenen die zich niet houden aan de regels van 'de boodschap' uitgespuugd zullen worden.

"God leidt Zijn volk uit. Hij heeft een uitverkoren volk en een gemeente op aarde die Hij aangesteld heeft als bewaarders van Zijn wet. Aan hen heeft Hij de eeuwige Waarheid toevertrouwd en de taak die aan de wereld door te geven. Hij wil hen terechtwijzen en corrigeren. De boodschap aan de Laodicezen is van toepassing op de Zevende-dags Adventisten die groot licht ontvingen, doch niet in het licht hebben gewandeld. Het zijn dezen die met groot vertoon belijdenis hebben gedaan, maar geen gelijke tred met hun Leider hebben gehouden, die zal Hij uit zijn mond spuwen, tenzij ze berouw tonen. De boodschap die het Genootschap van de Zevende-dags Adventisten Babylon verklaart en het volk van God oproept van haar uit te gaan komt niet van een hemelse boodschapper of van menselijke wezens door de Geest van God geïnspireerd." The Remnant Church, pag. 51-52

"Sommigen hebben de gedachte naar voren gebracht, dat als de tijd van het einde nadert elk kind van God onafhankelijk van enig godsdienstige organisatie moet handelen. Maar ik ben door de Heere onderricht, dat zoiets als onafhankelijkheid van een ieder in dit werk, niet bestaat... Het is geen goed teken als mannen weigeren met hun broeders schouder aan schouder te staan en het werk liever op hun eigen houtje doen. Laten de arbeiders hun vertrouwen schenken aan de broeders die

[pag. 79]

gerechtigd zijn hun vingers te leggen op elke afwijking van de juiste beginselen. Als mensen het juk van Christus aanvaardden, kunnen zij die niet onafhankelijk van Christus dragen, maar samen met Hem." Testimonies Vol. 9, pag. 258

Wat ook het laatste werk van de Heilige Geest in verband met deze wereld zal zijn, het moet ge-

daan worden door hen die acht slaan op de boodschap aan Laodicea. Deze boodschap roept het volk niet op de lauwarme gemeente van Laodicea te verlaten, maar tot berouw. God zal alleen diegenen uitspuwen die geen hemelse ogenzalf, de olie en het goud gebruiken. Toegegeven, de meerderheid zal de uitnodiging verwerpen, maar God heeft niet beloofd het werk te zullen beëindigen door grote aantallen. "Want bij de Heere is geen verhindering om te verlossen, door velen of door weinigen" 1 Sam. 14:6. Maar het belangrijkste om te onthouden is dat wij niet voorbijgaan aan het feit dat Laodicea een afwijkende koers heeft ingeslagen. God zou niet tot berouw oproepen als geen zonden waren begaan. Leerstellingen en richtlijnen zijn gewijzigd. Te ontkennen dat wij schuldig zijn en geen behoefte hebben aan berouw is te loochenen wat wij voor meer dan 140 jaar hebben onderwezen.

De profetieën van Laodicea hebben wij altijd op onszelf toegepast. Wij zijn Laodicea! Wij zijn de gemeente die het van node heeft te luisteren naar de onomwonden Getuigenissen. De bazuin moet in de Gemeente van de Zevende-dags Adventisten geblazen worden. Het is alarmerend dat velen nog steeds ontkennen dat de gemeente zich schuldig heeft gemaakt aan iets dat berouw vereist. Degenen die zien dat er in de gemeente dingen gebeuren die niet juist zijn, worden aangevallen en 'critici' genoemd of 'veroordeelend', en proberen het te doen voorkomen alsof zij de enige oprechten zijn. Zij die zeggen dat alles geweldig is en dat de gemeente geen behoefte heeft aan berouw, bewijzen door deze uitspraken dat zij de 'blinden' zijn, die de grootste behoefte hebben aan berouw.

De geïnspireerde geschriften vertellen ons niet hoe Laodicea zal reageren, alleen dat de meerderheid de krachtige oproep om de zaken recht te zetten zal verwerpen, dat daaruit de 'schudding' zal voortvloeien die de gemeente zal reinigen. Het kaf zal verwijderd worden maar een getrouwe minderheid zal overblijven; verzegeld worden en de Luide Roep doen horen. Ik ga niet speculeren over het feit hoe deze traumatische, verontrustende zuivering de organisatie van de

[pag. 80]

gemeente zal beïnvloeden. Dit wordt niet geopenbaard. Voldoende is te zeggen dat de gemeente NIET zal vallen, zelfs al schijnt het dat ze zover is om in elkaar te storten. De 'kleine groep' zal standhouden en ze zullen - met de menigte die uit Babylon verzameld wordt - in triomf verder gaan.

Maar als de zifting in de gemeente duidelijker vormen aanneemt, zullen de getrouwen zich misschien afvragen, of dit verband houdt met de handelingen van de leiding, temeer als zij het daarmee al niet eens waren.

Is het voor comités mogelijk altijd die besluiten te nemen waarmee alle leden van het lichaam van Christus het eens zijn? Het is onwaarschijnlijk en welhaast onmogelijk. De administratie van een wereldomvattend gemeentelijke organisatie, die probeert de werkers in honderden landen en talen te coördineren wordt voortdurend met haast onoverwinnelijke problemen geconfronteerd. Veel van de besluiten die de aandacht van de wereldleiders opeisen, zijn van minder belang voor het totale ledental. Ze hebben te doen met bepaalde acties van het veld en het beleid van lokale administraties.

Van tijd tot tijd brengen de afgevaardigden, die de Generale Conferentie vergadering bijwonen specifieke problemen van hun divisie naar voren die inderdaad de hele gemeente betreffen, maar gewoonlijk zijn deze van morele of culturele aard. Anders gezegd, ze zijn of gegrond op kwesties die Bijbelse principes betreffen of geen verplichte punten, waarbij het niet gaat om schending van principes. Bij het doorlezen van de notulen van vroegere comités blijkt duidelijk dat de meeste besluiten betrekking hebben op acties van de laatste categorie. Maar zelfs in deze bijkomstige zaken is het mogelijk dat sommigen het niet eens zijn en bezwaar maken tegen de uitspraak. Wat is dan hun plicht als het besluit is aanvaard? Individuele opinies moeten wijken voor het overleg van de broeders. In het belang van de eenheid en orde moet men zich in deze kwesties onderwerpen aan hen die aangesteld zijn met administratief gezag.

Maken deze comités wel eens fouten? Jazeker! De mannen die daar werken zijn mensen en zij claimen geen onfeilbaarheid hoewel ze ernstig bidden om wijsheid en leiding. Is het mogelijk dat ze zelfs in meer belangrijke kwesties van leerstellingen en richtlijnen verkeerde besluiten nemen? Zuster White stelt duidelijk dat dit mogelijk is, en benadrukt daarom met klem dat iedereen de Bijbel het laatste woord geeft en niet de leiders. Op het gebied van zeden en geweten is de waarachtige christen alleen rekenschap verschuldigd aan God. "Zo dan, een iegelijk van ons zal voor zichzelf Gode rekenschap geven." Romeinen 14:12.

[pag. 81]

Het is merendeels te wijten aan een overgroot vertrouwen in collectieve verantwoordelijkheid dat grote religieuze bewegingen van het verleden hun kracht hebben verloren. Vanuit een positie van eenvoudig geloof en toewijding gaven veel gezindten stapje voor stapje toe aan de druk van gelijkvormigheid en compromissen. Toen de leden met hun verschillende mate van overtuiging toegaven aan de zwakheid van het vlees kwamen de standpunten van de kerk in conflict met het in praktijk brengen daarvan door de leden.

Om deze inconsequentie op te lossen wijzigden de geestelijke leiders geleidelijk aan de dogmati-

sche leerstellingen, om die in overeenstemming te brengen met de leefwijze van de doorsnee leden om daardoor de onverenigbaarheid op te lossen.

Satans tactiek om op de gevallen natuur los te hameren om zodoende toegang tot het verstand te verkrijgen, heeft tot de geestelijke ondergang van vele religieuze groeperingen geleid. Spoedig daarna werden door gezamenlijke besturen een regeling getroffen om zich naar de leefwijze van het ledental te voegen. Dit nu is precies de wijze waarop de Gereformeerde Kerken hun kracht en invloed hebben verloren. Hoe voorzichtig moeten wij als Zevende-dags Adventisten de verklaringen van de Unie Conferentie leiders overwegen, die stellen dat er een 'frontale botsing' is, tussen wat op de college's en in de gemeente plaatsvindt en wat de gemeente leert en predikt.

De samenvatting van het onderzoek aan de Andrew Universiteit gaf eenzelfde uitspraak. 'Onze historische leerstellingen zijn niet in overeenstemming met de algemene gewoonten van onze leden.' Ministry, april 1985, pag. ó.

Deze verklaringen vallen niet de gemeente of haar instituten aan, maar stellen enkel vast dat precies hetzelfde gevaar dreigt van het afbreken van richtlijnen, die bij andere kerken voorafgingen en het op hoogste niveau haastig genomen besluit tot versoepeling van de normen. Wij bevinden ons nu in een gevaarlijke positie. Zoals de president van The North Pacific Union vermeldde in The Adventist Review 'staan wij als gemeente voor een kruispunt, of wij nemen de weg die wij rangschikken onder nominaal protestantisme, of wij houden ons aan de Bijbelse normen en de Geest der Profetie.' 1 aug. 1984, pag. 14.

Laat ons niet van de veronderstelling uitgaan dat wij, omdat wij een speciale opdracht hebben het apostolisch geloof in ere te herstellen, onze leiders niet onder druk gezet kunnen worden, de normen te verlagen zoals andere bewegingen

[pag. 82]

voor ons gedaan hebben. Onze Generale Conferentie leiding bestaat uit mensen met dezelfde gevallen natuur als alle andere kerkbesturen in het verleden. Zij zijn onderhevig aan dezelfde dwalingen van beoordeling en emotionele invloeden.

Denk er eens over na, precies zoals gemeenten bestaan uit individuen met hun verschillende geestelijke niveau's, zo zijn de controlerende comités samengesteld uit eenzelfde mengeling. Allemaal staan ze onder dezelfde spanningen en verzoekingingen uit satans gespecialiseerde arsenaal van zintuigelijke wapens, maar niet iedereen reageert op dezelfde wijze. Sommigen geven zelfs niet toe; anderen een klein beetje en anderen veel. Diegenen met televisie in hun huizen hebben misschien een andere overtuiging dan zij die geen televisie hebben. Degene wiens zoon of dochter bij een echtscheiding betrokken is, zal misschien een andere zienswijze hebben dan degene wiens kinderen gelukkig getrouwd zijn. Al deze druk uitoefende invloeden en meer, gaan tot in de hoogste bestuurlijke raad, net zoals ze zo vaak voorkomen in plaatselijke besturen. Voor de leiders van de Generale Conferentie is het net zo moeilijk hun persoonlijke gevoelens gescheiden te houden ten aanzien van Bijbelse normen en principes als het voor leken is.

Door de genade van God doen zij een geweldig werk, maar dit maakt al het menselijk comitéwerk niet onfeilbaar. En het spreekt voor zich dat daarom het Woord van God de uiteindelijke toets van autoriteit voor geestelijke zaken is.

Het is zeer zeker noodzakelijk dat wij veel moeten bidden voor die mannen en vrouwen die besluiten moeten nemen die de hele gemeenschap van gelovigen betreft. Ongetwijfeld zal satan hen - zonder pardon - aanvallen om hun stem te beïnvloeden bij het nemen van godsdienstige besluiten die de gemeente betreffen. Soms versluiert satan de uitkomst dermate dat slechts hij de achtergrond kent van een positieve- of negatieve stem.

Grote geestelijke inspanning gaat gepaard bij het aannemen van voorstellen op het gebied van gevoelige kwesties inzake politieke- en culturele verhoudingen in de verschillende landen. Vaak is er een stevige discussie gaande of de gedragslijnen van toepassing zijn voor het hele veld of alleen voor het geografisch gebied waar het probleem gerezen is. Soms zijn locale leiders geneigd aan te dringen op algemene voorschriften om het hoofd te kunnen bieden aan een situatie die op dat moment aan de horizon van hun land of eiland oprijst.

Zou het wereldomvattend werk concessies moeten doen ten-
 einde het hoofd te kunnen bieden aan de problemen die slechts één gebied betreffen? Zeer zeker zou dit de snelste manier zijn om de boodschap af te zwakken en het werk in andere velden te doen verflauwen. Een toets voor Borneo heeft misschien niets te maken met het werk in Rusland of Amerika. In landen waar polygamie wordt bedreven moet een gedragslijn samengesteld worden om het probleem in de hand te houden, maar dit is van weinig betekenis voor de rest van de wereld. Als concessie noodzakelijk zijn (uitgesloten overtreding van morele principes) laat het dan zijn voor diegenen die daarbij betrokken zijn en niet voor de hele gemeenschap. Ons wereldwijd standpunt inzake poly-

[pag. 83]

gamie te verzachten omdat we sympathie hebben voor een groep leden die in een ander gebied onder een speciale beproeving staan, zou een compromitterende stap voor onze gemeente zijn.

Hetzelfde zou gezegd kunnen worden voor die landen waar de Sabbat een speciaal probleem is. Ons hart gaat uit naar de ouders in bepaalde landen waar de kinderen gedwongen worden, zeven dagen per week de school te bezoeken. Wij zijn verzocht geworden af te wijken van het krachtige standpunt ten aanzien van de Sabbat, teneinde ons lijdend volk voor gevangenneming of erger te behoeden. Maar wat een vergissing zou het zijn een Bijbels principe terwille van gevoelsmatige redenen of omstandigheden te veranderen. Welke omstandigheden dan ook, ze moeten de gezindheid Gods zijn, of anders is het verkeerd ze toe te passen.

Er zijn landen waar culturele zeden het voor ons volk moeilijk maakt zich te houden aan het standpunt van de gemeente in verband met het dragen van juwelen. Plaatselijke huwelijksgebruiken mogen het dragen van neussieraden, enkelbanden, halskettingen of ringen voorschrijven. Opnieuw wordt op het bestuurlijk lichaam druk uitgeoefend om een speciale voorschrift uit te vaardigen die enige soepelheid toestaat op het gebied van sieraden in verband met de plaatselijke situatie. Dit moet nooit gedaan worden. De geschiedenis heeft ons geleerd dat dergelijke voorschriften de kracht van elke kerk verzwakt en leidt tot steriliteit en afsterven.

Keer op keer zijn wij getuige geweest van de achteruitgang van zeer levendige, met geestkracht vervulde religieuze bewegingen, omdat ze zich overgaven aan de bedrieglijke aantrekkingskracht van lagere normen. Satan gokt erop dat hij het overblijfsel kan vernietigen door eenzelfde benadering. Zullen mensen gered worden omdat ze behoren tot het trouwe overblijfsel, het volk dat in de profetie geïdentificeerd wordt als: 'Die de geboden Gods bewaren en de Geest der Pro-

[pag. 84]

fetie hebben? NEE! Wij hebben vastgesteld dat de meerderheid van haar leden zich tegen de Waarheid zal keren en uitgeschud zal worden. Niemand zou tevreden moeten zijn met alleen maar lid te zijn van een bepaalde organisatie of kerk, zelfs niet van de Gemeente van het Overblijfsel. Geen enkel mens kan de zekerheid van verlossing vinden zonder een diepe, persoonlijke, geestelijke overtuiging die zich openbaart in een volledige gehoorzaamheid aan Gods wil. De gemeente bestaat uit mensen, en diegenen die levend opgenomen zullen worden zijn samengesteld uit mensen zonder vlek of rimpel.

Wat stelt deze kleine groep in staat satans meedogenloze aanvallen om hun wil gevangen te nemen, te weerstaan? Door geloof, gebed en Bijbelstudie kunnen zij het. Degenen die tot het einde toe verdragen, zullen een onwankelbaar geloof hebben in de boodschap. Hun ervaring met Jezus is zo intens, dat geen combinatie van demonen in staat zal zijn die te verzwakken en te verwoesten. Hoewel naar het vlees rampspoedig, stralen zij een perfect vertrouwen uit in de verzekering van verlossing door de rechtvaardigmakende verdienste van Christus' vergoten bloed.

Omdat ze overtuigd zijn van de dodelijke aard van zelfs de geringste compromis zal het triomfantelijke, laatste legioen van Christus zonder weifeling op de rechte lijn van Bijbelse principes blijven staan. Kracht puttende uit de belofte van volkomen overwinning, zullen zij vol vertrouwen hun geloof verklaren in Christus' gerechtigheid die hen voor ondergang zal behoeden.

De beproeving van Gods belijvend volk gedurende deze verschrikkelijke en beslissende fase van Armageddon zal beide zwakheid en sterkte openbaren. In die tijd zal de werkelijke tragedie van het Adventisme, het flirten met de 'nieuwe theologie' openbaar worden. Hele groepen zullen het gemakkelijk vinden hun laatste binding met een wet, die geleidelijk aan uitgroeide tot een loodzware last en gênant werd, te verbreken. In dezelfde tijd zullen zij die behagen scheppen in de wet, die een karaktertrek is van hun dierbaarste Vriend, een zodanige boodschap brengen dat hele volksstammen de Waarheid zullen aanvaarden. Als de ware aard van de zonde ontmaskerd is, zullen mensen de integriteit van Gods morele, bindende voorschriften van de Tien Geboden inzien. Alleen degenen die de Heilige Geest toestaan de wet in hun verstand en hart te schrijven zullen de Late Regen ontvangen en de Luide Roep doen horen.

Onder het nieuwe verbond verklaart God: "Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die in-

[pag. 85]

schrijven." Hebr. 8:10. Wij hebben reeds vastgesteld dat het overgeven van het hart aan Christus in werkelijkheid een overgave van het verstand is door de beslissing van de wil.

Waarom gebruikt God de termen 'verstand' en 'hart' in het beschrijven van de nieuwe-verbond-ervaring? Het antwoord op deze vraag is zeer belangrijk. De Bijbel gebruikt vaak het woord 'hart' als een symbolische uitbeelding van de emotionele aard terwijl het 'verstand' intelligentie en weloverwogen beslissingen voorstelt.

De door God verzegelden zullen niet alleen een grondige kennis van de Waarheid bezitten door het bestuderen van de Schriften, maar ze zijn eveneens met Christus verbonden door een vurige, persoonlijke en innerlijke ervaring van liefde en betrokkenheid. De combinatie van WETEN en DOEN zal hen onderscheiden van de oppervlakkige sentimentelen, wier liefde geen gehoorzaamheid tot gevolg heeft. Geen enkele omschrijving van liefde die het houden van de wet uitsluit, kan steekhoudend of Bijbels zijn, juist zoals de omschrijving van zonde niet correct is die overtreding van de wet uitsluit.

De twee klassieke verklaringen van de geliefde Johannes over WET en LIEFDE worden nu door velen in de gemeente te lichtvaardig opgenomen. "Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren." 1 Johannes 5:3. "Want de zonde is de ongerechtigheid." 1 Johannes 3:4.

Ellen White scheen een tijd te verwachten waarin Johannes' definitie van Wet en Liefde verdraaid zou worden om ze daardoor minder aanstootgevend te doen voorkomen. Zij schreef:

"Wij zijn gemachtigd hen die voorgeven in Christus geborgen te zijn en toch Gods geboden overtreden, te beoordelen zoals de geliefde apostel Johannes dit deed. In deze tijd vinden wij dezelfde toestanden gelijk aan die, die het welvaren van de eerste gemeente bedreigden; en de beleringen van de apostel Johannes betreffende deze punten moeten wij zorgvuldig in acht nemen. U moet liefde betonen horen wij van alle kanten roepen, in het bijzonder door hen die op hun heiliging prat gaan. Maar ware liefde is te rein om een onbeleden zonde te bedekken. Terwijl wij de zielen waarvoor Christus stierf moeten liefhebben, zullen wij geen compromis met de zonde sluiten. Wij zullen ons niet met de rebellerende verbinden en dit liefde noemen. God verlangt dat Zijn volk van deze tijd net zo onwrikbaar voor het recht pal staat zoals Johannes destijds

de ziel-verdervende dwalingen tegemoet trad." The Act of the Apostles, pp. 554,555 [pag. 86]

Sommige moderne exponenten van het Adventisme omschrijven zonde als: Het verbreken van een verwantschap en liefde zo vergevingsgezind en liefdevol dat het ongehoorzaamheid tolereert. Laat het voor altijd duidelijk gesteld zijn dat dergelijke verklaringen slechts gedeeltelijk waar zijn, en daarom zeer misleidend. Een waarachtige bekering zal de zoete vruchten dragen van gehoorzaamheid aan al Gods eisen. Tenzij de wet door een kennis van goed en kwaad in het 'verstand en op het hart geschreven is door een gehoorzame liefde, kan er geen werkelijke verlossing zijn. Beide, het hart en het verstand moeten het karakter van God - zoals in de wet geopenbaard - weerspiegelen. Zij, die alleen een verstandelijke kennis hebben zonder de liefde die gehoorzaamheid bewerkstelligt, zullen de hemel op 18 cm. na missen - de afstand tussen hoofd en hart - degenen die alleen een emotionele ervaring hebben die niet aan de eisen van de wet voldoet, missen dezelfde 18 cm. - maar nu van het hart naar het hoofd.

Dit gemis om liefde en gehoorzaamheid met elkaar te verbinden is hoofdzakelijk de reden van onze zelfingenomen starre Laodicea instelling. Sommigen zijn lauwwarm, niettegenstaande het feit dat zij correct en heel nauwkeurig zijn in het houden van de wet, omdat zij de vreugdevolle verzekering van Christus in het hart missen. Anderen zijn lauwwarm omdat zij een zeer 'luidruchtige' ervaring hebben, die weinig of geen geloof hecht aan de principes van een geheiligd christelijk leven. Berouw en reformatie is aan de kant van beide groepen een vereiste.

Er is geen enkele mogelijkheid deze twee aspecten van Waarheid van elkaar te scheiden. Precies zoals de wet van God op hun vingers was gebonden en geschreven op de tafelen van hun hart (Deut. 11:8) zo zal Gods volk kenbaar zijn door uiterlijke gehoorzaamheid en innerlijke toewijding. Waarachtige aanbidding sluit beide in, hoofd en hart in geest en Waarheid. Aangaande Zijn Vader zei Jezus: "en die Hem aanbidden moeten Hem aanbidden in geest en Waarheid." Johannes 4:24.

Is het mogelijk vurig en met emotionele bezieling te aanbidden, en toch gebrek hebben aan kennis of gehoorzaamheid? Zeer zeker, de luidruchtige Baäl aanbidders op de berg Karmel bewijzen dat dit tot de mogelijkheden behoort. Jezus zei: Doch tevergeefs eren zij Mij, lerende leringen die geboden van mensen zijn." Mattheus 15:9. Mensen zijn in staat opgewonden en bezielde te aanbidden en toch een valse leer breng-

en. De Meester beschrijft zo'n aanbidding als tevergeefs. [pag. 87]

Maar er is een andere serieuze kwestie die elke Zevende-dags Adventist onder ogen moet zien. Is het mogelijk God te aanbidden met een volkomen kennis van de Waarheid en toch de geest van ware aanbidding missen? Jazeker! Het is een dodelijk gevaar dat wij als gemeente onder ogen moeten zien. Bij gemis aan die innerlijke reactie van blijdschap in Christus, worden godsdienstige bijeenkomsten saai, en vrijwel ongeïnteresseerd worden lofliederen veranderd in treurzangen. In dergelijke samenkomsten is geen wedergeboorte mogelijk, en de doffe geest van Laodicea heeft de volledige overhand.

Ik zie vier stappen als een absolute vereiste in het gehoor geven aan de oproep tot berouw door de

Laodiceenzen:

- 1) . Een hartgrondige overtuiging met alle bekende zonden te willen breken. Op dit gebied kan geen voorbehoud worden toegestaan. Bekende zondige gewoonten zijn niet verenigbaar met ongeweinsde wedergeboorte en reformatie. Alleen als het volk breekt met een wereldse levensstijl is het mogelijk dat de macht van satan gebroken kan worden. Tengevolge van diepgewortelde misleidingen aangaande dit onderwerp is het dat duizenden Zevende-dags Adventisten blijven geloven dat gedragsbepalingen weinig met verlossing te doen hebben. Totdat deze duivelse dwaling uit de weg is geruimd, zal er voortdurend een ja en neen strijd en bedrieglijke zekerheid zijn onder onze predikanten en leden. Het spreekt voor zich dat deze vereiste moet voortkomen uit een hart dat zich geheel aan Christus heeft overgegeven, en vervuld is met de Heilige Geest.
- 2) . Een terugkeer tot serieuze Bijbelstudie en een gedisciplineerd gebedsleven. Geen opwekking tot nieuw geestelijk leven is mogelijk zonder de heiligmakende invloed van deze twee elementen. Sociale vereisten, werkprogramma's en elektronisch amusement hebben tegenwoordig de godsdienstige gewoonten van vele Zevende-dags Adventisten verwoest. Het is zeer zeker niet te overdreven te stellen dat de meesten van onze leden op hun predikanten leunen om voor hen de Schriften te onderzoeken en te vertellen wat ze wel en niet moeten geloven. Geen gemeente kan sterk, progressief en vooruitstrevend zijn, wier leden geen diepe overtuiging van Waarheid gebaseerd op een persoonlijke studie van de Bijbel hebben.
- 3) . Een geest van voortdurend innerlijk gebed en lofbetuiging, omdat Christus de hoop van glorie verheerlijkt is in het hart. Het is de afwezigheid van het lieflijke innerlijke besef van de aanwezigheid van God, die velen van hun christelijke vreugde berooft. Ik kan niet genoeg de machtige invloed

[pag. 88]

benadrukken van een voortdurende gemeenschap met Christus, door onze gedachten op Hem te richten. Het is mogelijk de gedachten in elk opzicht op zo'n wijze te trainen dat ze de geest spontaan overspoelt met gevoelens van dank en aanbidding. Inplaats van onze gedachten toe te staan doelloos af te dwalen, mogen wij onze gevoelens doelbewust veranderen in vurige bewoording van aanbidding en liefde voor God. Ik geloof dat deze ervaring van een speciale betekenis is voor Zevende-dags Adventisten, die naar buiten zeer gematigd overkomen in hun gezamenlijke vorm van aanbidding. Vaak hebben wij de gevoelens van dankzegging onderdrukt uit angst te emotioneel of demonstratief over te komen. Dit heeft eveneens een remmende invloed op het verstand zodat wij iets verloren hebben van het vermogen God in de geest te aanbidden en te prijzen. Dit is ook de reden dat onze diensten er soms naar neigen stereotype te zijn en een gebrek vertonen aan geestelijke warmte en spontaniteit. Dit is geen oproep om de stijl van de Pinksterbeweging en de daarmee gepaard gaande verwarring na te volgen. Maar aan de andere kant zullen wij niet bekend staan als emotionele formalisten, die gegeneerd in de kerkbank neerzigen als iemand zich geroepen voelt 'amen' of zelfs 'prijs de Heer' te zeggen.

Ik geloof werkelijk, dat als ons religieus beleven één is van gewone innerlijke verering, onze Sabbatdiensten levendiger zullen zijn en meer voldoening schenken. Er moet zelfbeheersing en ontzag in de groep van mede gelovigen zijn, maar op het gebied van de geest moeten wij niet bezorgd zijn dat wij anderen storen. Wij kunnen spontaan uiting geven aan onze diepste emotionele gevoelens. Als ik in gedachten met God spreek en poog mijn overvloeiende liefde en dankbaarheid te uiten, voor hetgeen Hij in mijn leven voor mij heeft gedaan vloeien vaak tranen, en een gevoel van extatische blijdschap vervult mij. Jarenlang heb ik aangenomen dat elke christen dezelfde persoonlijke verwantschap met Christus door Zijn inwonende Geest ervaart, maar als predikant en evangelist heb ik geleerd dat dit niet altijd zo is. Tevens geloofde ik jarenlang dat deze diep ontroerende ervaringen te persoonlijk en privé waren om die met anderen te delen. Ik meende - ten onrechte - dat door te spreken over deze tijden van innerlijke verbondenheid het vertrouwen tussen Jezus en mij zou verstoren. Nu ben ik ervan overtuigd dat God zich verheugt als wij onze vrienden vertellen wat voor wonderlijke dingen God voor ons heeft gedaan. "Spreek aandachtig van al Zijn

[pag. 89]

wonderen." Psalm 105:2; 'Dat zulks de bevrijden des Heeren zeggen.' Psalm 107:2. En dit brengt mij tot de vierde vereiste voor herstel en reformatie:

- 4). DEEL TE NEMEN AAN ELKE GUNSTIGE GELEGENHEID TOT EVANGELISATIE, ofgetuigenis af te leggen om zielen met de Waarheid te bereiken. Een tragisch gebrek aan bezieling wordt geopenbaard als christenen weigeren hun geloof met anderen te delen. Geen religieuze er-

varing is een lang leven beschoren in een dor klimaat. Niet alleen hebben enkelingen zich van Christus afgewend, maar hele gemeenten zijn ontbonden omdat ze hun vitaliteit en last voor zielen hebben verloren. Sommige gemeentebesturen van de Zevende-dags Adventisten hebben officieel acties ondernomen tegen het organiseren van evangelisatie campagnes.

Als evangelist heb ik door persoonlijke waarneming vastgesteld dat ongeveer 80% van ons leidental er zelfs niet aan denkt een meeting bij te wonen of deel te nemen aan campagnes. Zelfs als zielen die in tweestrijd staan wat ze zullen doen en welke beslissing ze zullen nemen, is slechts een deel van de leden bereid hen vol liefde over de drempel te helpen. Hoe tragisch!

Ik kan niet geloven dat de overwinnende gemeente die in een punt des tijds veranderd zal worden, samengesteld is uit diegenen die zo onverschillig staan tegenover de verlossing van anderen. Wij beledigen de Geest van God en blameren de Waarheid door voor te geven dat wij Zevende-dags Adventisten zijn, terwijl wij weigeren alles in het werk te stellen om zielen voor Christus te winnen. De Laodicea lauwhoed komt nergens zo goed tot uiting, dan door het gebrek aan liefde en bezorgdheid voor hen die onbekeerd zijn.

-0-0-0-0-0-0-0-

[pag. 90]

HOOFDSTUK 9. DE TERUGKEER VAN HET OVERBLIJFSEL

Sommigen die dit boekje lezen zullen zich misschien gegriefd voelen, omdat enkele van de lichamelijke- en geestelijke vijanden die het Genootschap van de Zevende-dags Adventisten bedreigen, zijn geïdentificeerd. Anderen daarentegen zullen menen dat veel meer gezegd had moeten worden en sterker benadrukt. Het was geenszins de bedoeling uitgebreid in te gaan op de vele aanvallen die wij onder ogen moeten zien.

Veel andere zaken hadden naar voren gebracht kunnen worden, maar het was veeleer mijn voorname zorg de dodelijke compromissen aan te tonen, die wij als volk maken door de wijze waarop wij op zintuigelijke waarneming reageren. Als een beweging en als individuen zijn wij geleidelijk aan de vijandelijke verhouding die ons als volk karakteriseerde als een 'heilige natie, een bijzonder volk, met de wereld verloren.

Vergist u zich niet, het getrouwe overblijfsel van de gemeente zal terugkeren tot de historische Bijbelse leerstellingen en normen die altijd ons kenmerk zijn geweest. Het zal een bittere en traumatische ervaring voor de gemeente zijn. Een groot aantal zal te trots zijn om hun medeplichtigheid en vergoelijken van de afval te bekennen en daarom uitgeschud worden. Anderen voelen zich in hun nieuwe verwantschap met de wereld op hun gemak, zodat zij niet voornemens zijn terug te keren. Een meerderheid zal de gemeente verlaten en zich in de rijen van de vijand scharen. Het schijnt alsof de gemeente zal vallen, maar ze valt niet. Integendeel de uitgedunde kleine groep zal zich zo nauw met Christus in ervaring en leer vereenzelvigen, dat de Late Regen op hen valt. Onder de zalving van Gods Geest zal dit gelouterd overblijfsel uitgaan en de Luide Roep doen horen. "God zal nederige mensen opwekken en hen machtige boodschappers van de Waarheid maken. Zij zullen niet door opleidingsinstituten van mensen maar door de zalving van de Geest geschikt gemaakt worden." *The Great Controversy*, pag. 606

O, hoeveel beter zou het in die dag zijn als wij het geloof hadden vastgehouden zonder te wankelen. Diegenen die nu de wereldse instelling goedkeuren zullen het moeilijk vinden de pijnlijke stap te doen terug te keren van de compromissen die nu zo gemakkelijk schijnen. De meesten willen zich niet vernederen en berouw tonen over hun aandeel in de afval. Het zou te pijnlijk zijn om hetgeen zij zo lang publiekelijk hebben verworpen - als zijnde fanatiek en wettisch - aan te nemen. En zelfs als zij zien dat duizenden reageren op de onvervalste boodschap, zoals de joden van ouds zullen zij

[pag. 91]

des te woedender zijn zij op diegenen die zij hebben gekwalificeerd als tweedracht zaaierende onruststokers.

Hoe het ook zij, moge dit boekje ertoe bijdragen dat onze ogen geopend zijn om het door de geïnspireerde Geschriften voorspelde beeld van de snel verdwijnende principes in te zien, en het sommigen mag helpen de juiste lijn vast te houden. Diegenen die de 'kleine veranderingen' accepteren om in harmonie te blijven met de grote meerderheid, negeren Bijbelse principes, en berokkenen daardoor

hun geweten grote schade.

"Het zijn de overtredingen in kleine dingen die de ziel van God wegleden."

Review and Herald, Vol. 4, pag. 233

"In de dag van het oordeel zullen velen buitengesloten worden uit de stad van God, door die zonden, waarvan zij aannamen dat die te onbelangrijk waren om er notitie van te nemen."

Sign of the Times Articles, Vol. 3, pag. 348

"De zonden die de mens geneigd is als gering te beschouwen zijn misschien juist die, die God als grote zonden aanrekent." Testimonies Vol. 3, pag. 348

De nuchtere Waarheid is dat onze gemeente gezift wordt inzake kwesties die hen gering en onbelangrijk mogen voorkomen in verhouding tot de Sabbattoets, die een van de Tien Geboden betreft. Daniël en zijn vrienden moesten in Babylon hetzelfde onder ogen zien. Zouden zij in relatief minder belangrijke kwesties - eten van de tafel van de koning - gefaald hebben, dan waren zij niet voorbereid geweest voor grotere confrontaties, zoals niet te knielen voor het gouden beeld enz. De morele wettoets kwam toen zij gesterkt waren geworden, door op het gebied van minder belangrijke zaken getrouw te zijn. Sommigen zouden dit misschien 'nevelige' gebieden noemen.

Ongetwijfeld zou het voor hen gemakkelijker zijn geweest als zij zichzelf hadden overgehaald te denken dat inschikkelijkheid met de culturele eisen - eten van des konings tafel - belangrijker was dan zo onbuigzaam wettisch te zijn. Maar zij begingen niet de fout hun geweten geweld aan te doen door een klein beetje af te wijken van bekende principes.

Velen in de Gemeente van het Overblijfsel maken wel deze fout. Net als Daniël en zijn vrienden worden zij aangespoord hun gewoonten op bepaald gebied te veranderen om zo onno-

dige conflicten voor henzelf in hun omgang met wereldse partners en sociale vereisten, te vermijden. Maar anders dan Daniël en zijn vrienden zijn duizenden Zevende-dags Adventisten meegaande, levenslange meelopers die een ontwijkend antwoord geven inzake kwesties die voordien nooit oprezen.

Echtparen doen ringen aan hun vingers omwille 'wat mensen zouden denken.' Families serveren koffie aan hun gasten, en zorgen voor TV-series zodat hun weekend bezoekers kunnen kijken. Bioscoop-bezoek is een alledaags iets geworden en in bepaalde Adventistische gemeenschappen wint alcohol gebruik meer en meer aan populariteit. Tientallen tragische voorbeelden zouden gegeven kunnen worden van de veranderingen van normen onder Gods belijgend volk. Ik heb gehuild toen ik meemaakte hoe vrienden plotseling hun vurige houding jegens wereldse compromissen wijzigden om te harmoniëren met de zienswijze van de meerderheid.

Wat betekent dit, en waartoe leidt het? De zifting zal spoedig in de schudding veranderen. De kleine geschilpunten zullen in de grote Sabbat-toets veranderen en het merendeel zal het geloof opgeven.

Is het mogelijk reeds nu te weten wie tot die grote groep van afvalligen zal behoren? Jazeker! Nu reeds kunt u weten waar u zult staan als het merkteken wordt opgelegd. Het is ons met deze woorden geopenbaard:

"Diegenen die stap voor stap hebben toegegeven aan wereldse gebruiken, zullen zichzelf eerder aan het gezag onderwerpen dan zich bloot te stellen aan bespotting, belediging, bedreiging met gevangenschap en de dood." Prophets and Kings, pag. 188

Bent u gewillig deze geïnspireerde getuigenissen op eigen leven toe te passen? Hoe staat het met uw huidige levensstijl? Heeft uw overtuiging zich gewijzigd of zijn gewoonten veranderd? Zo ja, vraag dan uzelf af in welke richting ze u leiden. Vallen ze onder het voorbeeld van 'stap voor stap' toegeven aan wereldse normen? Zijn ze genomen om meer nauwgezet in overeenstemming met Gods Woord te zijn? Of paste u bepaalde aspecten van uw gedrag aan om minder 'eigenaardig' over te komen voor degenen rondom u?

Door dergelijke, schijnbaar onschuldige toetsen wordt geleidelijk het karakter van elke Zevende-dags Adventist onherroepelijk gevormd.

De mogelijkheid van hen die groot licht hebben ontvangen terug te keren en op lange termijn veranderingen door te voeren is spoedig voorbij. Spoedig zal het te laat zijn de verspilde jaren in te halen.

Nu, in de tijd van verkoeling, laat ons de beloften van God aangrijpen en aanspraak maken op de gezondheid van Christus. De vijand staat aan de poort, maar wij kunnen hem buiten laten staan als wij de Heilige Geest toestaan de toegangswegen tot onze geest goed te bewaken.

Veel hebben wij te zeggen gehad over de noodzakelijkheid de wereld - door de kracht van een geheiligde geest - op een afstand te houden. Laat ons nu de uitkomst van de hele zaak voorzover het de overwinning op de wereld betreft, nader bezien. Hoe kan ze overwonnen worden in haar in hoge mate van emotionele aantrekkingskracht? Laat onderstaande verklaring van Paulus het waarachtige middelpunt zijn van al hetgeen wij geprobeerd hebben in dit boekje duidelijk naar voren te brengen. Als wij dit missen, missen wij alles.

"Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus; door Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld." Galaten 6:14

Wat is de kern van deze tekst. Hoe alleen kan de liefde tot de wereld in mijn natuur sterven? Paulus zegt: 'Door het kruis.' Niet door menselijk inspanning of kracht.

Overwinning over vleselijke lusten is mogelijk alleen tengevolge van hetgeen Jezus ten behoeve voor ons aan het kruis tot stand heeft gebracht. Kennelijk is er een speciale bepaling in de verzoening die ons in staat stelt de wereld en haar zondige praktijken te overwinnen.

Helpt het kruis ons de wereld af te sterven door alleen in rechtvaardigmaking te voorzien? Een ieder van ons heeft zeer zeker vergeving nodig voor het toegeven aan de zondige verlokkingen van deze wereld in het verleden. Of is er veel meer in de kruisiging betrokken dan alleen reiniging van schuld en veroordeling? Met name, hoe neemt het onze verknochtheid met de wereld weg, zodat wij ongevoelig worden voor haar aantrekkingskracht? Paulus vertelt ons in de meest duidelijke bewoordingen dat ons afsterven aan de wereld mogelijk is gemaakt door de kruisdood. Het is niet door enige kracht in onszelf dat wij de vijand weerstaan. Zelfs ons geloof in de kruisdood is niet de oorsprong van overwinning. Het is het middel ons te verbinden met de Bron, want Zijn dood als Verlosser van de wereld is het werkelijke geheim. Dit is het wat Hem bevoegd maakt onze Plaatsvervanger voor de

zonden en onze Verlosser van zonden te zijn.

[pag. 94]

Dit is het waarin de Geest van Christus voorziet, in het verkrijgen en het behouden.

Laat ons nu een blik werpen op die verbazingwekkende en veelbetekenende bedoeling van de gebeurtenissen aan het kruis. Het antwoord waarnaar wij zoeken, ligt verborgen in de ethiek van de verzoening door het bloed van Jezus Christus. Sommige mensen vechten de uitvoerbaarheid van het gehele Verlossingsplan aan omdat het één van de fundamentele wetten van het menselijk bestuur overtreedt.

Hoe kan het ooit rechtvaardig zijn voor een onschuldig persoon de straf te dragen voor de schuldige? Geen systeem in de wereld zou volgens haar wet zo'n principe kunnen ondersteunen. Welke verdediging kan worden aangevoerd voor een plan dat toestaat dat degene aan wie misdaan werd, de straf draagt voor degene die misdeed?

Er is een antwoord op deze kwestie die de meest sceptische geest tevreden zal stellen. Alles draait om het principe van plaatsvervangende. Een nadere overweging zal aantonen dat de oorsprong van vergeving diepgeworteld is in een daad van plaatsvervangende. Gerechtigheid eist: 'een oog voor een oog, en een tand voor een tand.' Alles wat de overtreder doet moet in gelijke mate op hem terugkomen.

Als een mens een klap heeft uitgedeeld moet hij een klap terug ontvangen, etc. Maar veronderstel dat degene die onjuist is behandeld besluit de overtreder te vergeven, wat dan? In dat geval is de straf die wettelijk geëist wordt vervallen en de schuldige behoeft niet gelijkwaardig te boeten voor het kwaad dat hij gedaan heeft. In feite gaat degene, die onder de klap te lijden heeft gehad er mee akkoord de pijn of het verlies te aanvaarden inplaats van de schuldige, zodat die vrijuit gaat. In dit geval stelt degene die vergeeft zich in de plaats van de overtreder en aanvaardt de gevolgen die wettelijk gelegd kunnen worden op de overtreder.

Als ik iemand een schuld kwijtscheld ga ik ermee akkoord het verlies te dragen om daardoor de schuldenaar te ontlasten van het voldoen van deze schuld. Wanneer ik degene die mij geslagen heeft vergeef, wil dit zeggen dat ik de pijn aanvaard om daardoor de schuldige te vrijwaren van eenzelfde klap en pijn.

Laat ons er voor een moment van uitgaan dat een vermoorde man - vanuit zijn graf - de mens die hem gedood heeft zou vergeven. In feite zou hij dan met zijn eigen dood instemmen om daardoor de moordenaar voor de dood te sparen. Dit brengt ons zeer dicht bij de kern van de verzoening.

Om ons te kunnen vergeven moest Jezus volgens de wet voor [pag. 95] de gevolgen van onze zonden lijden, zodat wij dit niet moesten dragen. "Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods". Romeinen 3:23. Eerst door Zichzelf als plaatsvervanger voor ons te stellen en de dood te aanvaarden heeft Hij het recht verkregen ons te vergeven. De Bijbel zegt: 'en zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving.' Hebrëeën 9:22. (Kwijtschelding NBG) Kwijtschelding betekent vergiffenis. Op grond daarvan verschaft Christus' dood aan het kruis hem ethische (morele) autoriteit om ons vergiffenis te kunnen schenken.

Hoewel sommigen zich beroepen op de zedenleer van deze handeling zullen de meesten van ons het zien als een enorme onbeschrijflijke demonstratie van onzelfzuchtige liefde. Niemand van ons die de vreugde van vergiffenis heeft ervaren zal de wijze waarop dit mogelijk is gemaakt betwijfelen. Laat ons nu een ander bewijs van Zijn verlossende verzoening voor ons in ogenschouw nemen. Hij heeft het absolute recht onze Plaatsvervanger te zijn omdat Hij in onze gevallen natuur deelde. Toen Hij een leven van perfecte gehoorzaamheid leidde en onze gevallen natuur naar het kruis droeg waren wij met Hem in deze ervaring verenigd. Daarom schreef Paulus: "Ik ben met Christus gekruist". Galaten 2:20. "Gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is, tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden". Romeinen 6:4.

Onze vereenzelviging met Hem in Zijn zondeloos leven en verzoenende dood was alleen mogelijk door Zijn aanneming van onze vleeselijke natuur. Zou Hij een ander vlees inplaats van het zondige vlees naar het kruis hebben gedragen, zou Hij niet 'de zonde veroordeeld hebben in het vlees.' Romeinen 8:4. Alleen iemand uit mijn familie met mijn natuur kan mij vertegenwoordigen of mijn plaatsvervanger zijn. Het zou slechts een denkbeeldige situatie voor Hem geweest zijn, als Zijn overwinning was behaald in een andere afwijkende natuur dan het mijne, waardoor het voor mij onmogelijk zou worden die te evenaren of te reproduceren. Zou Hij een ander vlees dan het mijne naar het kruis hebben gedragen HET ZOU NIET MIJN VLEES ZIJN GEWEEST, omdat het mijne zondig is. Derhalve zou ik niet met Hem gekruisigd zijn. De enige manier waarop ik met Hem kan sterven en opgewekt worden is door Zijn plaatsvervangende rol ten onze behoeve. En dat is mogelijk gemaakt door deel te hebben aan dat aspect van onze natuur die zonde voortbrengt en verzoening

aan het kruis vereist - onze gevallen zondige natuur. Zo zien wij dus dat het ware geheim van leven met Christus is te sterven met Christus." "Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde." Romeinen 6:7 Geloof in het kruis met zijn vergevende, louterende verdienste, brengt een nieuw geestelijk leven met zich, die het vlees en de zonde overwint.

Elke inspanning van onze kant aan de voorwaarden van de wet te voldoen, is tot mislukken gedoemd, tenzij het kruis het middelpunt is. Het is de glorierijke, objectieve daad van opoffering en liefde die rechtvaardiging, wedergeboorte en heiliging bij een ieder die gelooft tot stand brengt. Jezus het middelpunt van ons geloof: 'Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking en verlossing, gelijk geschreven is: die roemt, die roeme in de Heere.' 1 Korinthe 1:30-31

Hoewel wij ons verblijden in de overwinning beroemen wij ons alleen op het kruis; 'Door welke mij de wereld gekruisigd is, en ik de wereld.' Toe te staan dat welk element dan ook in ons menselijk reageren, inclusief de tril van overwinning, onze waardering voor Zijn alles omvattend, verzoenend werk aan het kruis verzwakt, zou een tragische fout zijn. In elk gebed en in elke getuigenis zullen wij dankbaar erkennen dat de wereld ons gekruisigd is enkel en alleen door hetgeen Hij voor ons heeft volbracht.

Wij hebben geleerd dat geen vergiffenis van zonde mogelijk is zonder Zijn plaatsvervangende dood aan het kruis. Dit bewerkstelligt rechtvaardiging voor allen. Verder hebben wij ontdekt dat rechtvaardiging alleen mogelijk is omdat Hij de zonde in ons vlees overwonnen heeft, met onze gevallen natuur, zodat Hij Zijn leven van overwinning kan reproduceren in onze eigen menselijke ervaring, opdat alles waarop wij ons mogelijk zouden kunnen beroemen Zijn werk is en niet het onze. God verbiedt, dat wij zullen roemen uitgezonderd is het kruis van onze Heere Jezus Christus. Wilt u Hem niet vreugdevol ontvangen als uw Plaatsvervanger, uw Kwijtschelder, en uw Overwinnaar?

'Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus'.

1 Korinthe 15:57

'Doch Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave'.

2 Korinthe 9:15

GODE ZIJ DANK!

-0-0-0-0-0-0-0-

Op 't veranderend toneel van de wereld waren gemeente en wereld verschillend van elkaar. De wereld zong haar lichtzinnig lied; de gemeente haar lied was verheven en klaar. "Kom geef mij je hand", vroeg de wereld haar en wandel met mij mee op dit pad.

Maar de reine kerk verborg haar hand; en antwoordde toen heel beslist 'NEE'. Op jouw pad daar dreigt voor mij gevaar; Daarom zal ik jou mijn hand niet geven. Jouw pad die voert naar de eeuwige dood; en ook zijn jouw woorden onwaar.

"Kom, loop toch een eindje met mij mee" sprak de wereld op vriend'lijke toon.

"De weg hier is prettig en mak'lijk te gaan en de zon schijnt hier altijd zo schoon. Maar de jouwe is vol van zorg en verdriet. Neem toch de mijne, die is breed en glad, en met prachtige bloemen versierd, maar jouw pad daarentegen is doornig en ruw. Bij mij is de lucht altijd zonnig en blauw en ik lijd geen gebrek en ken geen smart. Zie, mijn weg is breed en mak'lijk te gaan, en mijn poort is heel hoog en heel wijd. Er is plaats genoeg voor jou en voor mij;

Kom toch, en laat ons samen verder gaan."

Beschroomd kwam de kerk naar de wereld toe en stak bedeesd haar hand naar hem uit.

Snel greep de wereld die uitgestoken hand en zei: 'Jouw kleed is te simpel naar mijn smaak 'k zal je een van brokaat en zijde geven. Om je slanke leest een ceintuur met parels bestikt en je haar met diamanten doorweven. De kerk keek eens naar haar witte gewaad en keek toen naar de wereldse pracht.

Ze bloosde vanwege de lach om z'n mond en begreep wat hij van haar dacht.

"Mijn kleed ruil ik in voor één die mij past sprak de kerk en 't witte gewaad dat verdween. Zij kreeg in de plaats daarvoor van de wereld haar zijde en glanzend satijn met een sieraad van goud en ivoor.

“Je huis is te alledaags”, zei de wereld, “ik bouw je er een als het mijn, met mooie tapijten en gordijnen van kant met meubels, de beste die er zijn.” Dus werd er een kostbaar huis bedacht die alleen voor haar werd gebouwd. Haar zonen en dochters die woonden daar, rijk gekleed en omhangen met goud.

En in de zalen werd gefeest en gedanst, in het bijzijn van wereldse gasten.

Ook klonk er muziek en gelach in het huis inplaats van gebed en vasten.

De trotse groten en rijken, die zaten op banken met kussens zo mooi en zacht, maar een arme in haafloos pak gekleed werd eig'lijk daar niet verwacht.

De Heer van genade kwam tot de kerk, Hij kende haar zonden en kwalen.

Zuchtend keerde de kerk zich toen om en trachtte haar kind'ren te halen; maar die waren naar een dansfestijn en weer and'ren waren bezig met een spel en sommigen van hen dronken wijn in cafe's en de kerk! die zag dit alles wel. De sluwe wereld zei heel hoffelijk:

"Ach, je kinderen bedoelen 't niet kwaad, ze doen alleen aan onschuldige sport en vermaak, je weet toch hoe dat gaat?" Ze lachte gelukkig en liep met hem voort, dat wilde zij graag van hem horen, maar vele bedroefde zielen in nood, die gingen intussen verloren.

"Je sprekers die praten te onverbloemd en eigenlijk zijn ze ook veel te oud, ze maken mijn kinderen vreselijk bang met verhalen waarvan ik niet houd.

Ze spreken van zwavel, van vuur en pijn, een dood die men eens ondergaat.

Ook hebben zo't over een schrik'lijke plaats. Ik stuur je ze van een heel ander soort, begaafder, heel frank en heel vrij, die 't volk zullen zeggen “leef zo je maar

wilt, in de hemel ben je er toch bij.”

De Vader is barmhartig, groot en goed, Hij is teder en Hij kent geen haat, denk je heus dat de één wel in de hemel komt en Hij een ander dan achterlaat? " Met losse theologen werd haar huis gevuld, bekwaam, welbespraakt en zeer geleerd, de eenvoudige mannen die roemden in ' t kruis , werden toen van haar kansels geweerd.

'Aan de armen geef jij teveel", de wereld zei, "veel meer dan het wel hoeft, als armen vragen om voedsel en kled waarom maakt jou dat bedroeft?

Ga heen, en koop van het geld iets voor jou paar; en en diamanten de mooiste die er zijn eet en drink daarbij zeldzame wijn.

Mijn kinderen zijn dol op dit alles, en als jij eens hun liefde wilt winnen, moet je doen als zij en wand'len op hun weg zij zullen jou dan zeer zeker beminnen.

De kerk hield toen stevig haar hand op de beurs en keek zedig naar bene-en.

Ze sprak:" Je hebt gelijk met wat je zegt, ik gaf veel te veel in 't verleden.

Dus werden de armen weggestuurd, veracht en voorbij gelopen.

De weduwen gingen schreiende heen op de kerk hoefden zij niet meer te hopen.

Verbonden in denken en 't doen zo gingen kerk en 's wereld zonen beiden en slechts de Meester Die alles weet, kon tussen die twee onderscheiden.

De kerk zat terneer en zei bij zichzelf:

'Ik ben rijk en heb heel veel goed, ik heb niets van node en heb geen gebrek voor mij is het rusten nu zoet." De sluwe wereld had dit gehoord en zei van achter haar handen:

"De kerk is gevallen door grootspraak en trots waarin zij verviel tot haar schande.

De engel van bij de genade troon,

[pag. 100]

fluisterde zuchtend haar namen. anderen staakten hun schoon gezang ze konden zich voor haar slechts schamen. Door de stilte des hemels klonk toen de stem van Hem die op de troon was gezeten. Hij zei: "Ik weet uw werken, dat gij hebt gezegd, Ik ben rijk en gij hebt niet geweten dat gij zijt jammerlijk, arm blind en naakt en vol van zonden, ellendig en melaats. Tenzij 'g U bekeert, zo spuw ik U uit, en zal uw naam wegdoen van z'n plaats.

Ik raad u aan, koop toch van Mij goud gelouterd door vuur, witte klederen en ogenzalf, zodat je niet alleen mijn pad weer bewandelt maar ook Mijn geboden houdt in de jouw nog resterende tijd!

De ontwakende kerk zag haar wereldse staat en heel berouwvol gaf zij die toen op. Door Zijn liefde geraakt hoorde zij naar Hem en opende haar hart op zijn klopp.

Witte klederen en vergiffenis werden haar toen genadig gegeven. Tesamen hielden zij maaltijd, en Hij bood haar Zijn troon voor wie Hij eens gaf zijn kostbaar leven.

O, kerk van Christus hoor naar Zijn stem die luid roepend de wereld door gaat zodat elke gemeente in heel zijn rijk de lokkende stem van de wereld weerstaat. Die wereld gaat onder in een eeuwige nacht maar een berouwvol zondaar wordt gered door Gods grote genade, liefde en macht.

DE NAAM VAN DE SCHRIJVER VAN DIT LIED IS NIET BEKEND

AANGEHAALDE BOEKEN EN GETUIGENISSEN

[pag. 101]

1. Acts of the Apostles
2. An Essay on the Development of Christian Doctrines
3. Bulletin of the General Conference
4. Character and Personality
5. Counsels to Parents and Teachers
6. Fundamentals of Christian Education
7. Gospels Workers
8. Great Controversy
9. Messages to Young People
10. Ministry Magazine
11. Patriarchs and Prophets
12. Prophets and Kings
13. Questions on Doctrines
14. Review and Herald
15. Selected Messages
16. Signs of the Times Articles
17. Special Instructions
18. Testimonies for the Church
19. Testimonies to Ministers
20. The Remnant Church
21. Unabridged Lorna Linda Message
22. Upward Look
23. Ellen White and the Seventh-Day Church
24. White Estates File

Daar niet alle boeken in het Nederlands verkrijgbaar zijn, is de Engelse uitgave aangehouden.

DE VIJAND AAN DE POORT

De verwoester van zielen heeft vele gezichten, die ontwapend aantrekkelijk zijn. Modern vermaak is als "De fluit van de rattenvanger van Hamelen, en leidt vele Zevende-dags Adventisten in een web van zelfvernietiging.

De vijf zintuigen hebben zich tot de hoofdwegen gekeerd, waardoor de zonde toegang verkrijgt. De vijand aan de poort beschrijft de dodelijk emotionele wapens, die door satan in de uiteindelijke strijd gebruikt worden om de gedachten van mensen onder controle te houden.

JOE CREWS, een bekend televisie-spreker, 18 jaar predikant en 20 jaar full-time evangelist, heeft vele boeken (38) geschreven om mensen buiten de gemeente bekend te maken met de laatste boodschap. Nu heeft hij verschillende boekjes geschreven zoals: Ingeslopen Compromissen, De oogst van de wervelwind, en De vijand aan de poort, waarin hij het aandurft de onjuist voorgestelde standpunten ten aanzien van zonde in Gods laatste gemeente aan de orde te stellen.

Met overvloedig geïnspireerde bewijzen toont hij aan dat de Gemeente van het Overblijfsel gezift wordt door geschilpunten die als 'onbeduidend, 'muggenzifterij' en 'spijkers op laag water zoeken' worden afgedaan.

In zijn confrontatie met het Adventisme schuwt de geestelijke vijand van het laatste volk van God, geen enkel middel. In het besef dat nog slechts enkele minuten van de tijd resten, dringt de auteur door tot het hart van satans laatste, wanhopige strategie God in diskrediet te brengen door de zonden van Zijn belijdend volk.